Ára: 1 forint

XIV. évfolyam 48. szám. 1958. november 27.

Ludas Matyi

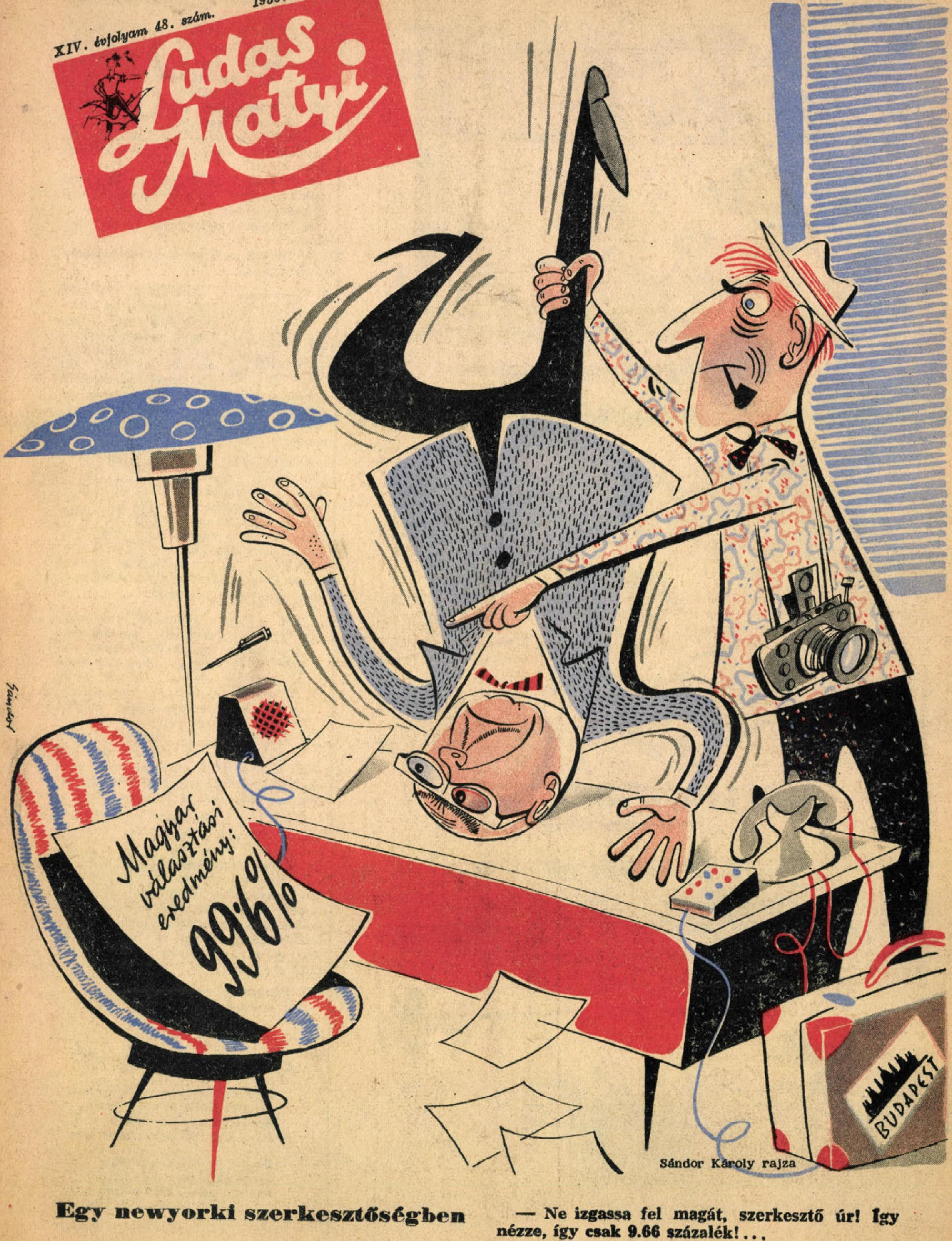
Magyar
választási
eredmény:
99.6%
BUDAPEST
Sándor

Sándor Károly rajza

Egy newyorki szerkesztőségben

— Ne izgassa fel magát, szerkesztő úr! Így nézze, így csak 9.66 százalék!...

Egy kis disznótoros kóstoló

Szegő Gizi rajza

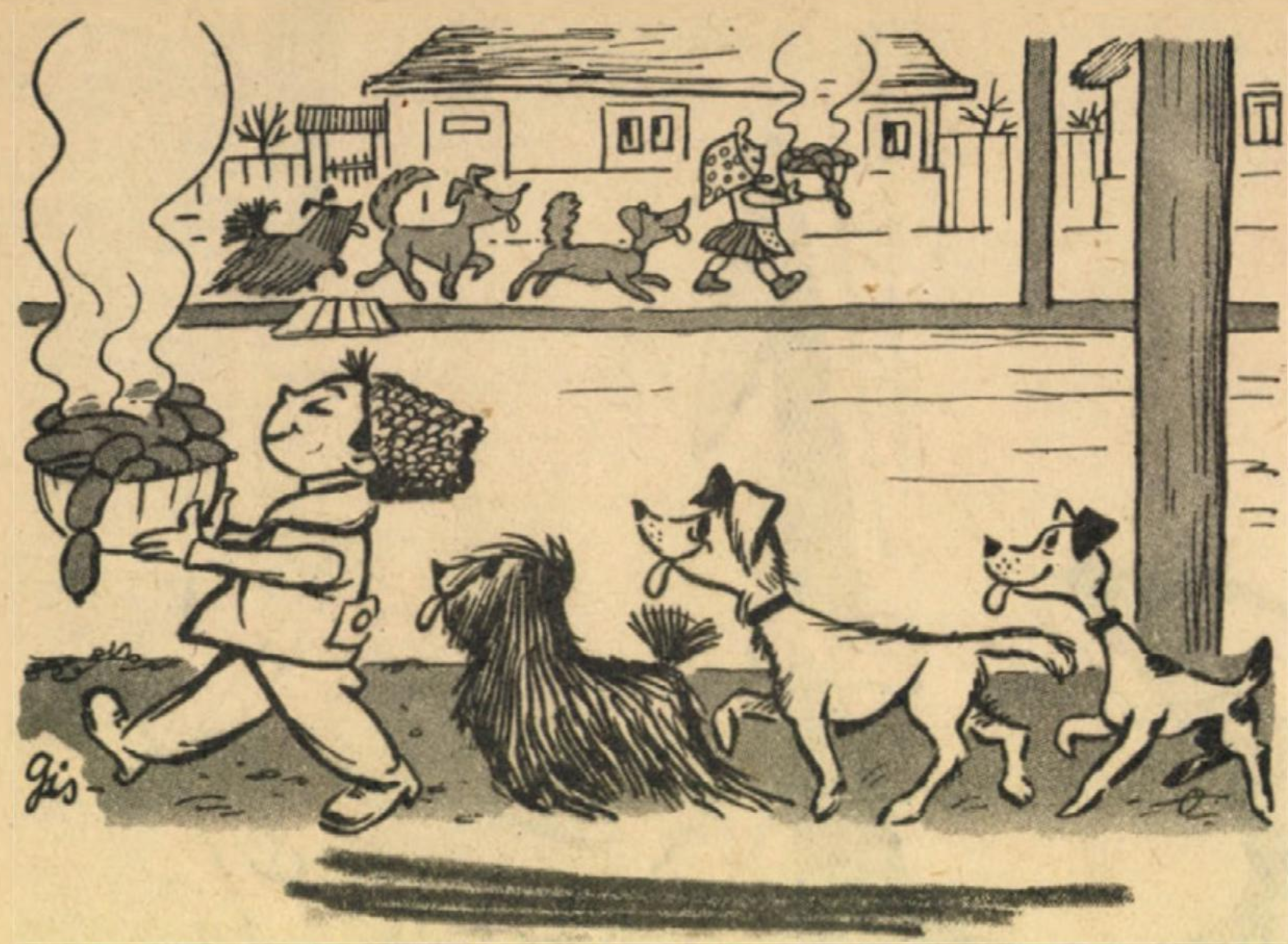

Vállalati kocsi

Toncz Tibor rajza

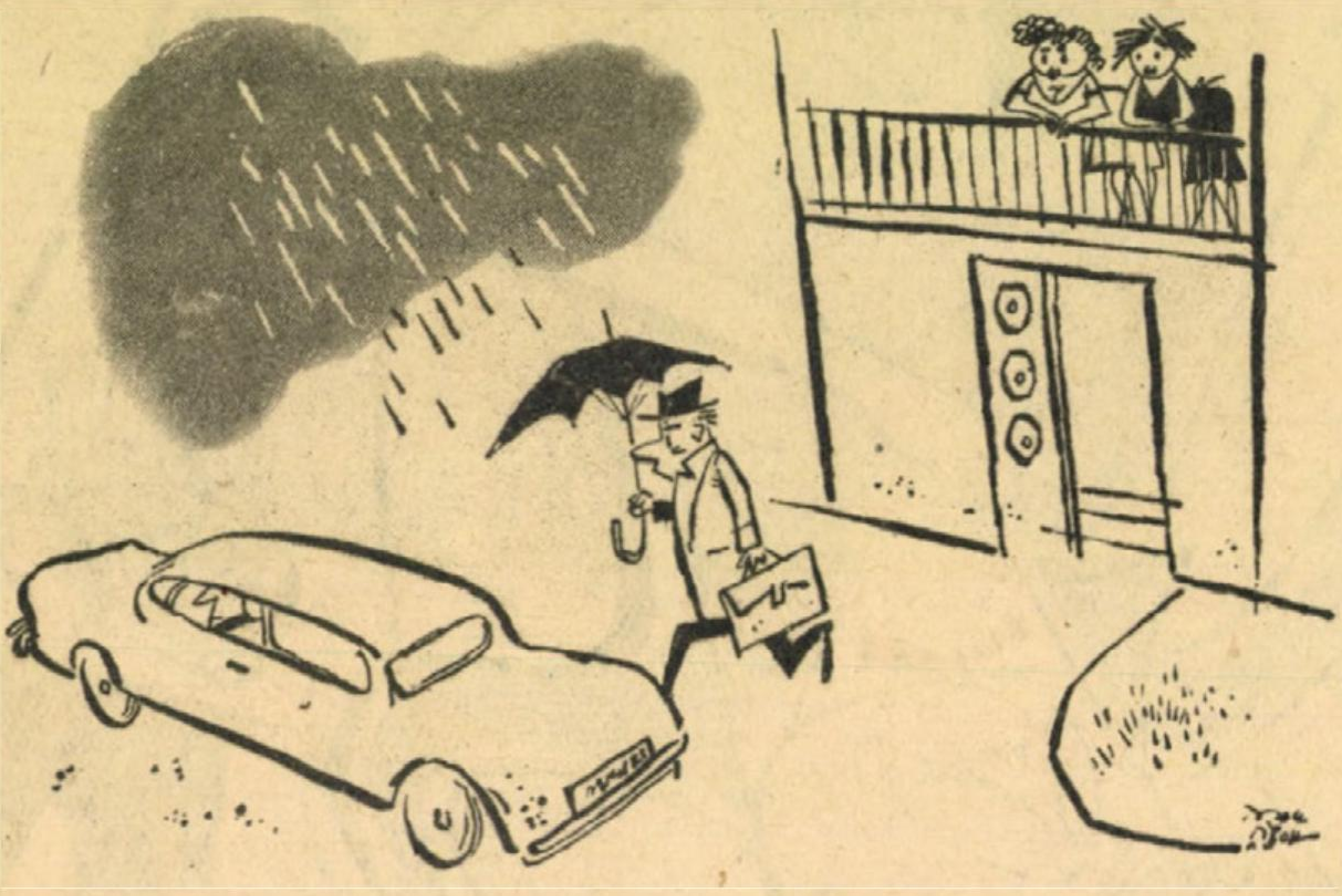

– Kocsival megy és ernyőt visz magával. Minek?
– Lehet, hogy haza már gyalog jön . . .

Mesterséges eső

Hegedűs István rajza

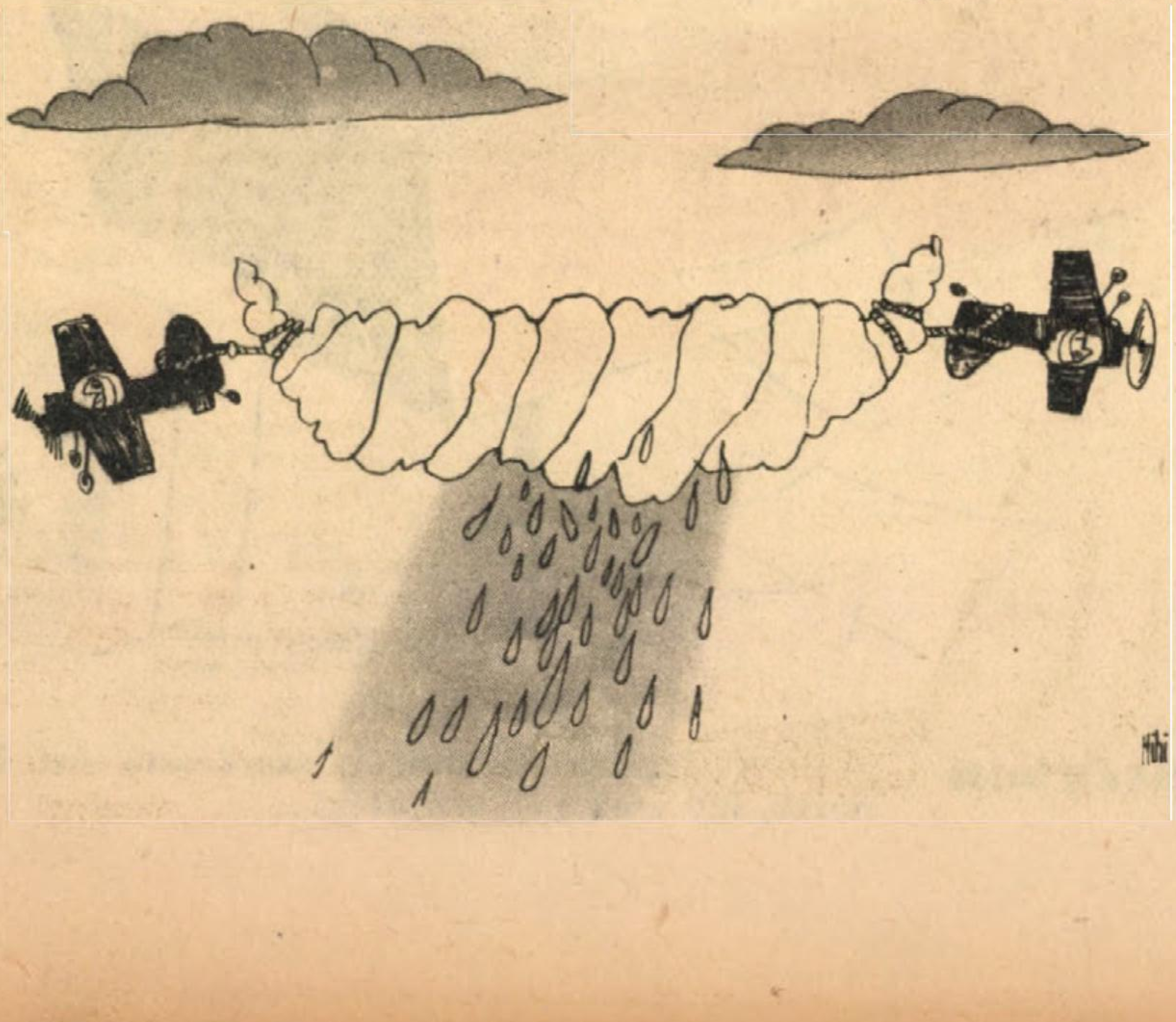

A humor könyvéből

BASILIDES MÁRIA, az Operaház nagynevű mezzoszoprán énekesnője, egy barátnőjét fogadta otthonában. Ahogy a szalonban ültek, a konyhából beszűrődött a szakácsnő rettentően fülsértő, amellett elég közönséges szövegű danázása:

— Borzasztó ezt hallgatni, — jegyezte meg a barátnő. — Nem tud ez valami tisztességesebbet?

A művésznő mosolyogva intette türelemre:

— De tud, csak azt az eszcájgpucolásra tartogatja.

BERTOLT BRECHT nem szerette, ha udvariaskodtak vele. Egy reggel, amikor Brecht a színház elé robogott autóján, a kapu előtt álló ügyelő odaugrott a kocsihoz, kinyitotta az ajtót. Brecht barátságosan intett.

— Jó reggelt! — mondta — és kiszállt a másik ajtón.

KARINTHY FRIGYESNEK panaszkodott a törzsasztalnál a rendkívül rövidlátó Tóth Árpád, hogy az utóbbi időkben éjjel nagyon zavarosakat álmodik.

— Persze. Éjjelre bizonyára leveszed a szemüveged, akkor pedig ne csodálkozz, hogy zavarosak az álmaid.

BÖCKLIN híres svájci festőnek panaszkodott egy kevésbé híres kollégája, hogy alig tudja eladni a képeit, pedig amilyen termékeny, minden héten megfest egy képet.

A nagy mester így válaszolt:

— Aki egy képet megfest egy nap alatt, egy évig is házalhat vele, amíg eladhatja; de aki egy évig fest egy képet, egy nap alatt is el tudja adni.

SIPULUSZ (Rákosi Viktor) élclapja, a „Kakas Márton” fogas rímpályázatot írt ki olvasóinak. Erre a meglehetősen reménytelen szóra kellett rímet találni: málnaszörp. Rengeteg kificamodott, bolondos szöveg érkezett rá, végül is Sipulusz ennek a pályázati rigmusnak juttatta a pálmát:

Pompás ital a málnaszörp,
S a legjobb rím rá a — szóda.

Praktikus gyógymód

Rengeteg baj van öngyújtómmal,
Amelyet pedig nemrég vettem,
Betegségét tán az okozta,
Hogy már többízben leejtettem.

Öngyújtóm ebből kifolyólag
Sérülésekkel van már tele,
Miután ezer sebből vérzik:
Seb benzint fogok venni bele.

Hidvéghy Ferenc

Mindenki ártatlan...

Erich Koch, Lengyelország és Ukrajna náci-gauleitere, százezrek gyilkosa, a varsói tárgyaláson egyre azt hangoztatja, hogy mint katona, felső parancsra cselekedett. Nem lepett meg senkit ez a kijelentés, de különösen nem lepte meg azokat, akik emlékeznek a nürnbergi perre, ahol minden vádlott felsőbb parancsra hivatkozott, maga Göring is.

— A Führer parancsait hajtottam végre, — mondotta a „kötelességét" teljesítő légitábornagy.

Képzeljük el, mi lenne, ha Hitler történetesen nem lett volna olyan lobbanékony a berlini kancellárián, életben marad és megvárja a törvényes igazságszolgáltatást. Saját törvényszéki tudósítónk így képzeli el ezt a tárgyalást:

„Az elnök a személyi adatok felvétele után a következő kérdést intézte a vádlotthoz:

— Hitler, mondja meg nekem, hogyan történt az ön kormányzása alatt sok millió ártatlan ember, asszony és gyermek lemészárlása!?

— Semmit sem tudok erről. Csakis parancsra cselekedtem. Egyébként mint katona esküvel fogadtam a titoktartást, tehát a hadsereg intim dolgait nem vagyok hajlandó itt kiteregetni.

— Mit tud a koncentrációs táborokról? Azoknak a felállítását ön rendelte el.

— Haha! De felsőbb parancsra! Én kis pont voltam kérem, nekem mindenki parancsolt, a parlament, amit feloszlattam, a minisztertanács, Mussolini, sőt maga a feleségem is.

— Szóval semmit sem tud a koncentrációs táborokról?

— Honnét tudnék, könyörgöm? Tavaly került a kezembe véletlenül egy újság valami auschwitzi évfordulóról, abból tudtam meg, hogy ott micsoda állapotok voltak. Nem adnak nekem újságot se olvasni!

— Na jól van, most beszéljen arról, miért üzente meg Lengyelországnak a háborút?

A vádlott erre széttárta a karjait és ingerülten szólt:

— Én háborút üzentem? Megint valami baloldali rágalomról van szó. Talán visszaéltek a nevemmel. Én nem üzentem háborút senkinek, arra több tanúm van! Az én csapataim kérem, hadüzenet nélkül lépték át a lengyel határt, miért is kérem felmentésemet és főparancsnoki nyugdíjam megállapítását."

(s)

KESERŰSÉG

Szegő Gizi rajza

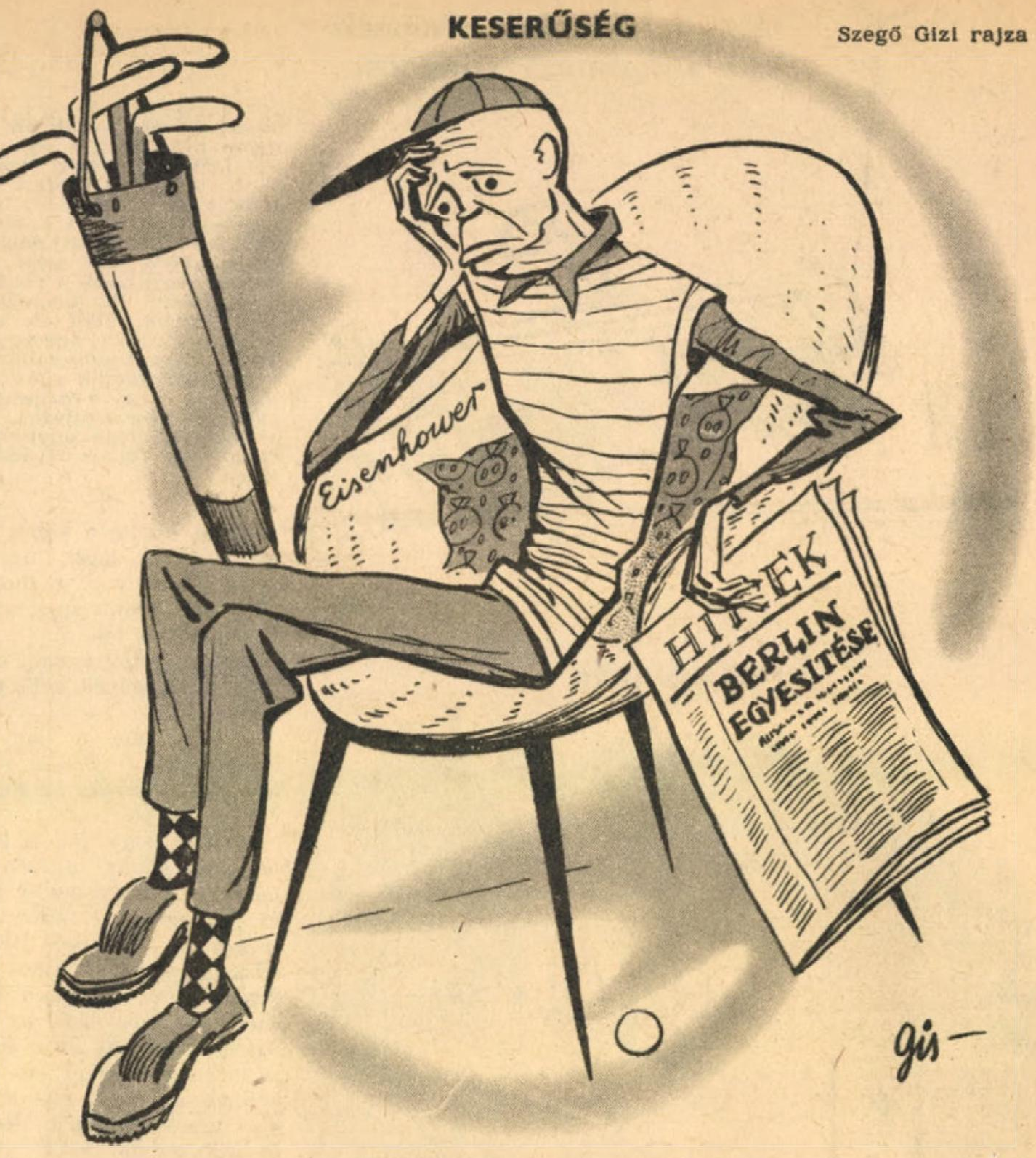

– Megint egy új szovjet tipp! ... Már golfozni sincs kedvem.

Újítás

Szür-Szabó József rajza

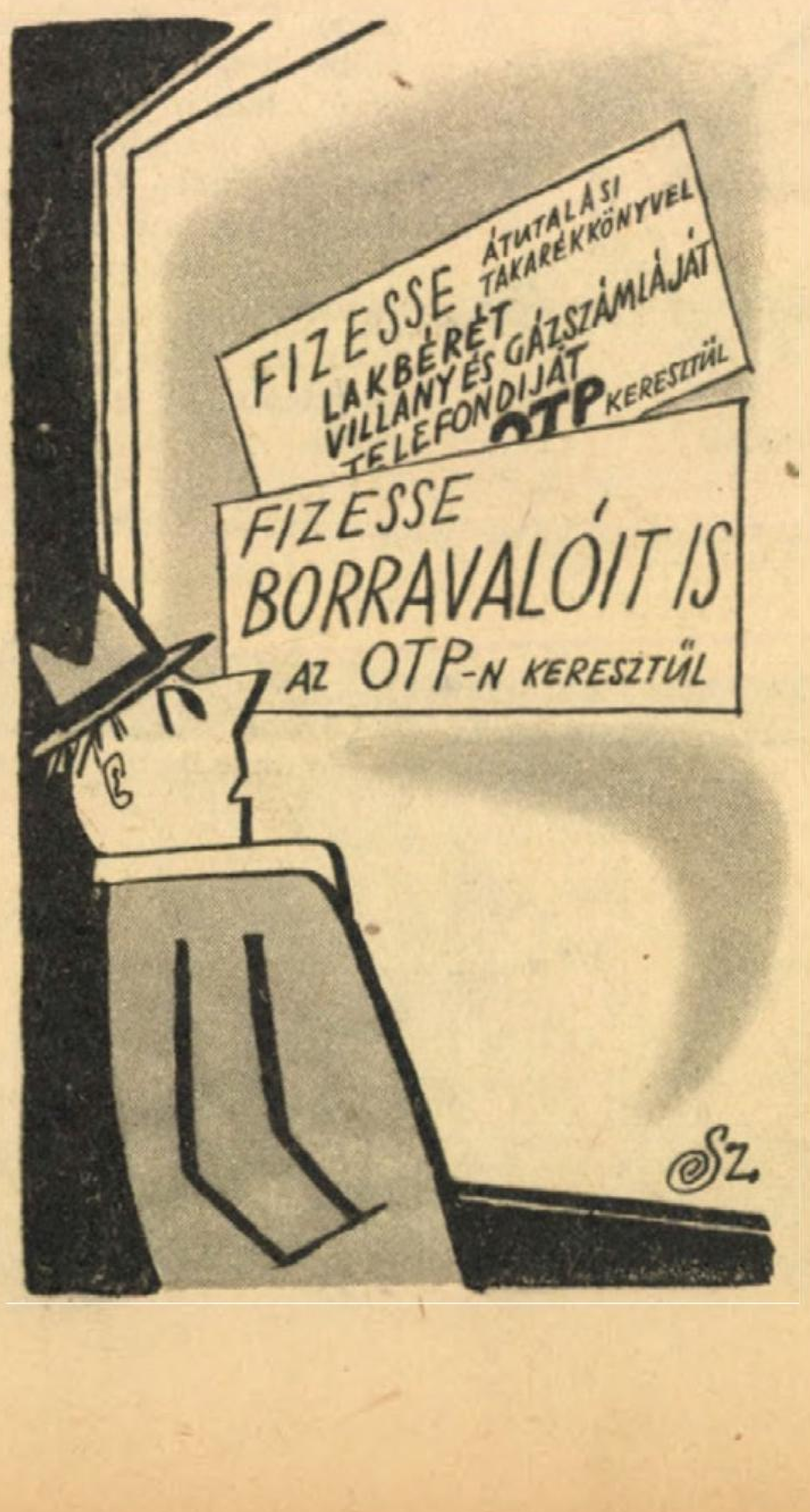
FIZESSE LAKBÉRÉT VILLANY ÉS GÁZSZÁMLÁJÁT TELEFONDÍJÁT ÁTUTALÁSI TAKARÉKKÖNYVEL OTP KERESZTÜL
FIZESSE BORRAVALÓIT IS AZ OTP-N KERESZTÜL
Sz

PERSPEKTIVA

Minden esetben megilletődöm, valahányszor a közlekedés-rendészet hangos kocsijával találkozom az utcán, s az szigorú, de igazságos hangon figyelmeztet hibáimra.

Bevallom, erősen respektálom is őt; annyira, hogy a napokban például, midőn egy villamosra próbáltam a lépcsőről felkúszni, s ő hátulról váratlanul megrótt ezért, ijedtemben csaknem leestem a kerekek közé.

Éppenezért, ha idejekorán észreveszem, hogy felém tart, inkább megállok a járdán, vagy bemegyek egy kapu alá, mig elmegy, hogy még meg se lásson, mert nem tudom, meddig terjed a hatásköre, és nem terjesztik-e ki egyszer nevelési feladatait más területekre is! Már azt is elképzeltem vele kapcsolatban, hogy egyszer majd teljesen szabályszerűen megyek a járda közepén, mikor mögém kanyarodik és hangosan így szól:

– Az a hajadonfőtt ember ne nézze annak a tigriskabátos nőnek a bokáját, hanem menjen szépen haza! ...

És ez még semmi, ha arra gondolok, hogy az elektromos agy korában élünk, mely nemsokára talán már a gondolatokat is le tudja forditani. Akkor majd az is lesz, hogy megyek az utcán, s egyszerre azt kiáltja felém egy hangszóró: – Arra maga ne is gondoljon!

Erre csakugyan nem is jó gondolni!

Somogyi Pál

Ahogy rajzolónk elképzeli az alùmíniuin villamost

Gerő Sándor rajza

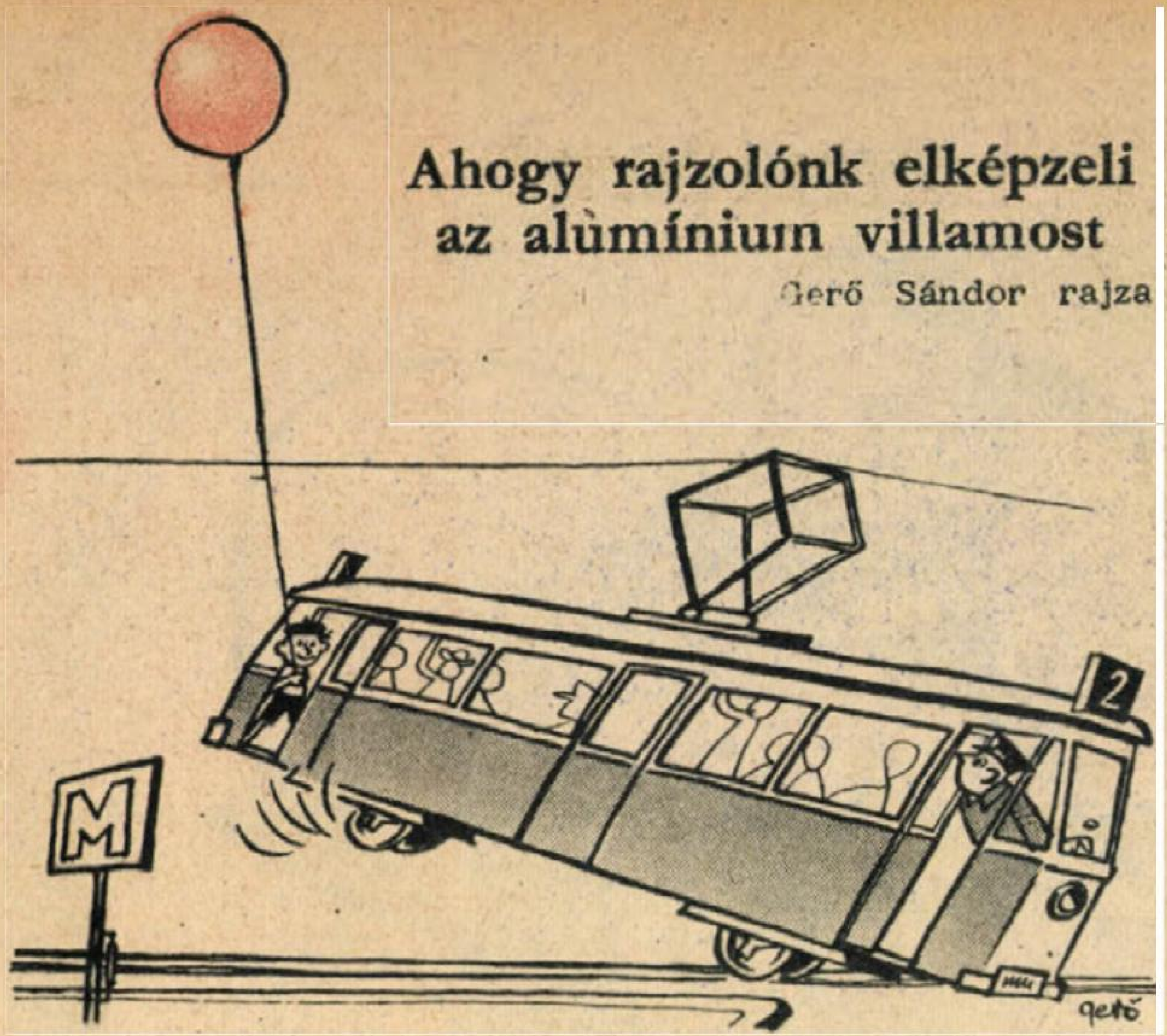

Cirkusz után

Toncz Tibor rajza

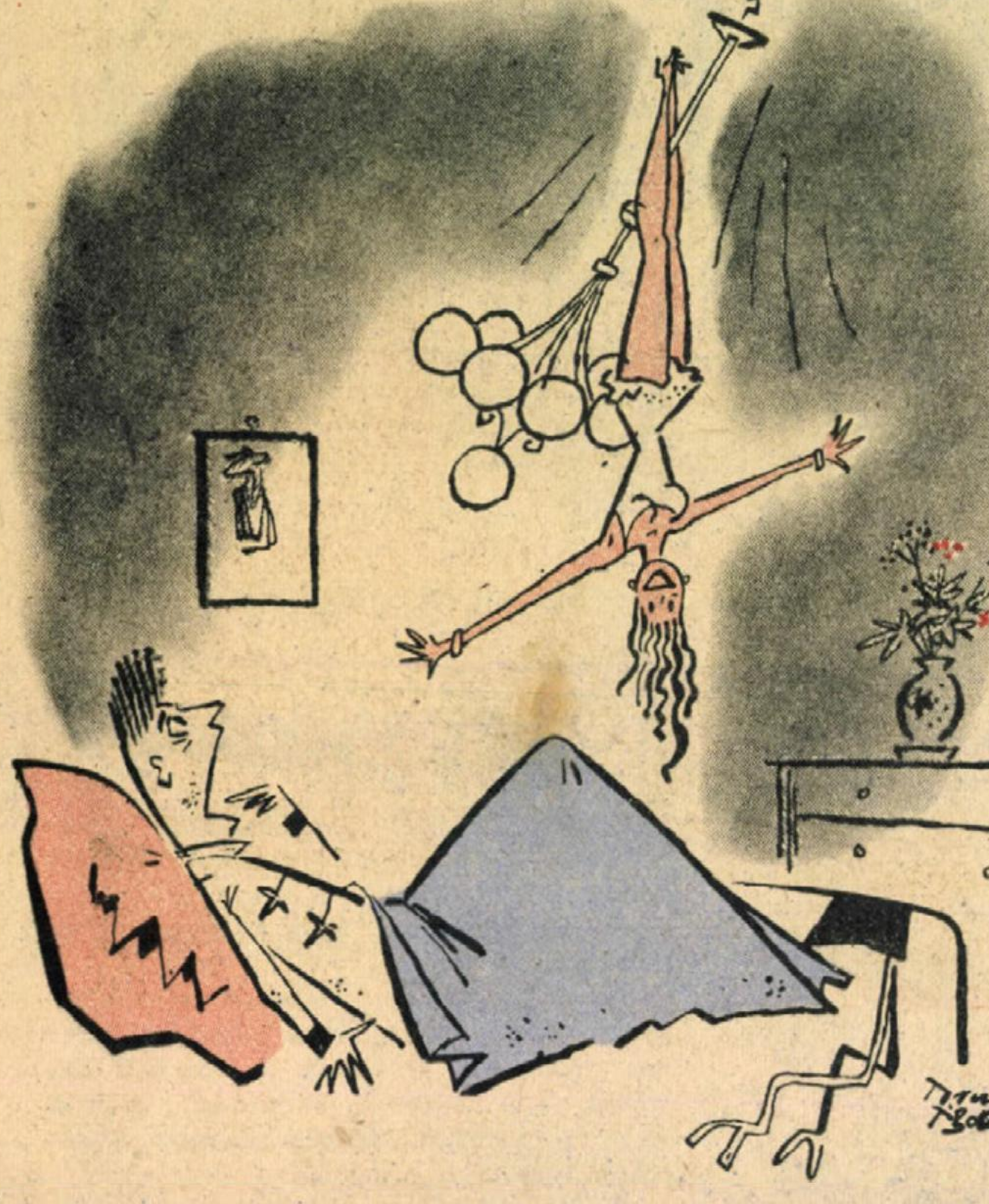

– Na látod, én is meg tudom csinálni!...

Zsenik!

Az utóbbi években több olyan mű jelent meg, melyeket íróik — saját leghitelesebb előszavaik szerint — évtizedekkel ezelőtt alkották. Annakidején persze sem kiadót, sem nyomdát nem kaptak s ezért csak most kerülhettek végre ezek a regények, elbeszélések az olvasóközönség kezébe. Eláll az ember lélegzete, mikor egy-egy odavetett látnoki mondatban pontosan kirajzolódik a jövő, azaz jelenünk képe s megmutatkozik íróik elhivatottsága.

Íme egy ilyen egykori írás (1930-ból!) Torma Tivadar tollából:

*

János letette a kapát és kigombolta az ingét, mert úgy érezte, szétfeszíti a mondanivaló. Odafordult apja, az öreg középparaszt felé:

— Mit tudja maga, mi jön még itt. Magának szűk a látóköre.

— Szűk ám a nagynénéd bugyogója! — kezdte a vitát az öreg. — Aztán mi az, amit én nem látok?

— Hát hogy jön a háború és hogy utána minden megváltozik — folytatta a legény és égő szemmel nézte a láthatárt. — És hogy 1945-ben felszabadulunk. Aztán jön a fordulat éve 1948-ban és rálépünk a szocialista mezőgazdaság útjára. És itt a faluban is megalakul majd egy tszcs, aminek Április 4 lesz a neve. És munkaegységek lesznek, és négyzetesen vetik majd a kukoricát... és jön a televízió... és Kimoj... meg Macu... meg a Szputnyik... igen, majdnem elfelejtettem, a Szputnyik, meg a holdrakéta, de az visszaesik...

A vén paraszt hátratolta a kalapját.

— Jó, jó, mindent értek, de miért esik vissza? — kérdezte gondterhelten.

— Mert a harmadik lépcső nem jól gyullad be és így 4 fokkal eltér majd az iránytól.

— Aha! — dünnyögte az öreg és visszatolta a kalapot. Szemében megcsillant a megértés fénye és elgondolkozott.

— Persze, most már látom, hogy igaza van Jánosnak. Valóban jobb lenne négyzetesen vetni a kukoricát és hízlalási szerződést kötni a Servevállal, vagy más állami szektorral, dehát mi a fenét csináljak most 1930-ban, amikor még azt sem tudjuk, hogy mi az a szektor?

Nagyot sóhajtott és belevágta a kapát a primitíven megművelt kukoricaföldbe.

*

A napokban találkoztam Tormával, a fenti mű lánglelkű alkotójával. A zseninek kijáró hódolattal kérdeztem meg:

— Mit gondol, Mester, mi lesz az öt nyerőszám a pénteki lottón?

Torma fölényesen intett.

— Már megírtam, de csak szombaton adom le a nyomdának. Húzás után.

Vidrányi István

VALÓDI TAKARÉKOSSÁG

Thomas Perolew, portsmouthi (USA) lakos, 75 éves korában elhatározta, hogy többé nem negyedévenként fizeti a lakbérét, hanem naponta. Bármikor meghalhat, s így lehetséges, hogy többhónapi házbért hiába fizet ki. Ettől az időtől kezdve naponta megjelenik a háztulajdonosnál és kifizeti az aznapra esedékes házbérét.

Ez így megy már 22 éve. Perolew bácsi jelenleg 97 éves és jó egészségnek örvend.

PESTKÖRNYÉKI ESTI SZEMÉLYVONAT

Takács Zoltán rajza

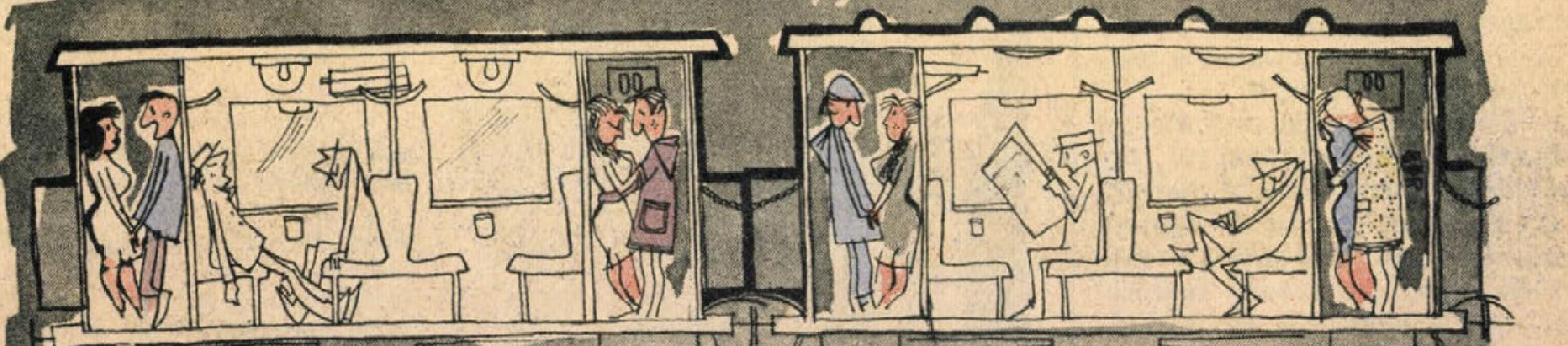

Falusi kislány Pesten

rajzolta:
Szűr Szabó József

Rozi a Lágymányoson

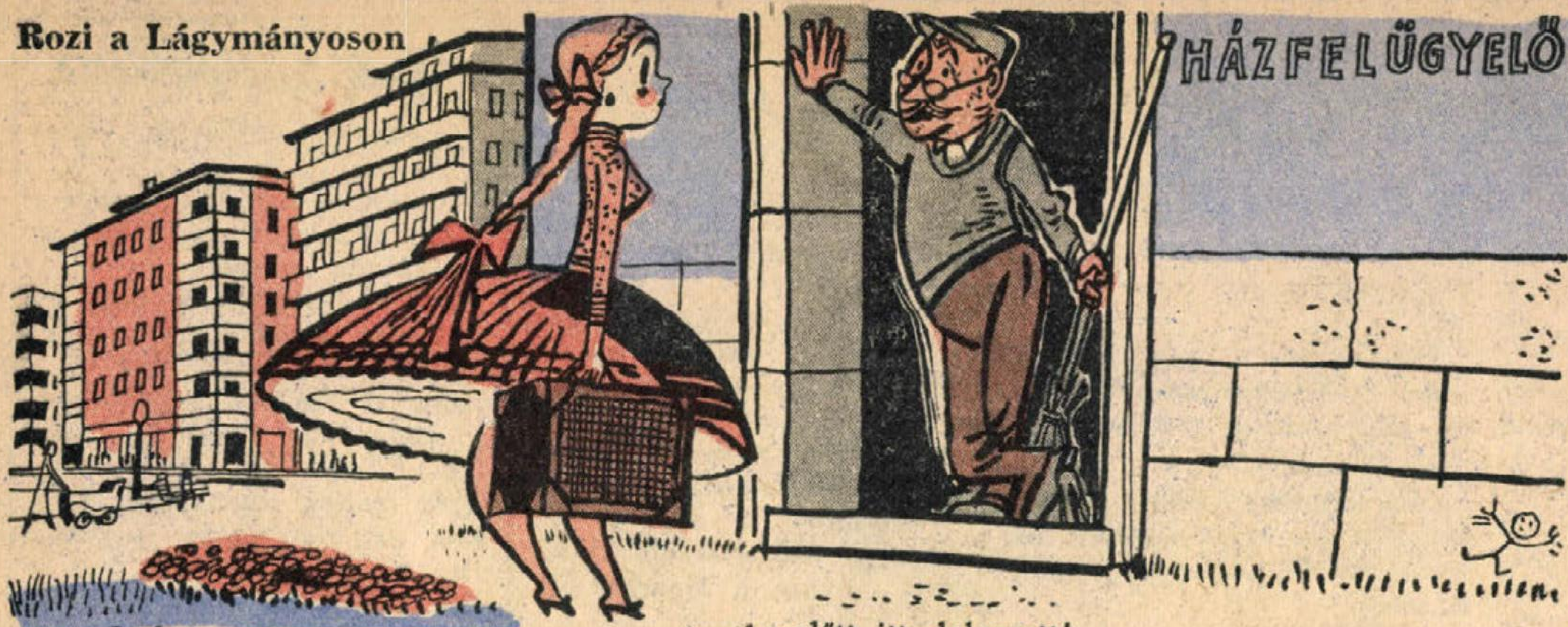

– Szaktárs, a nagyapámat keresem, egy évvel ezelőtt itt dolgozott!
– Mint micsoda?
– Mint mezőőr! . . .

Rozi és a művészet

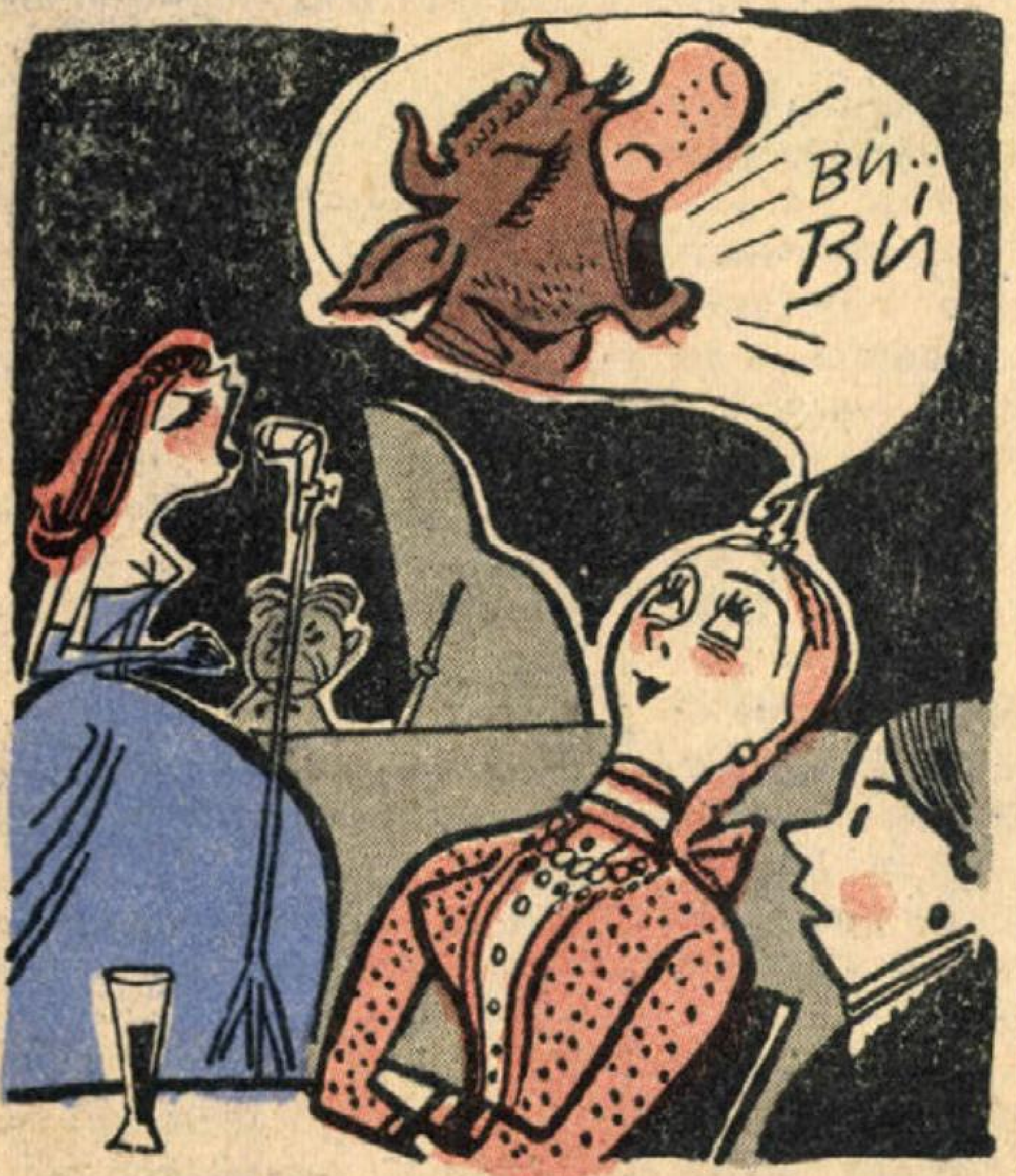

– De jó, hogy elhoztak ide! Mintha csak otthon lennék! . . .

Rozi táncos helyen

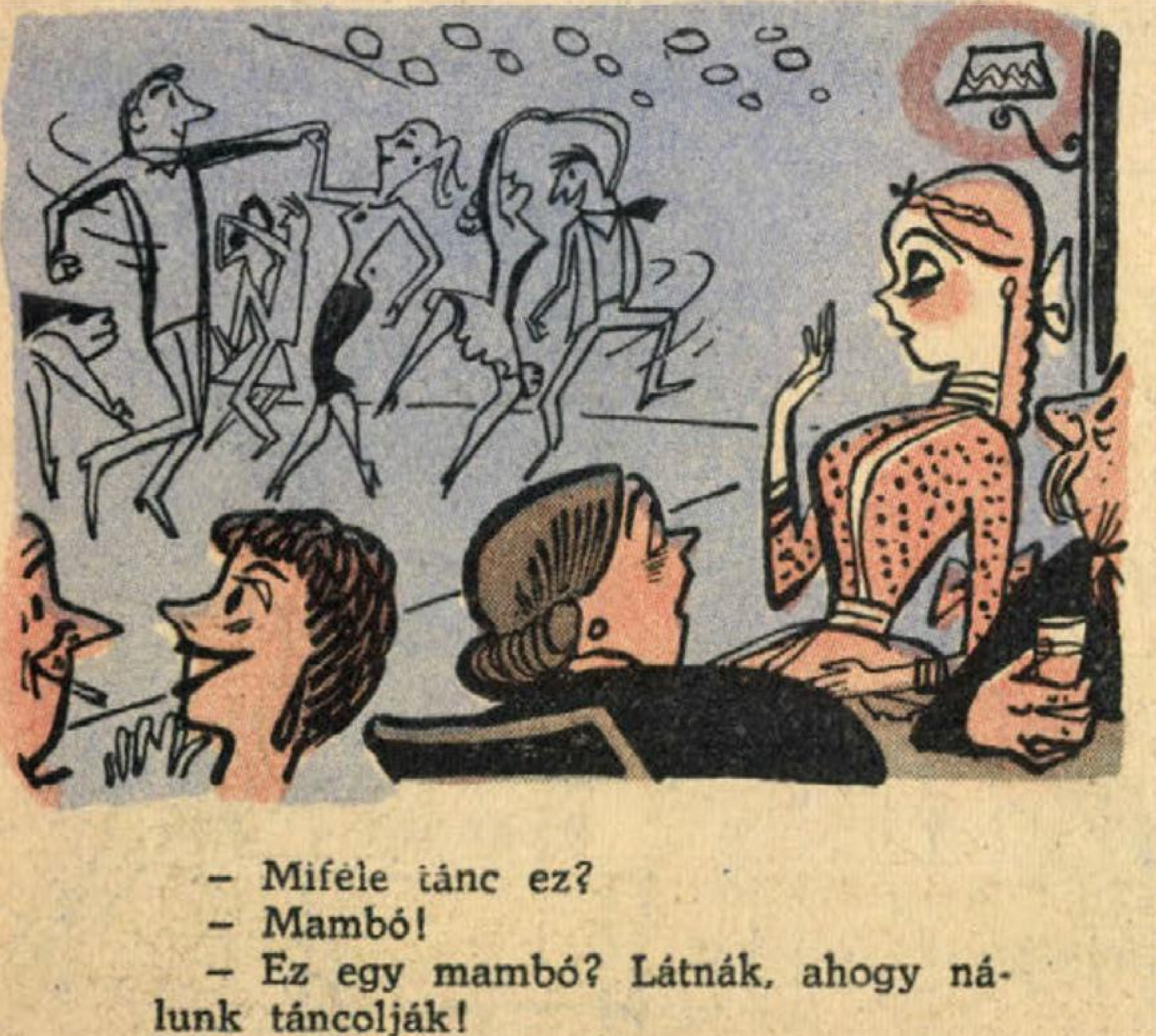

– Miféle tánc ez?
– Mambó!
– Ez egy mambó? Látnák, ahogy nálunk táncolják!

A megtalált vőlegény

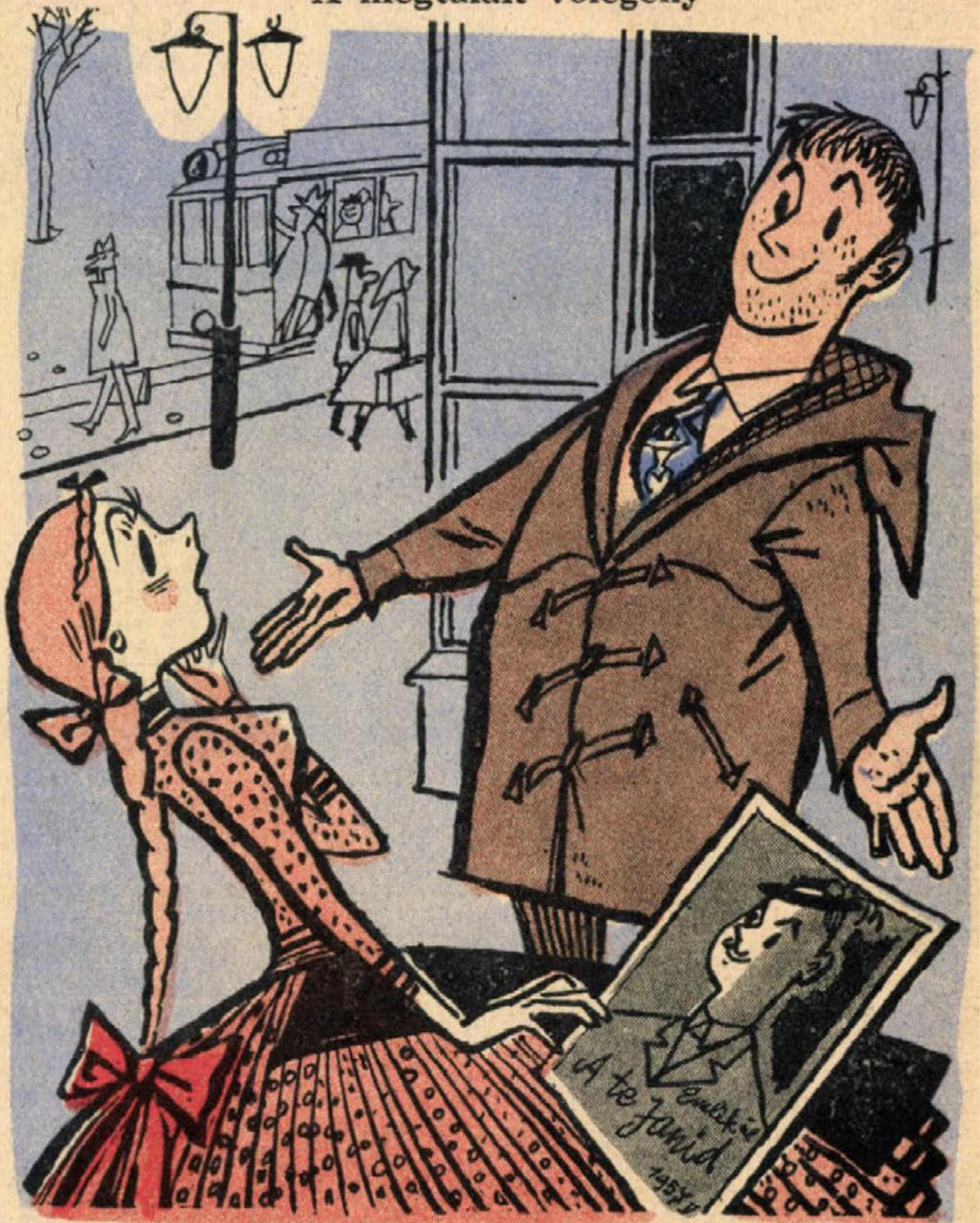

– Esküdj meg, hogy te vagy az, Jani!

Rozi és a technika

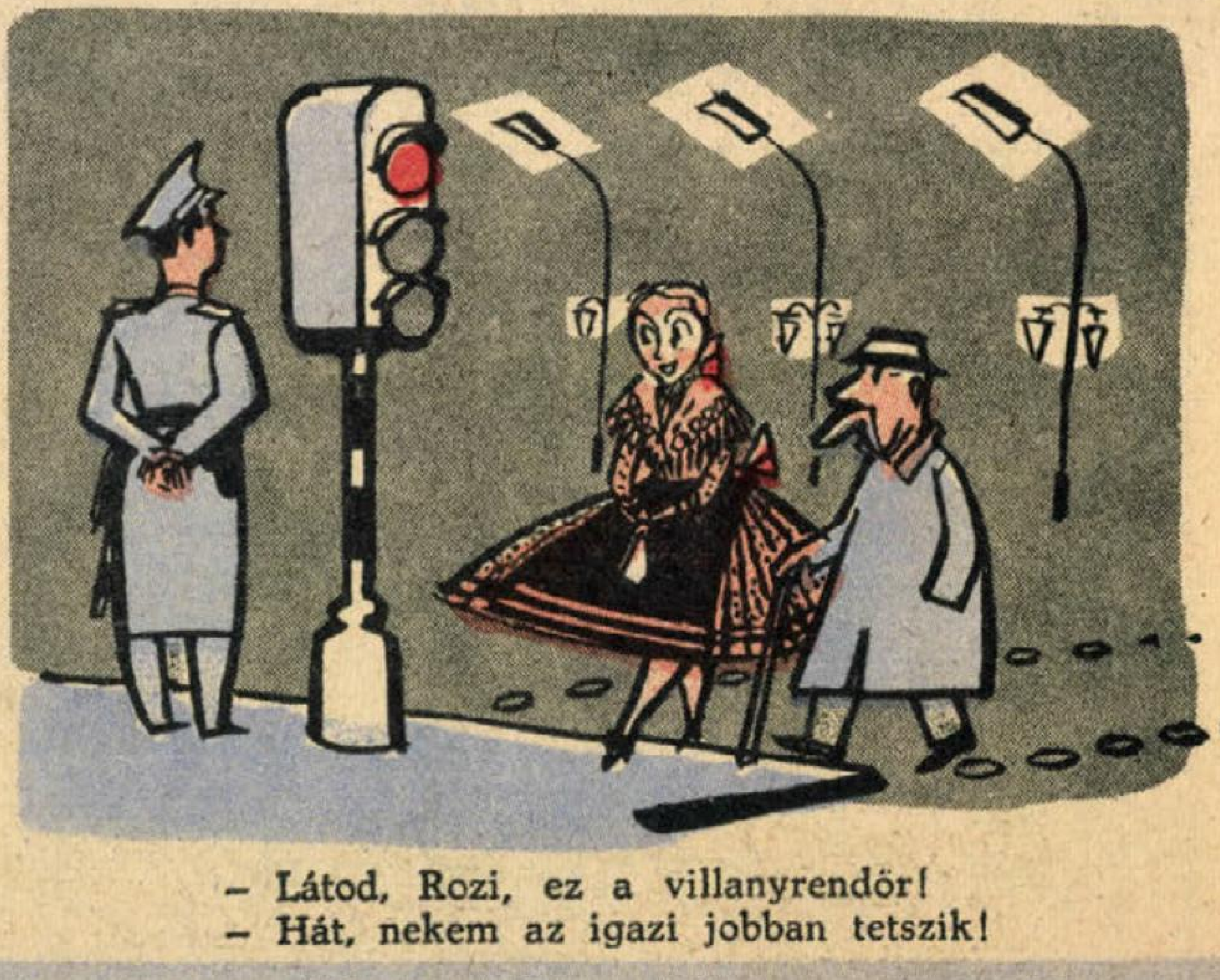

– Látod, Rozi, ez a villanyrendőr!
– Hát, nekem az igazi jobban tetszik!

A testet öltött lelkiismeret

Nyolcvanezer pengő gyűlt össze a bank pénztárában. Csemege Károly, a bank pénztárosa bűnös kézzel a bankjegyek közé nyúlt és negyvenháromezer pengőt zsebrevágott. A méltányosság elve és a szociális lelkiismeret szava tiltotta meg, hogy elsikkassza az egész összeget. A kapzsiság rút bűn, szónokolta hangtalanul, fele-fele, így igazságos. A bank betevői nyolcvanhatezret fizettek a kezébe és ő most negyvenháromezret meghagy nekik. Eszébe jutott a római szállóige: egy mindenkiért, mindenki egyért.

Azért elég kényelmetlenül érezte magát. Szombat dél volt, a vikend kezdete, másfél nap múlva, hétfő reggel, múlhatatlanul felfedezik a sikkasztást. Az igazgató és a főpénztáros halálra fog rémülni. Szegények! Bónt írt negyvenháromezer pengőről, hogy ne ijedjenek meg annyira. Így ni! A sikkasztott pénz nem elveszett összeg, bón van róla. Ha az igazgatóság kissé optimista, kétes követelésnek tekintheti.

Életében először sikkasztott. Amikor kiért az utcára, azt sem tudta, merre menjen. Törte a fejét, töprengett. Ahá! Vonatra kell ülni és ki kell szökni az országból, ez a szabály. Megszólította az első járókelőt:

— Pardon, kérem, merre van a legközelebbi pályaudvar?

A vonat, amelyre felszállt, zsúfolva volt utasokkal. Egy másodosztályú fülkébe helyezkedett el. A mozdony csakhamar éleset fütyült.

Megtapogatta kabátja bal zsebét, ahová a negyvenháromezret gyömöszölte. Nyugtalanságát kellemes érzés váltotta fel. A sikkasztott összeg ott volt a szíve fölött. Úgy megy minden, mint a karikacsapás, ujjongott. Estére átlépi a határt és aztán bottal üthetik a nyomát. Jó kényelmesen hátradőlt és élvezte a vagyonosság izgalmas mámorát.

Összerezzent, elsápadt. Az ablak felől, a szemközti ülésről mély férfihang szállt felé:

— Sikkasztó.

Megdermedt. Kövér, kopasz férfi ült az ablak mellett és most tisztán, érthetően megismételte:

— Sikkasztó.

Csemege rémületében behunyta a szemét. Hallucinálok, kalapált a szíve. Csak hétfő reggel jöhetnek rá, hogy sikkasztottam, még csak én tudok róla, senki más. Zavaros gondolat rémlett föl benne. Ez a lelkiismeretem ... ez a kopasz ... testet öltött és nyomon követ. Ide ült a túlsó oldalra, hogy szembenézzek vele.

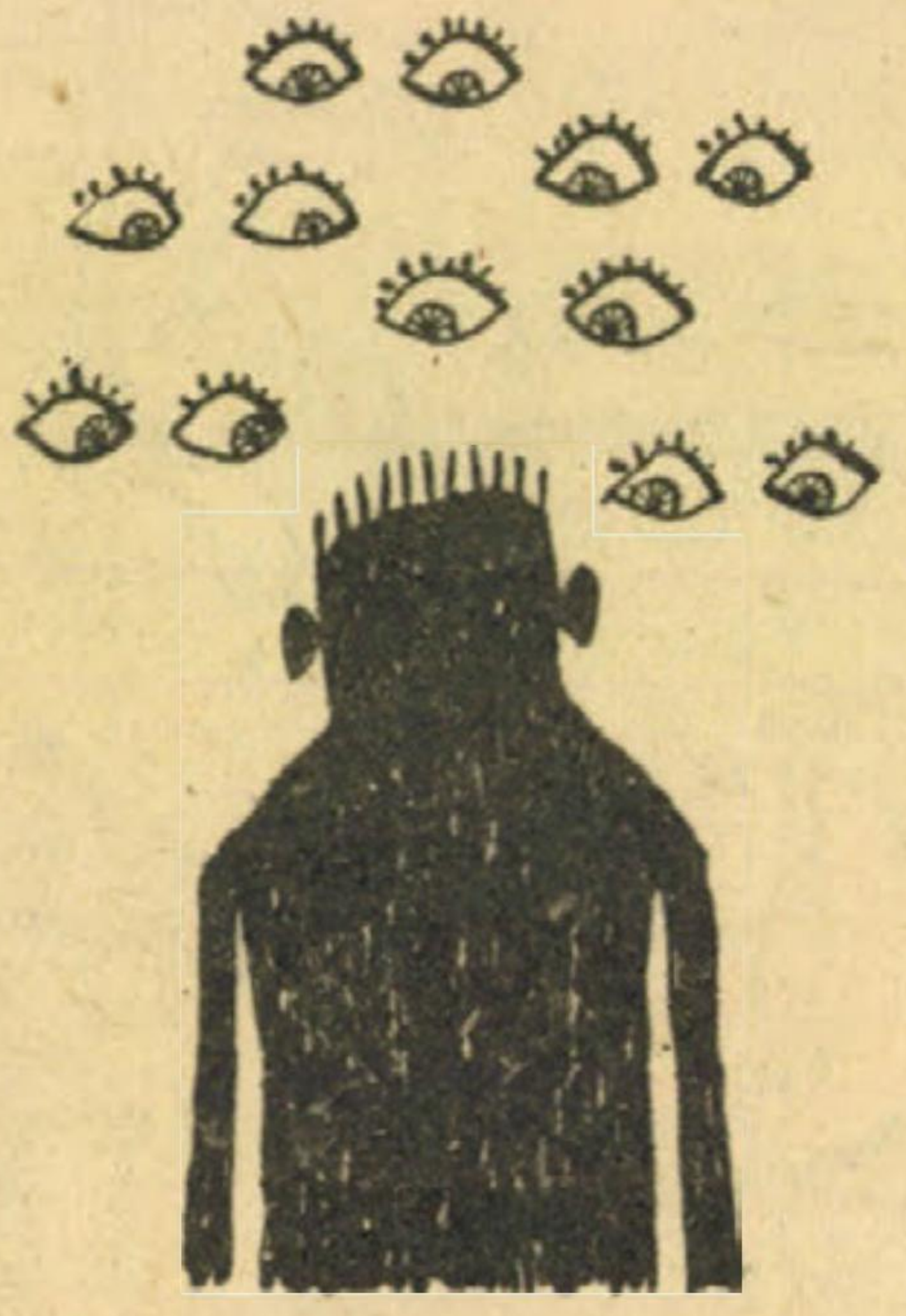

Felnyitotta szemét és lopva az ablak felé pillantott. A kövér úr tömött aktatáskájából dugóhúzót vett elő.

Tágra meredt Csemege szeme. Most furdalni fog, kalapált a szíve.

A dugóhúzó után egy üveg bor került elő az aktatáskából. Csemege megkönnyebbülten lélegzett fel. Azt remélte, hogy a bor elaltatja a lelkiismeretét és nem fog többé megszólalni.

A kopasz úr szájához emelte az üveget és jókorát húzott belőle. Ebben a pillanatban az ajtó mellett egy szürkefelöltős férfi megszólalt; határozott, éles hangon mondta:

— Sikkasztó.

Csemege az ajtó felé kapta a fejét. Ekkor a mellette ülő hölgy szólalt meg:

— Sikkasztó.

Feltápászkodott és kitámolygott a folyosóra. Jobbra indult, balról hallotta, balra indult, jobbról hallotta, férfiak szájáról, nők ajkáról röpült felé a szó:

— Sikkasztó!

— Sikkasztó!

— Sikkasztó!

Mi ez, zúgott a feje. Hány hangja van a lelkiismeretemnek? Hány formát öltött? Hány alakban testesült meg? Valami felismerés derengett benne. Igen, gondolta, így kell lenni, egyedül vagyok a világon és a többiek, minden más ember az én lelkiismeretem. Sóhajtott. Elég baj, egy embernek két milliárd lelkiismerete van.

A legközelebbi állomáson leugrott a vonatról és gyalogszerrel visszarohant a városba. Félhatkor ért a bankba. Kivette a bónt a pénztárból és visszatette a negyvenháromezer pengőt.

Másnap a reggeli újságok színes tudósításokban ismertették az Októberi-díj lefutását. Zsúfolt vonatok vitték a közönséget az új lóversenytérre, írta az egyik, s bizony a lósport rajongói alaposan csalatkoztak reményeikben. Sikkasztó, az Októberi-díj favoritja, csúfosan lemaradt és az autszájder Lelkiismeret nyerte meg a versenyt.

Gömöri László

(1941.)

Pesti tudósítónktól

– Ki volt Kolumbusz Kristóf?

– 1500-as futó, aki 8 órakor indult el Amerika felfedezésére.

Különös, nemde?

Első hallásra persze hogy az. De csak addig, amíg az ember meg nem tudja, hogy ez a szokatlan feltevés a tudomány, a műveltség érdekében született. Középiskolás kis barátom ilyen módon jegyzi meg Amerika felfedezésének évszámát. Az 1500-ból kivonja a 8-at, s máris megkapja az 1492-t.

Hasonló módon bizonyára nehezen megjegyzendő évszám rögzíthető meg az emlékezet fövenyén, s az sem lebecsülendő előny, hogy a fentihez hasonló meghökkentő ötletek élénkítik, színesítik a világtörténelmet. Mivel a feltaláló nem szabadalmaztatta a módszert, szélesen továbbfejleszthető.

⁂

Az autóbusz-utasok között még mindig vannak avatatlanok, akik a hátsó peronról rimánkodva kiabálnak előre:

– Tessék csengetni!

Vagyis valaki nyomja meg azt a gombot, amely az elülső ajtó fölött található, s a kistábla szerint még a megálló előtt jelezni kell a leszállás tervét.

Sokan elnézően mosolyognak a naiv kérés hallatára. Csengetni? Ugyan kérem! Hát nem tudják, hogy csengetésről szó sincs, mindössze egy apró kis vörös lámpa gyullad ki a vezető előtt?

Akik ezzel tisztában vannak, szerényen hallgatnak, de közben egy fejjel megnőnek. A tudás hatalom!

⁂

X. rendkívül lelkiismeretes ember. Fél, hogy nem képes megtartani a titkot, s ezért inkább továbbadja, hátha más jobban meg tudja őrizni.

F. L.

A fűtés százötvenezer éves fejlődése

Kasso rajza

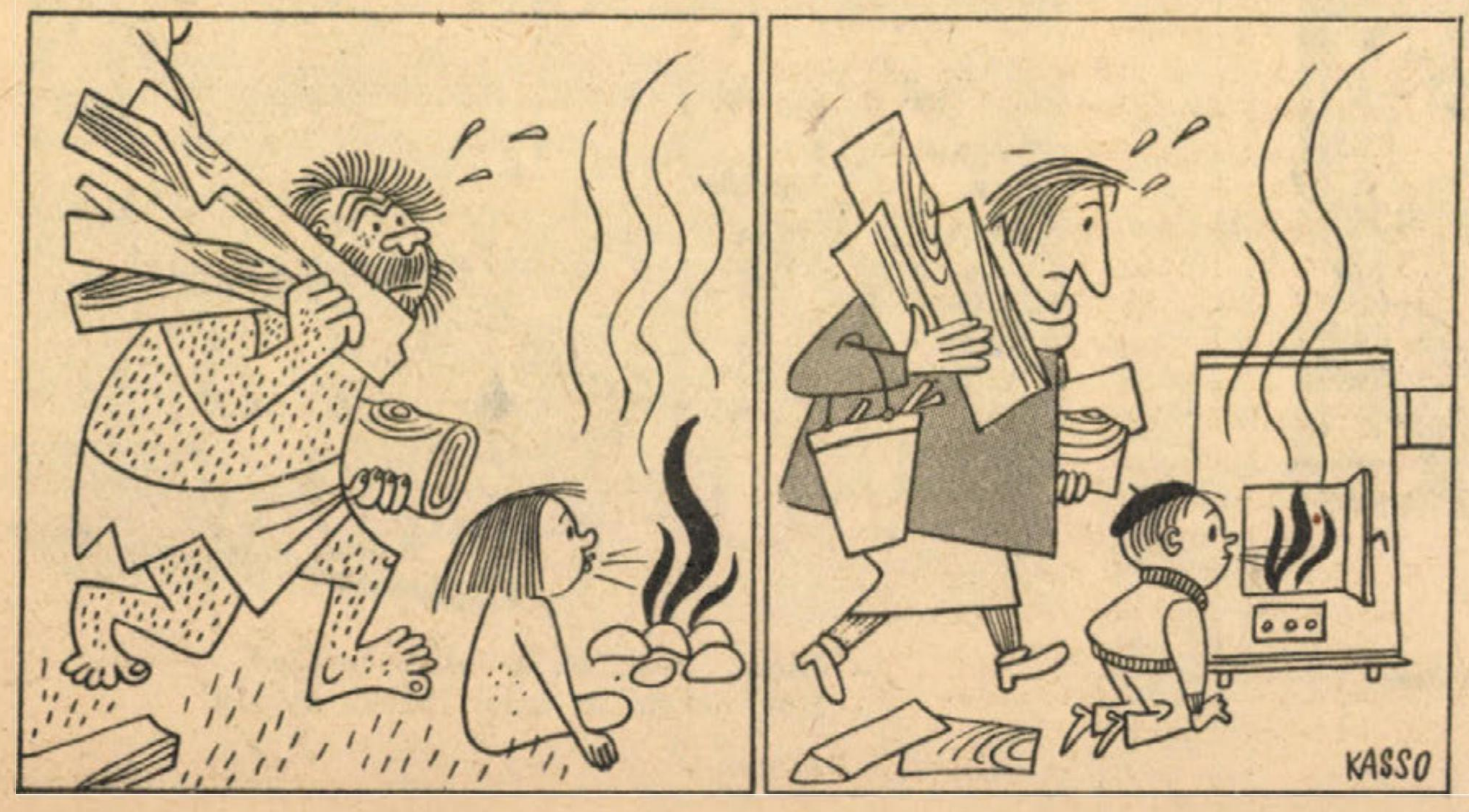

Ez lenne a jó megoldás

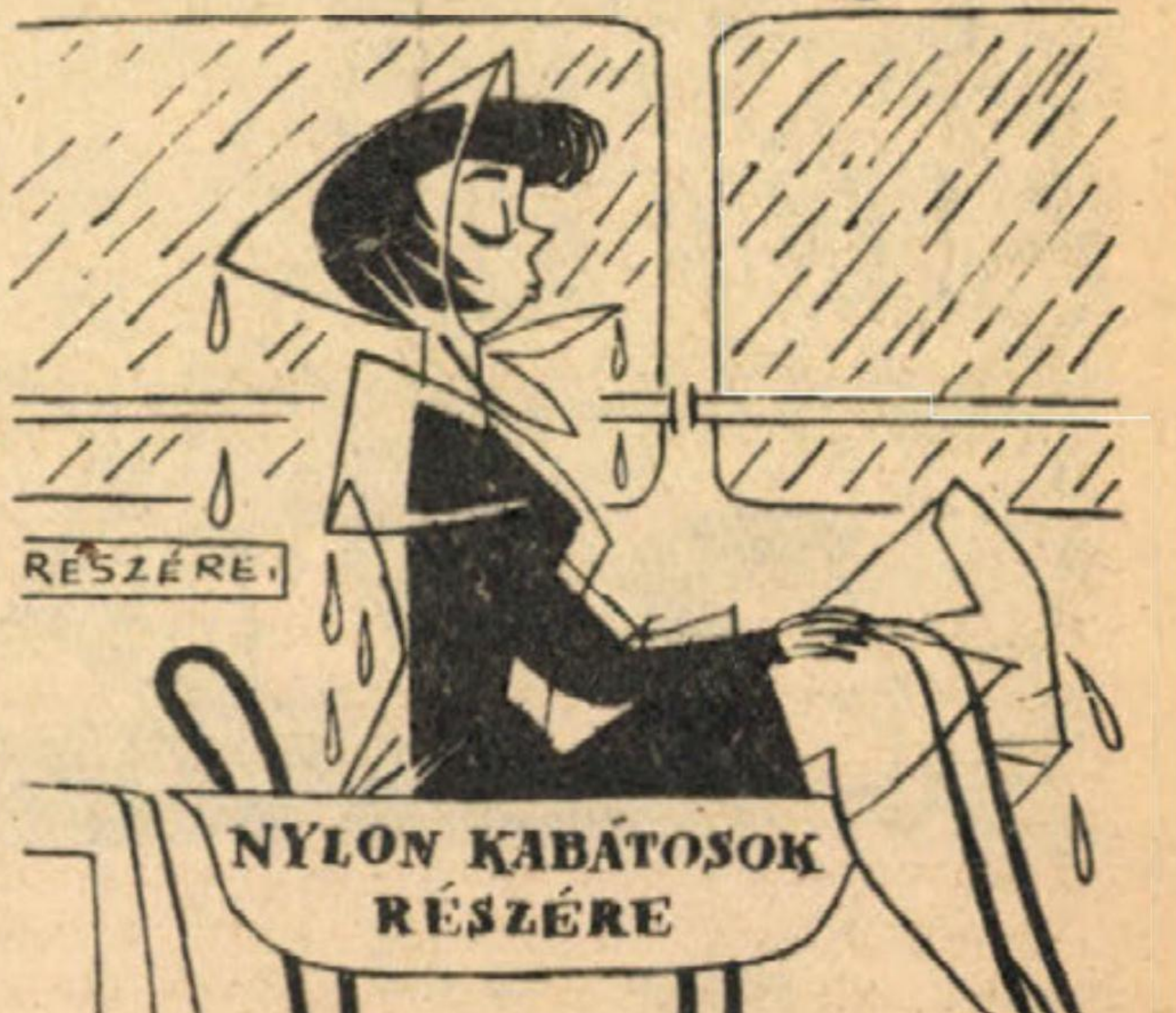

UJRA DIVATBA JÖTT A GOMBFOCI

Kaján Tibor rajza

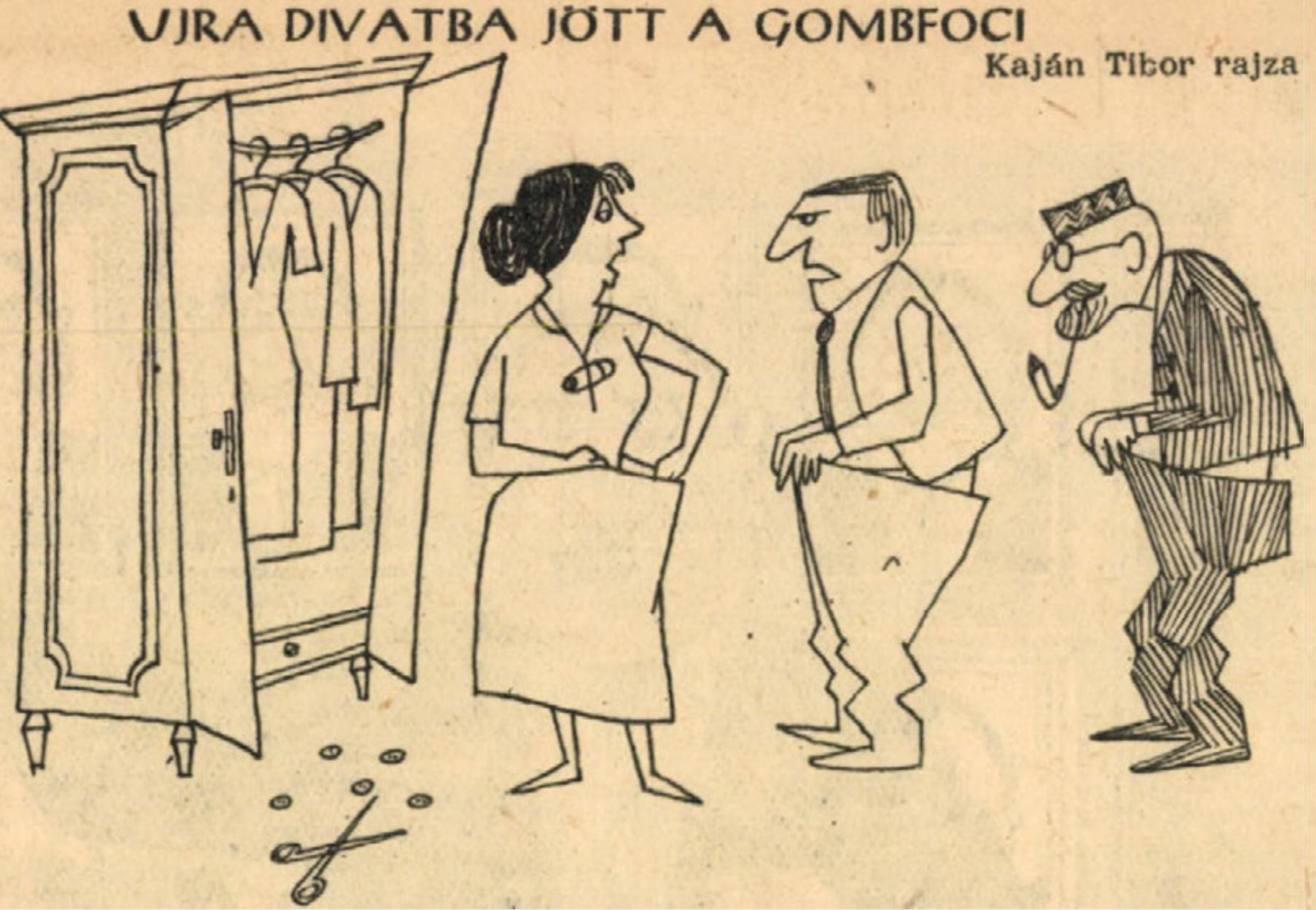

– Úgy látszik, ma van a válogatott mérkőzés...

A kritikus beleszól...

Egyszer már el kell mondani ezt is. A kritikus nemrégen érkezett haza a szerkesztőségből.

Fáradt és fáj a feje. Kitekint az ablakon. Zuhog az őszi eső. A kritikus szeretne házikabátra vetkőzni, leülni a kényelmes fotelbe a kályha mellé és elolvasni egy fejezetet a Bovaryné új kiadásából, mert az jó regény, azon már nem kell megkritizálni semmit.

De a kritikus ezt nem teheti meg, mert csak egy pillanatra ugrott haza, azért, hogy felvegye a sötét ruháját. Átöltözik és visszamegy az esőbe, mert ma van a Szerző új darabjának a bemutatója és neki ott kell lennie, mert neki ez a dolga, noha a rokonok azt mondják, *„milyen jó neked, sokat jársz színházba”*, noha kint szakad az eső, noha fáradt és fáj a feje, noha a lap színházi riportere látta a darabot a főpróbán és azt mondja, hogy csapnivaló, noha sokkal jobb volna a Bovarynét olvasni...

És végül, noha a kritikusról többször megírták, hogy nem szereti, nem dédelgeti, nem babusgatja a születő új drámát, míg a villamos a színház felé zötyköli, lélekben szelíden, összetett kezekkel, csendesen imádkozik: *„Én édes istenkém, add, hogy a Szerző darabja jó legyen, csak egy picurkát jó legyen és az előadás is jó legyen, és mindenki jó legyen! Édes jó istenkém, még azt se bánom, hogy a Karponai játssza a főszerepet, ez a reménytelenül tehetségtelen ripacs, de még őt is megdicsérem, csak add, hogy a darab jó legyen, vagy legalább néhány sikerült jelenet legyen a darabban, amit ki lehet emelni, megdicsérni...”*

Így imádkozik a kritikus. Mert a kritikus alapjában véve szelídlelkű ember, családos is, aki megtanulta már azt az igazságot, hogy az ember sohasem lehet meg ellenségek nélkül, de csak az ostoba ember szaporítja fölösen az ellenségeit. Ebből következik, hogy a kritikus kimondhatatlanul jobban szeret dicsérni, mint levágni, mert akit megdicsérnek, az legfeljebb azért haragszik, hogy nem azt dicsérték meg a művében, amit ő is jónak tart.

A baj, a nagyon nagy baj akkor kezdődik, ha a darab és az előadás rossz. Akkor a kritikus hülye, és rosszindulatú is. Ilyen ember pedig minek vesz a kezébe tollat? (Nem a szerző, a kritikus.) Érti ez egyáltalában a darab mondanivalóját? (Nem a rendező, a kritikus.) Különbséget tud ez tenni átélés és ripacskodás között? (Nem a színész, a kritikus.)

Tegyük fel, hogy a kritikuson erőt vesz a fáradtság és a félelem a szerzőtől (aki a kritika megjelenése után felhívja telefonon, – de csak, ha levágta a darabot!), – a félelem a rendezőtől (aki betelefonál a főszerkesztőnek és kikéri magának a szocialista kultúra nevében), – a félelem a színésztől (aki a színház büféjében borsos anekdótát költ róla) és megdicséri a darabot, noha az csapnivaló volt. Akkor se jár jobban. Mert akkor a kollégák, a többi kritikusok mondják róla, hogy hülye.

Nincsen rossz darab, csak rossz kritikus – következtethetnénk mindebből. Tévedés. Van jó darab és jó kritikus is. Néha összetalálkoznak. Ilyenkor a kritikus lázba jön, éjszakákon át nem hunyja le a szemét, napokig elemzi magában a Művet, míg megtalálja a kulcsát és a kritikához legjobban illő stiláris formát. Az író ihlete átplántálódik belé és megírja a Kritikát, a műfaj remekét, amely egyszerre elemez és bírál, amely szellemes és okos, méltó az alkalomhoz, a Műhöz, az Előadáshoz és a Laphoz, amelynek ír. A Kritika elkészül, megjelenik, elolvassák.

Elolvassák és két nap múlva elfelejtik, mert itt az új darab, a másik, a harmadik színház bemutatója, új feladatok, új kritikák, már a lap következő számára kell gondolni, az a fontosabb...

Kint zuhog az eső, a kritikus utazik a villamoson és imádkozik, hogy jó legyen a darab, mert ha már végig kell néznie, legalább ő is szórakozzék, mert a néző, ha unja, elmegy a második felvonás után, de ő nem mehet el. Ezért nem tehet egyebet: imádkozik.

Egy másik villamoson pedig a szerző imádkozik. S mindketten ugyanezért: a sikerért. Ámen.

Bogáti Péter

Önbizalom

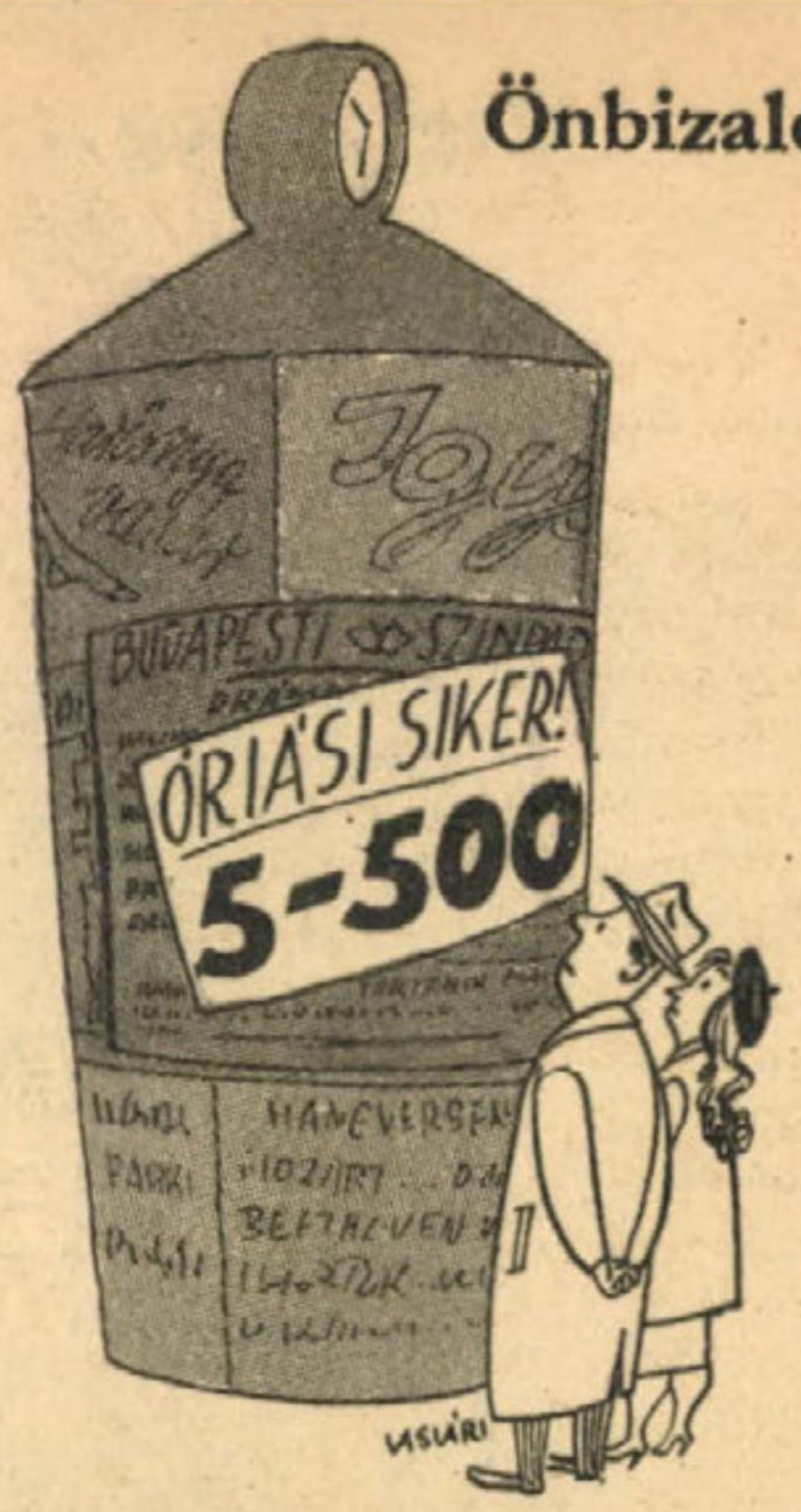

Szabadnap

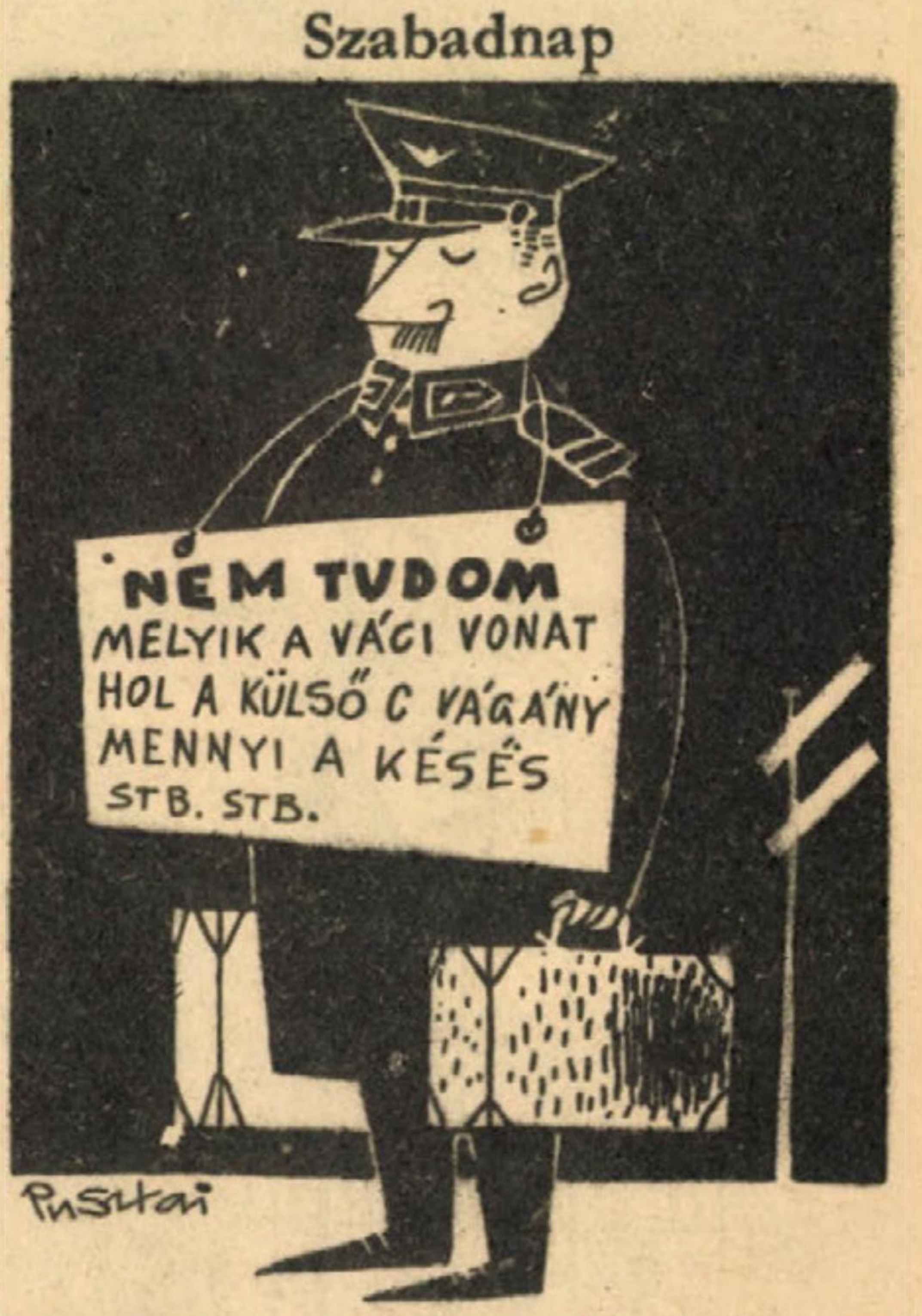

Szép kis éberség!

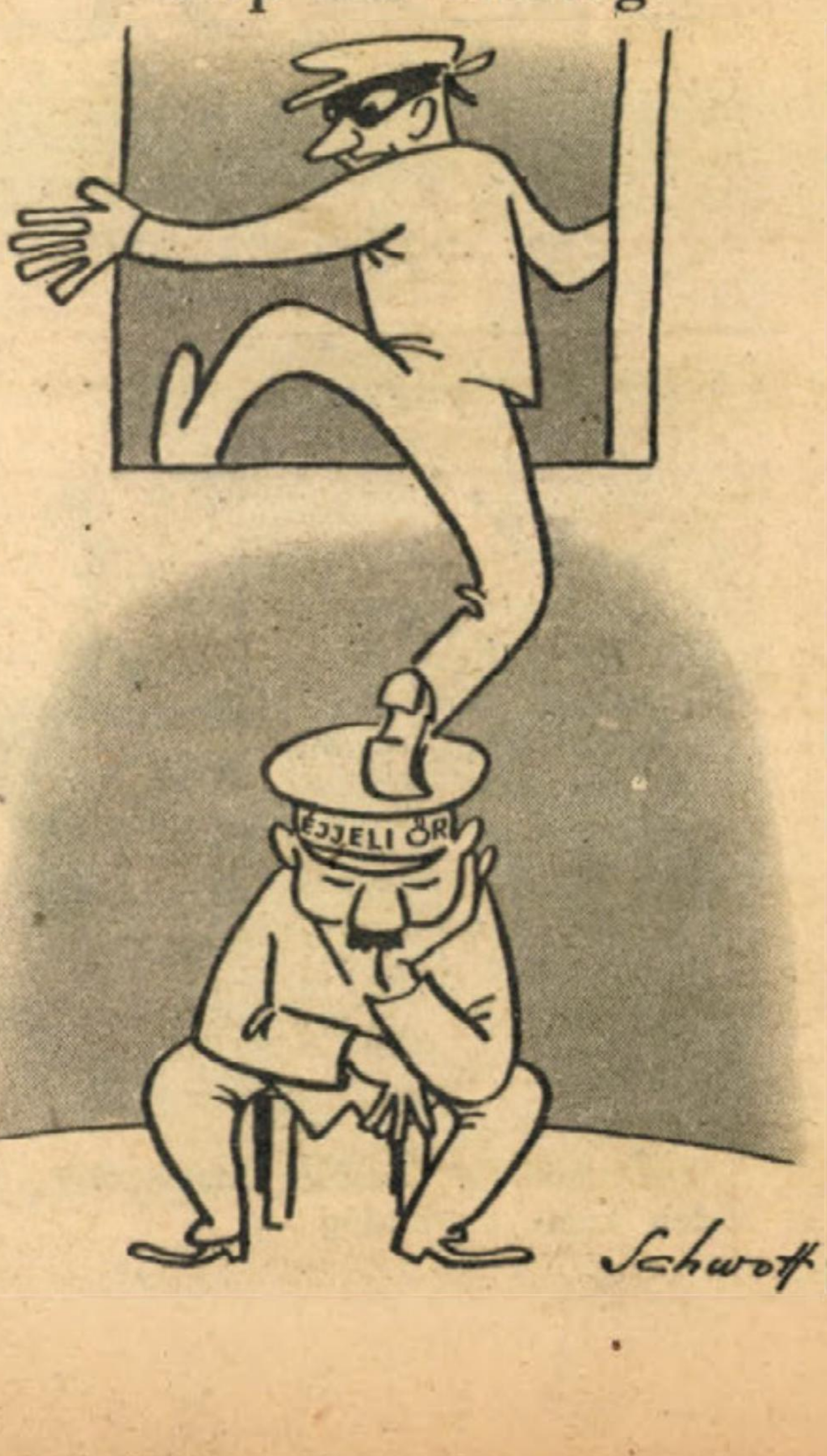

Még zuhog...

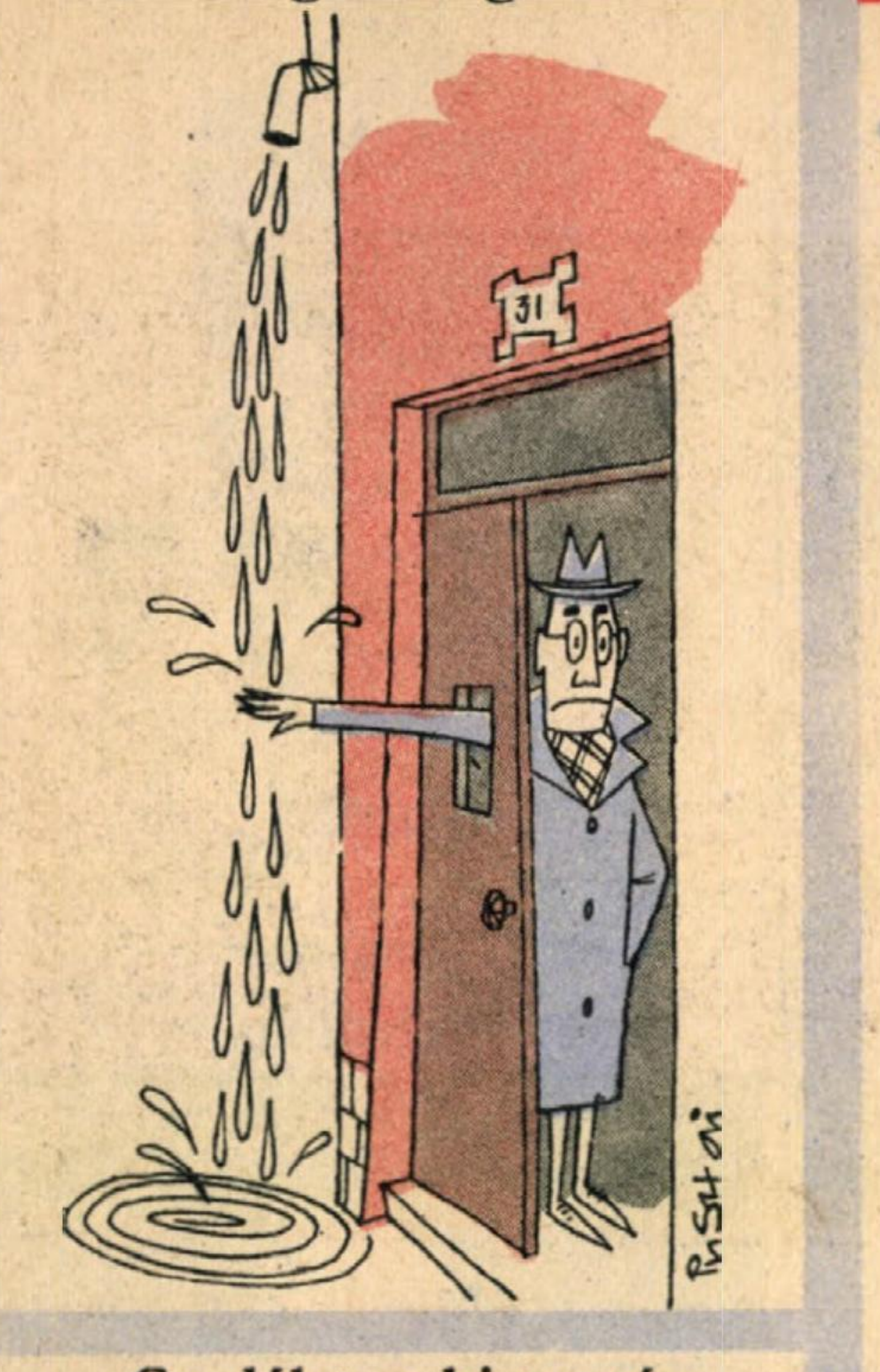

Csodálatos biztonság

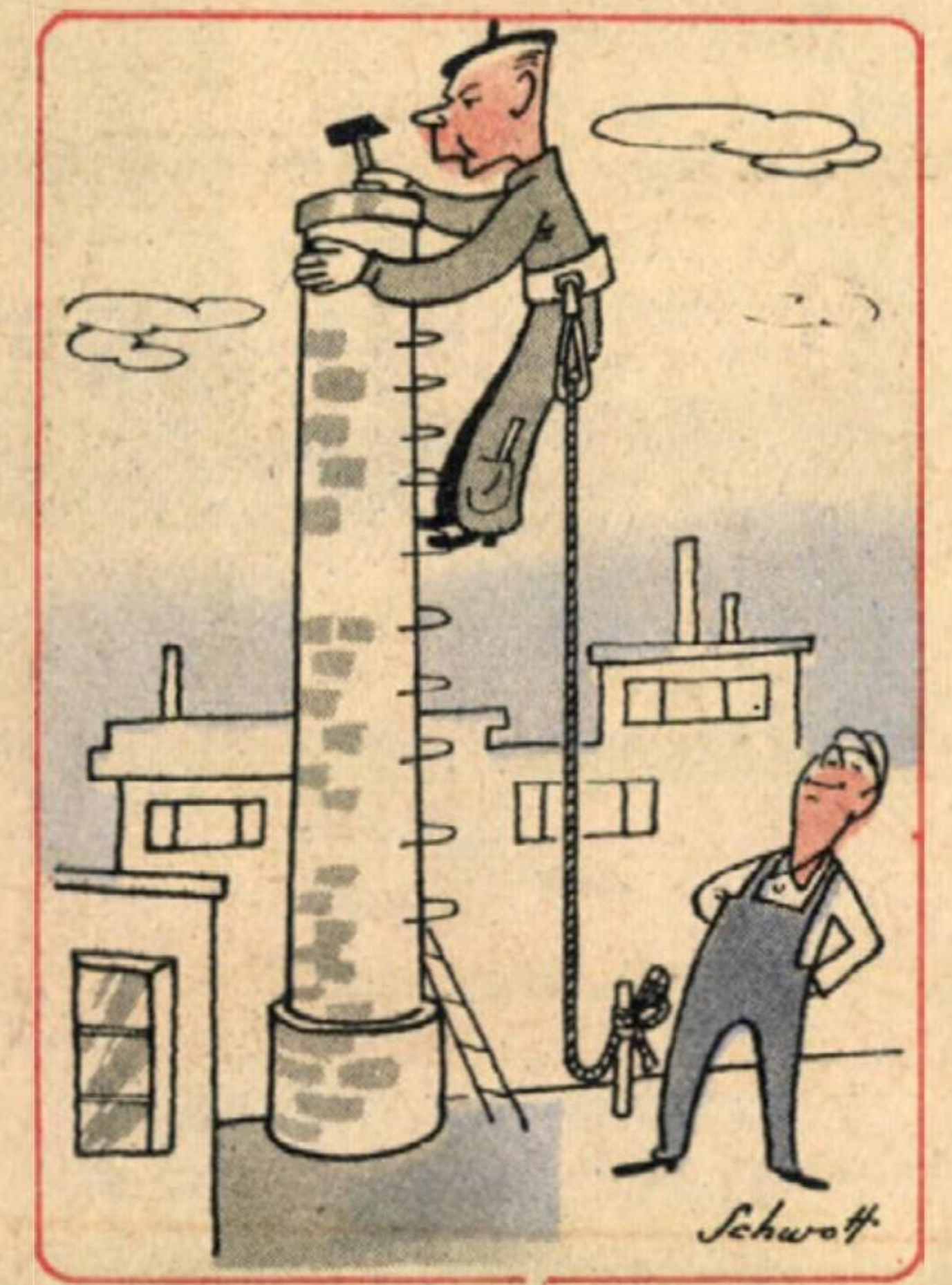

Egy eszpresszóban

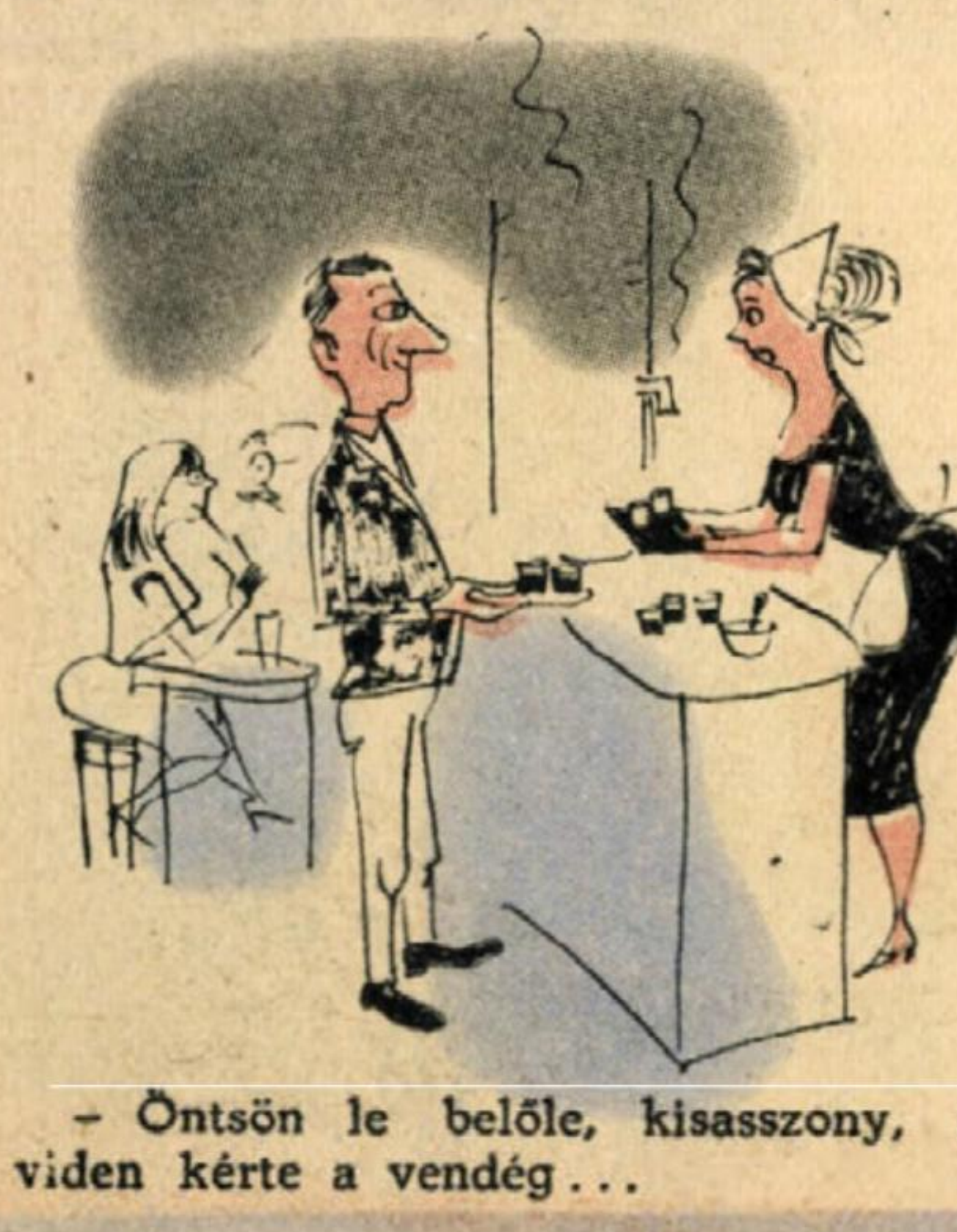

– Öntsön le belőle, kisasszony, röviden kérte a vendég...

Jó szervező

(Heinz Behling rajza a berlini Eulenspiegelből.)

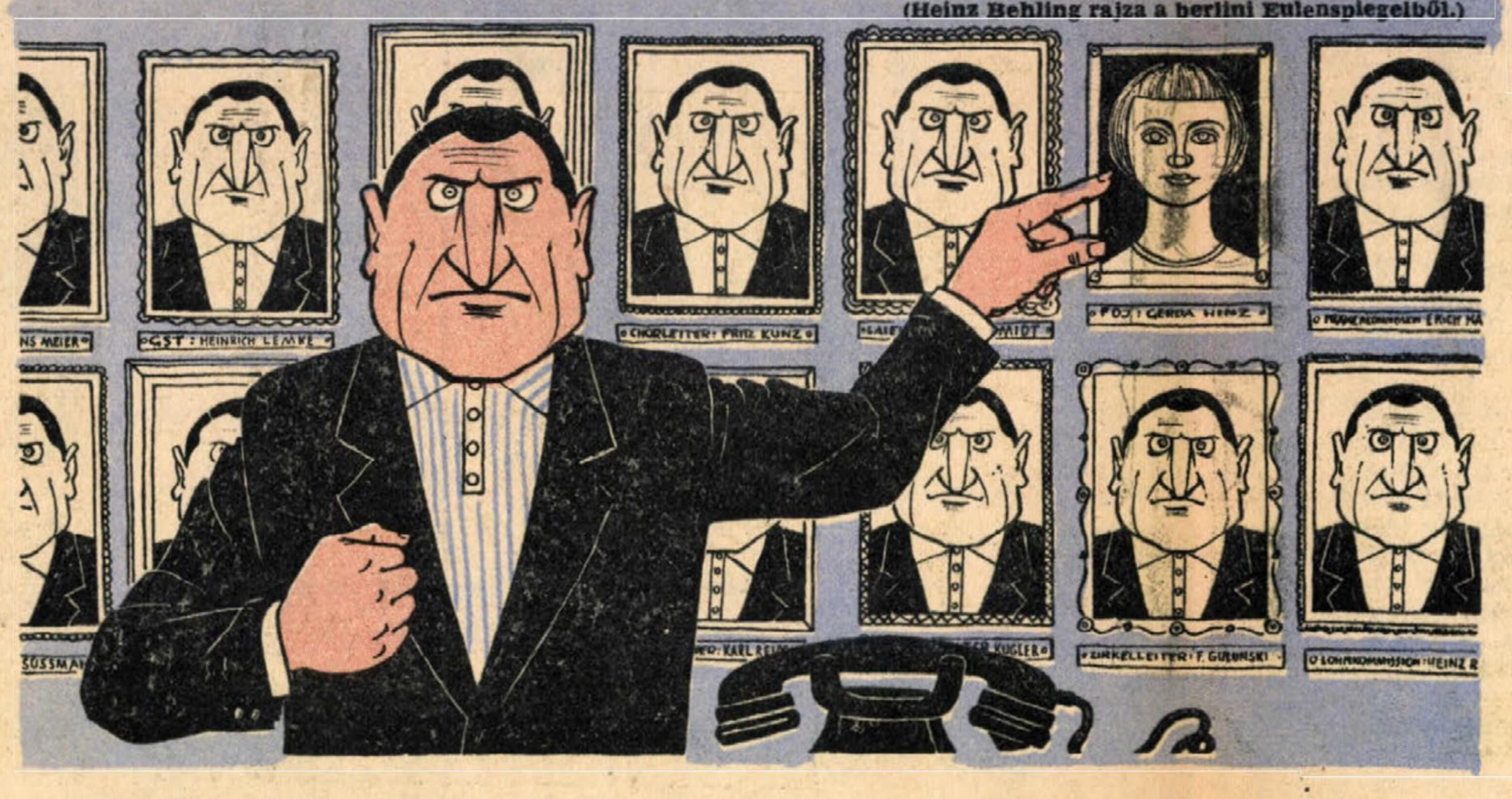

– Erős, munkaképes kollektívát kovácsoltam össze magamnak. Csak Hinz kolléganőnek kell távoznia. Folyton intrikál ellenem!...

2 KÉP A „3 SZPUTNYIK"-KIÁLLÍTÁSRÓL

Sándor Károly rajza

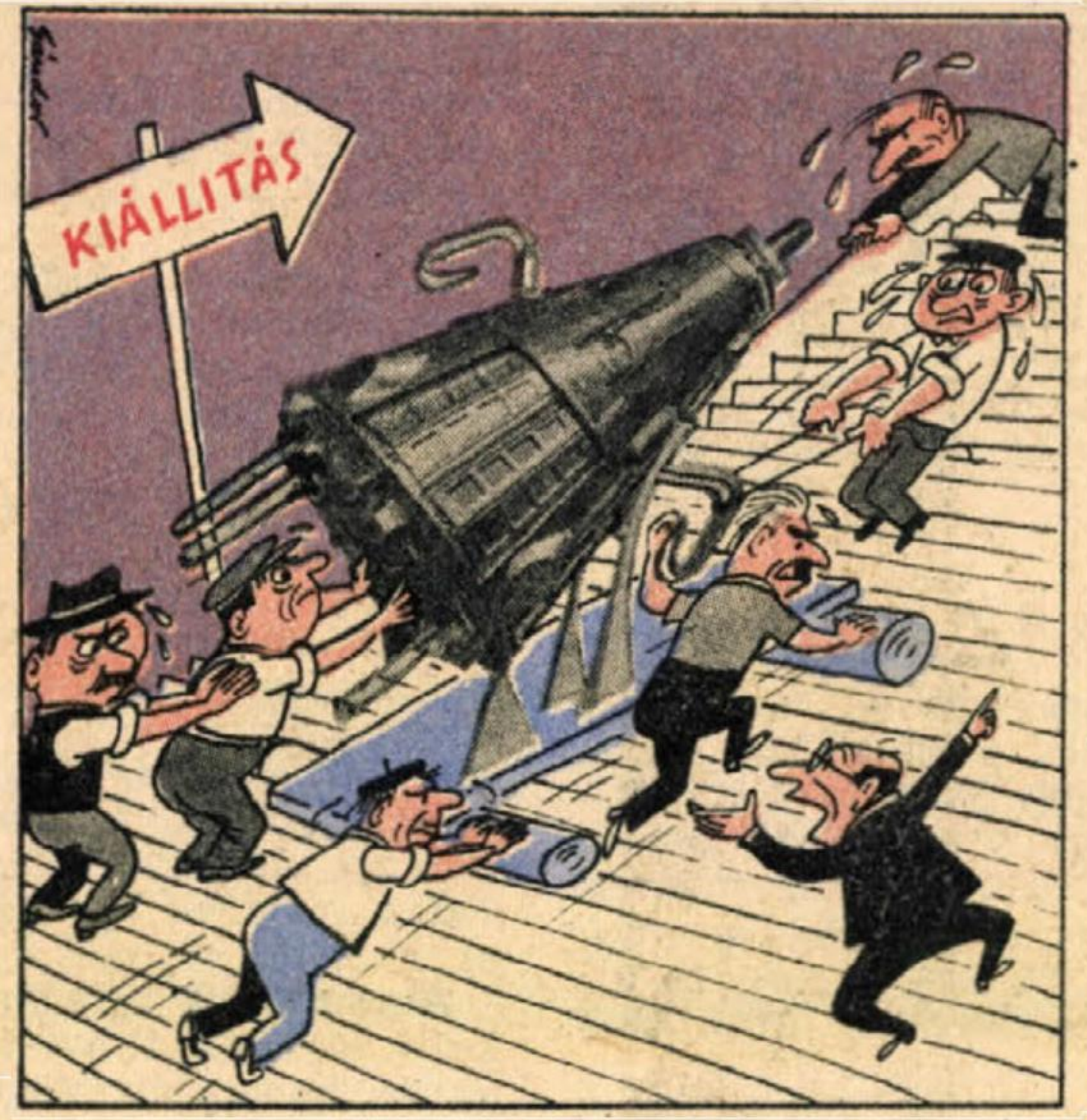

– Na, ez az égbe könnyebben felment, mint a félemeletre...

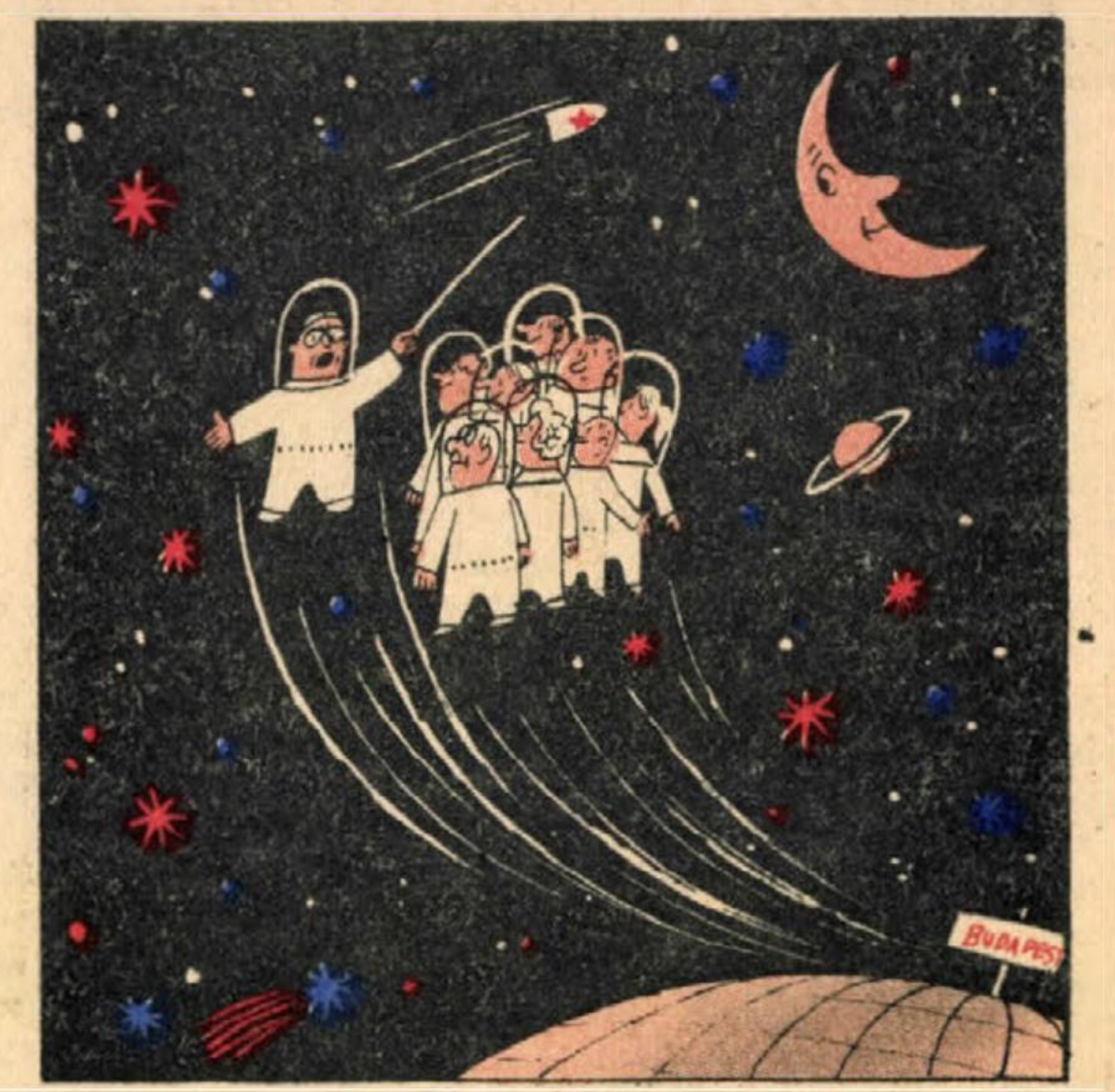

Szakszerű vezetés és magyarázat a helyszínen

GRATULÁCIÓ

Amikor elolvastam Jód Elek *„Elszabadult másodpercek"* című legújabb költeményét, könny borította el a szememet és a hátamon futkosott a hideg. Amikor másodszor olvastam el a verset, hangosan zokogva borultam az asztalra. Évek óta nem volt rám vers ilyen hatással, valósággal eksztázisba estem. Hirtelen felugrottam, mert az volt az érzésem, hogy azonnal meg kell keresnem ezt a költőt, akinek a lelke az enyémmel annyira rokon. Le kell borulnom elébe, hogy megköszönjem azt a gyönyörűséget, amelyet nekem és annyi embertársamnak szerzett. Lecsaptam a telefonkönyvre és kikerestem Jód Elek nevét. Kiderült, hogy a Szabadsághegyen lakik és már este tíz óra volt, amikor eksztázisba estem. Különben is Jód Eleket nem ismerem, soha nem is láttam. Viszont, itt a telefon, ez talán még jobb. Remegő ujjakkal tárcsáztam. de meggondoltam magam és letettem a kagylót. Nagyon fel vagyok hevülve — gondoltam — még valami marhaságot mondok. Ezek a spontán dadogások nemigen szoktak nekem sikerülni. Inkább átgondolom, mit fogok mondani.

Azt fogom mondani: Jód úr! *(Ez hülyén hangzik.)* Jód elvtárs! *(Hátha nem elvtárs!)* Jód Elek! *(Rideg is, hülye is.)* Költőm! *(Dagályos.)* A legjobb, ha egyáltalán nem szólítom meg... Azt fogom mondani: Most olvastam el *„Elszabadult másodpercek"* című remekművét... A könnyek még most is a pilláimon rezegnek... *(Mi az, hogy pilla? És rezeg! Ilyen banalitást nem lehet mondani egy költőnek.)* Még

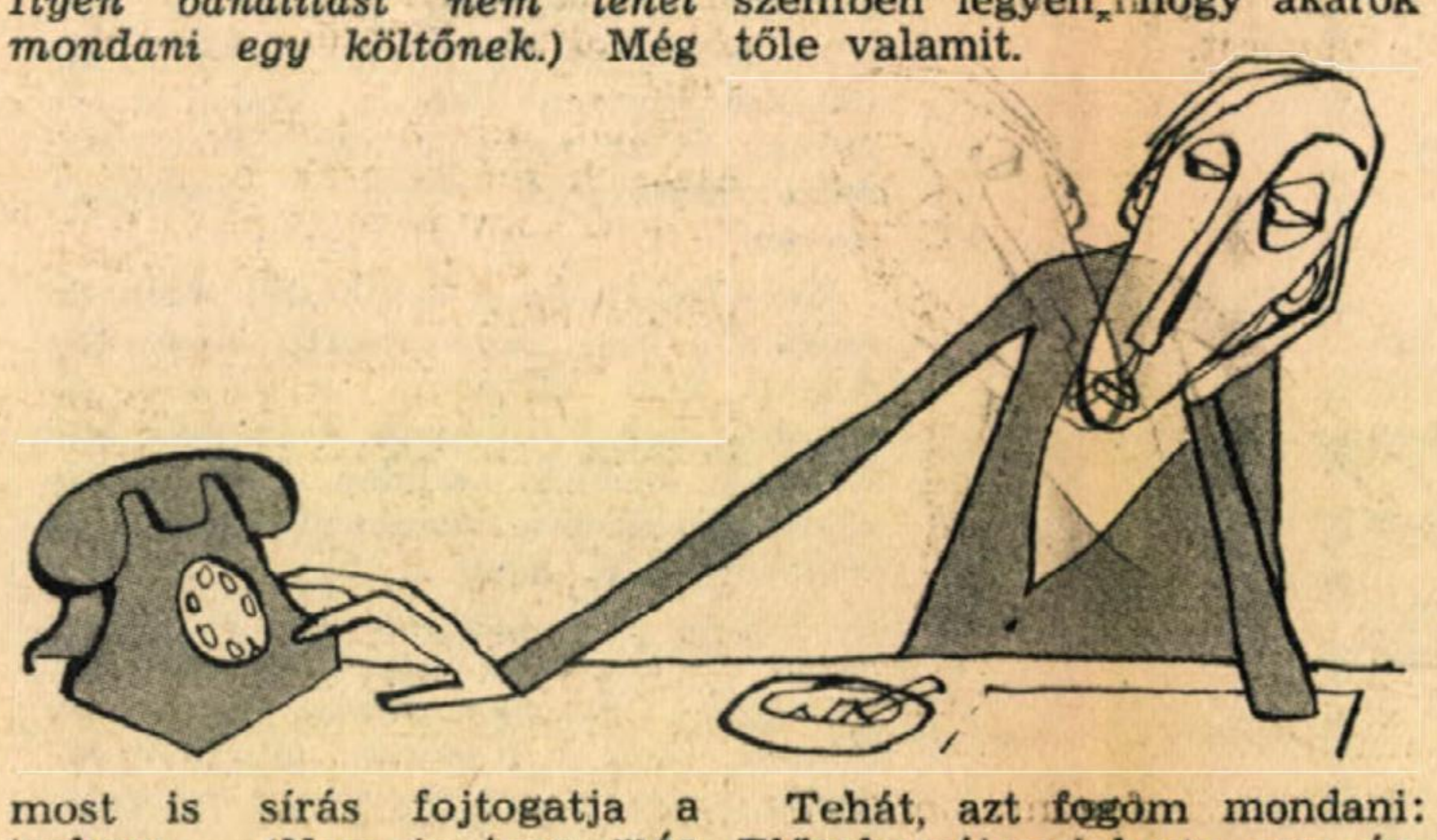

most is sírás fojtogatja a torkom... *(Nem is igaz, már régen nem sírok.)* Még most is hatása alatt állok... *(Kevés.)* Még most is meg vagyok rázva... *(Mitől? A villanytól?)*

Visszamentem az asztalomhoz és elolvastam mégegyszer a verset. Még mindig nagyon szép volt. Felvettem a telefont, tárcsáztam, majd újból letettem a kagylót.

Tulajdonképpen ez a nagy áradozás, ez a féktelen rajongás gyanútkeltően hangozhatik. Jód Elek is ember, akármilyen nagy költő is, és lehetnek tapasztalatai. Ilyen szuperlativuszokban dilettáns költő szokott csak rajongani, aki aztán a végén egy kazalnyi verset sóz a feldicsért költő nyakába. Nem szabad, hogy egy pillanatig is abban a hiszemben legyen, hogy akarok tőle valamit.

Tehát, azt fogom mondani: Előrebocsátom, hogy sem én, sem rokonaim nem írnak verseket...

Ez úgy hangzik, mint egy szemtelenség. Mintha feltételezném róla, erről a zseniális költőről, hogy csak akkor szokták megdicsérni a verseit, ha akarnak tőle valamit. Talán inkább így:

Egyszerű versolvasó vagyok. Még a nevemet sem mondom meg... De most olvastam el...

Ez sem stimmel. Egy ilyen nagy költő, mint Jód Elek, ismeri az életet. Tudja, hogy vannak ravasz fickók, akik a rajongást csak előkészítő manővernek szánják, aztán két hét múlva elcsípik valahol a bálványozott költőt és azt mondják neki: „Én vagyok az, aki két hete úgy kiborultam az *„Elszabadult másodpercek"*-től. Adjon kölcsön egy húszast..."

Tehát, mi a teendő? Jód Eleknek mégis csak meg kell tudnia, hogy nem él és nem ír hiába... Hogy vannak emberi lelkek, akik...

Az lesz a leghelyesebb, ha egész röviden, tárgyilagosan közlöm vele tetszésemet. Semmi áradozás, sem pilla, semmi zokogás, inkább a hangomba, a hanglejtésembe viszem bele azt a melegséget, azt a rajongást, amit iránta érzek. A költőknek jó fülük van ehhez, különösen az olyan zseniális költőnek, mint Jód Elek...

Felemeltem a kagylót és határozott mozdulatokkal tárcsáztam. Néhány csengetés után, egy álmos, bosszús hang jelentkezett:

— Jód Elek...

— Itt Morvai Ferenc beszél. Most olvastam el az *„Elszabadult másodpercek"* című költeményét. Tetszett.

— Igazán? — kiabálta mérgesen. — És ezért költött fel az álmomból? Ismerem én az ilyen vicceket... Hülye!

Azzal lecsapta a kagylót.

Gádor Béla

Csőposta

Gerő Sándor rajza

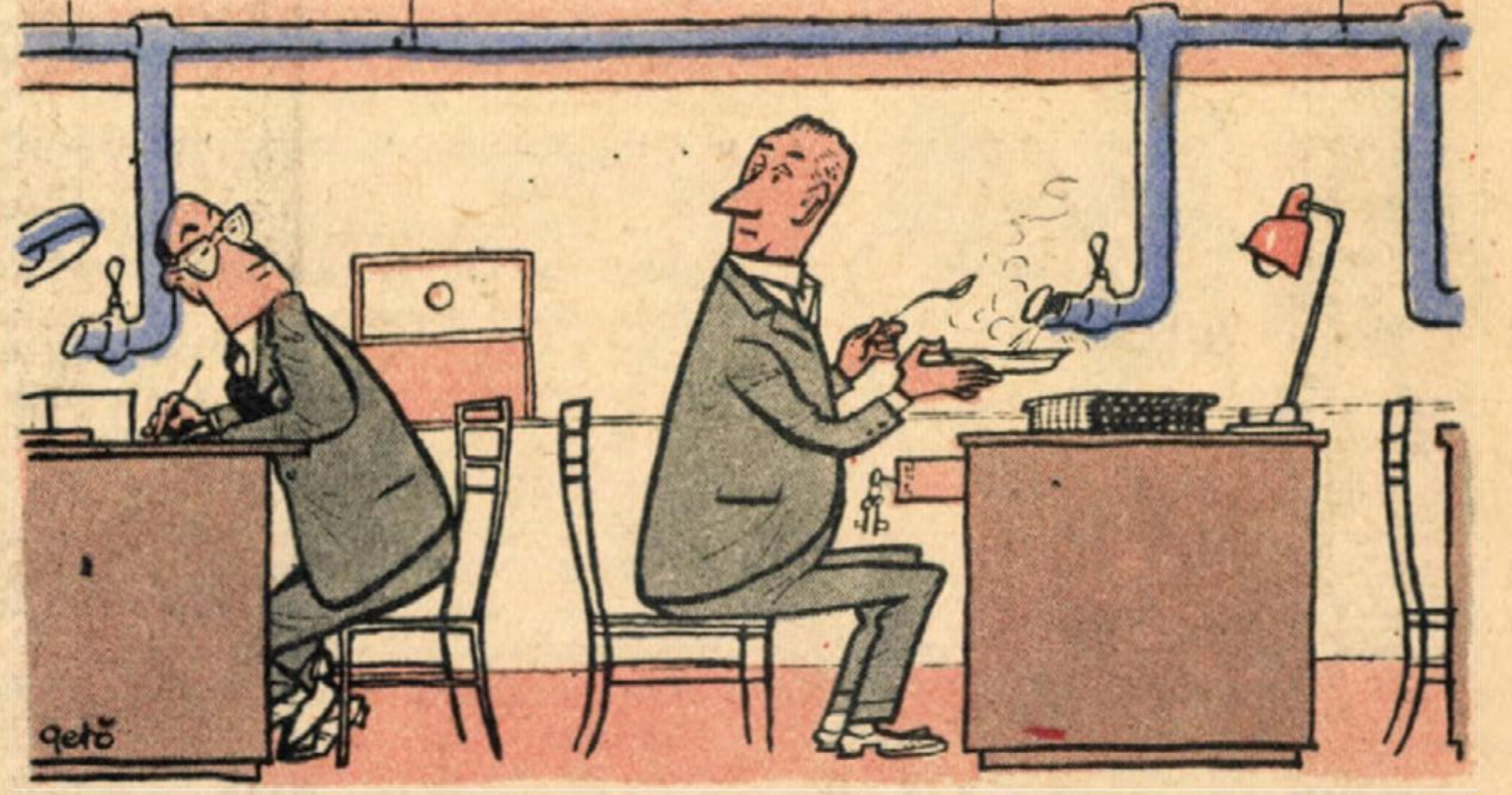

– Ma megint gombaleves van!

Ellenőrzik a központi fűtést

Hegedűs István rajza

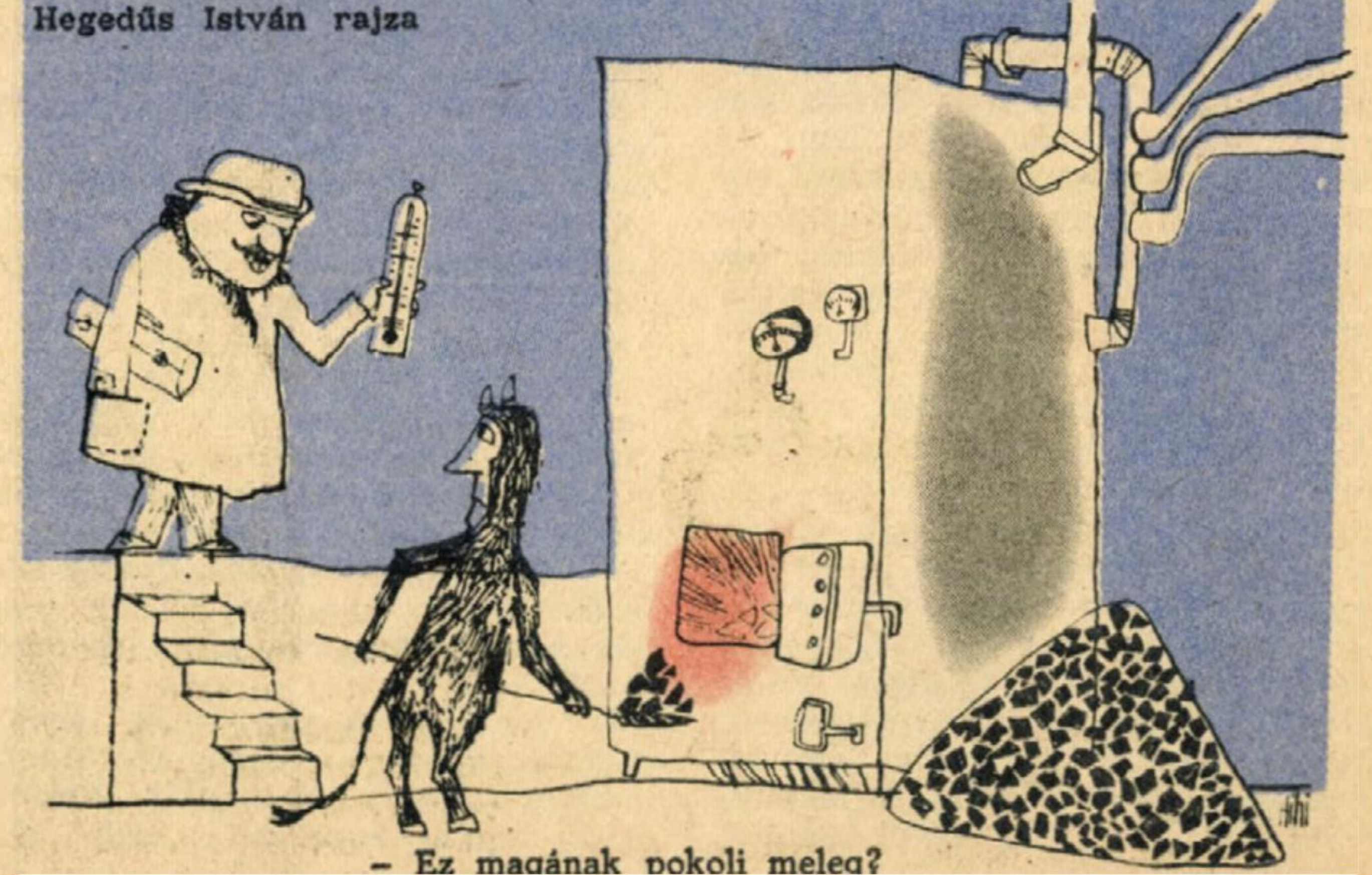

– Ez magának pokoli meleg?

Móra Ferenc:

IGAZSÁGKERESŐK

Házassági háromszög. Ezt a címet is adhatnám neki, de hát én csak olyan „célszörű szögény embör”-e vagyok az irodalomnak, minek urizálnék? Aztán meg nem is a házasságról van itt szó, hanem az igazságról. Azt keresi két ember meg egy asszony a bíró előtt.

Azaz hogy tulajdonképp csak Mátyás keresi az igazságot, mert ő a panaszos. Meg is látszik rajta, mert nagyon a szügyibe ereszti a kócos, szürke fejét. Nagy, lompos bajuszú öreg magyar különben. Ötömösről való, s ha Kuthen vezér még egyszer összekürtöltetné a népét, szó nélkül bevenné valami kánsegédnek, mirzának vagy a mándruc tudja kívülről, minek hívták a kunoknál a zupás őrmestert. Legföljebb azt mondaná neki:

— Nem sokat változtál azóta, öregem, mióta a tatár idekergetett bennünket, hanem a csizmádon egészen meglátszik, hogy azt még valamelyik novgorodi varga szerkesztette.

Csakugyan régi alkotmány a Mátyás csizmája, még a szárán is foltokat visel, ami a csizma-genealógiában föltétlen bizonysága a nagy múltnak, és mivel a talpa szét van nyílva, a deszkapallón is olyan plattyogó hangot ád, mintha pocsolyát gázolna. A magamformájú városi úrféle szinte megilletődve nézi, hogy közelről ilyen az a csizma, amely tíz esztendő óta mint indok szerepel a közvélemény asztalán. Tudniillik, mint a búza-drágaságának indoka.

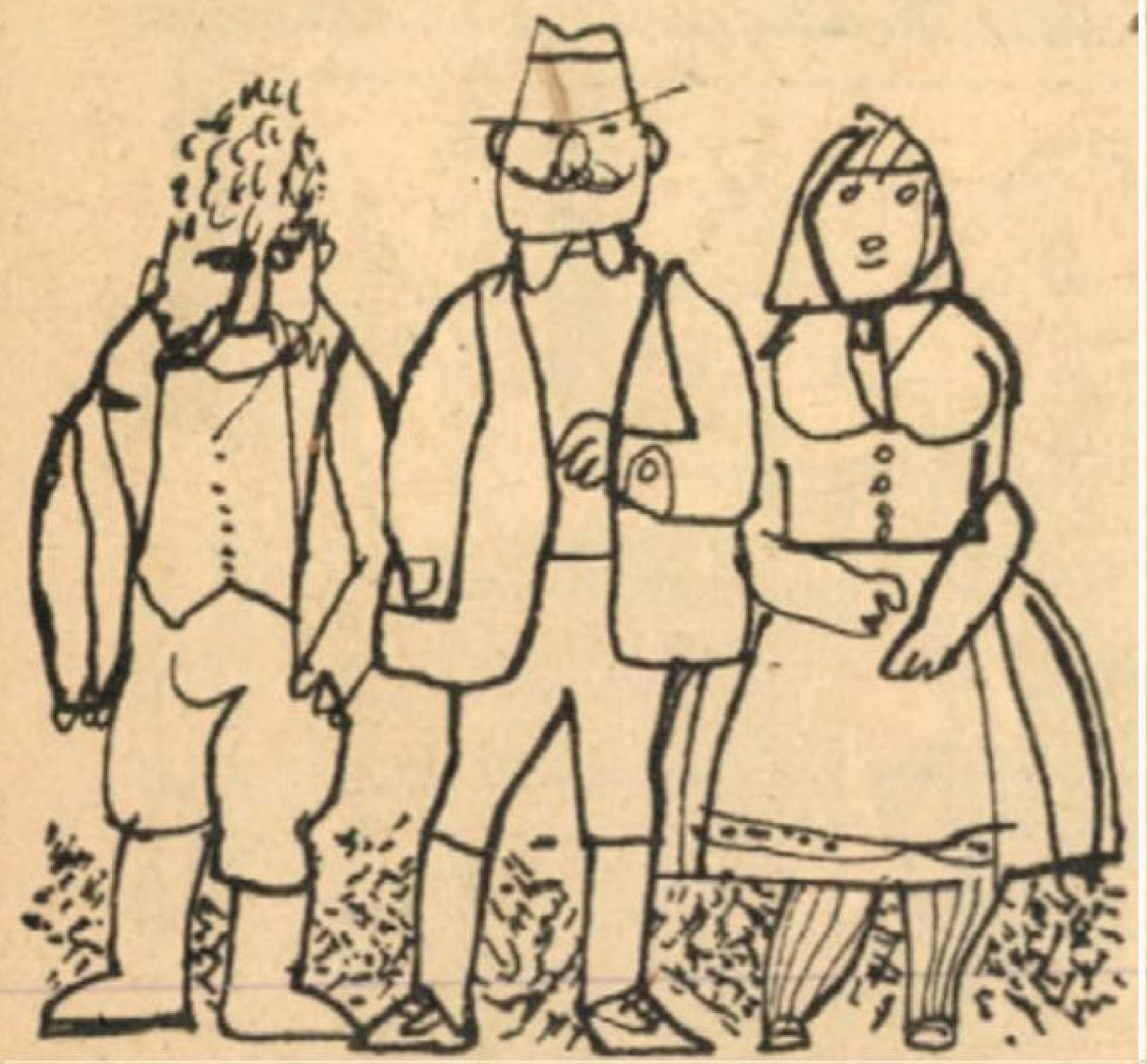

A Tóni lábán cipő van, sárga cipő, ami nagyon alkalmas viselet így krumpliszedés-időben az olyan suhancár legény lábán, mint Tóni, és a Tóni kis fekete bajuszán kívül ennek a sárga cipőnek lehet legfőbb része abban, hogy Mátyáséknál beütött az ördög a határba. A természet rendje szerint való, hogy az asszonyszem szívesebben állapszik meg a Tónik sárga cipőjén, mint a Mátyások sokat próbált és sok mindenben megfordult csizmáján.

Az asszonynak pillangós-papucs van a lábán, de csak úgy pillangótlanul, mert az asszony, noha öregnek még menyecske, menyecskének már öreg egy kicsit. Kuthen vezér leginkább csak markotányosnőnek vállalná már. Pedig amúgy nagyon illendőségtudó, nem pillog a legényre, szemlesütve simít egyet-egyet a selyemkötőjén, mert így való az, mikor az ember törvényben van.

— Hát hogy volt az, atyus? — kérdezi Mátyást a hivatalos ember.

— Hát az úgy volt, kéröm, hogy nem lött volna itten sömmi baj az égvilágon, ha rosszkor nem möntem volna haza — mondja Mátyás megfontoltan, de itt aztán meg is áll. Utóvégre azért fizetik a bírót, hogy ő kérdezzen.

— Hát miért ment kend haza rosszkor?

— Mert éppen a kukoricát kerültem, oszt észrevöttem, hogy otthon felejtöttem az acskót.

— Tudom, tudom, de miért mondja kend, hogy rosszkor ment haza?

— Hát csak azért, hogy éppen akkor volt ott a Tóni is, ni. Az asszonyoknak az izéje...

— Mizéje no, csak mondja kend ki bátran!

— Hát azt mán ük tudják jobban, hogy micsodája. Én csak úgy mondom, hogy izéje.

Az asszony egy kicsit lejjebb húzza a szemére a kendőjét, a sárga cipő pedig roppan egyet a padlón.

— Ángyikám neköm ez az asszony, kéröm — mondja Tóni, mert a sárga cipővel vele jár a gavallérság. — Osztán lepködik azt más szomszédok is, töszöm azt...

A hivatalos embör azt mondja Tóninak, hogy majd akkor beszéljen, ha kérdezik, aztán nyájasan int Mátyásnak, hogy mondja csak tovább. Mi lett aztán abból, hogy éppen ott érte az izét?

— Az lött, kéröm, hogy a Tóni mingyárt az ereszet alatt két kézre kapott, oszt úgy mögrakott, hogy még most is hordom a kékjit.

Mátyás ezt némi derűvel mondja, egyrészt mert kellemes az elmúlt bajoknak emléke, másrészt, mert jólesik az embernek, ha az ellenségét lecsökkentik, és az ő szavát akarják hallani az úri népek.

— Kézzel verte kendet?

— Löhet, hogy kézzel is vert, de az agykoponyámat mög zsindöllyel ütötte, azt mögmondhati az asszony is, mert ha ű ki nem szabadít a keze közül, tán agyon is vert volna.

— Hogyhogy? — mosolyodik el a bíró. — Hát akkor mégiscsak kendhez húz az asszony, ha ő mentette meg?

— Az ű kötelessége volt, mert ű szörözte a bajt — vonja föl Mátyás magyarázatul a fél vállát. Amiben az is benne foglaltatik, hogy lám, mégiscsak értetlenek ezek a városi népek.

Úgy kell lenni, hogy a bíró elértette a kritikát, mert most már elkomolyodva adja fel a szót:

— Tehát azért panaszolja be kend a Tónit, mert megverte kendet a saját házában?

— Dehogy azért! — legyint Mátyás az öreg kezivel. — Hanem ami borzasztó nagy kárt tött, az asszony miatt...

— Értem — mondja a bíró, és fölkászálódik az asztaltól. — Kend el akar válni az asszonytól. Csakhogy abban én nem vagyok illetékes, az más bíróhoz tartozik.

Mátyás most már megmérgesedik, és nekivörösödve hadonáz a kezivel.

— Ugyan, ne tanálgassa mán, mikor azt úgy sem löhet eltanálni, azt a röttentőséget, amit ez a legény tött az asszony miatt. Mert ahogy mögmérgesödött, amért az asszony kivött a kezibül, hát leszúrta mérgiben az udvaron az egyik malacot. Ezért nyújtom panaszomat a Tóni ellen, mert ez mán mégse való.

Akaratlanul rábólint a menyecske is, hogy akárhogy volt, mint volt, abban igaza van Mátyásnak, a malacban mégse kellett volna kárt tenni.

— Hát hogy volt az, menyecske? — kérdezi a bíró. — Mi járatban volt maguknál ez a fiatalember, mikor a gazda a kukoricát kerülte?

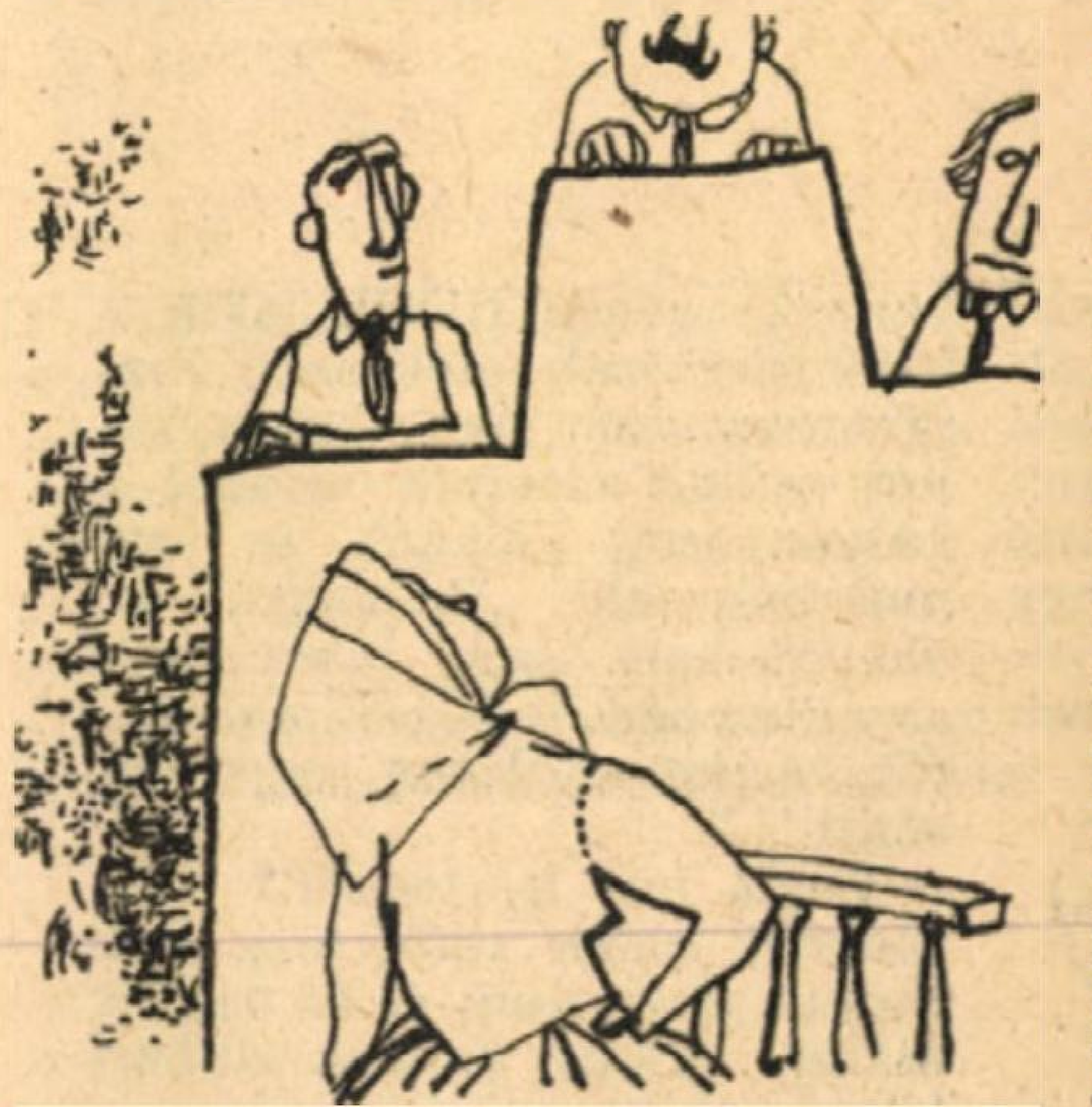

A menyecskének lobbot vet a képe, szorosabbra rántja az álla alatt a fejkendője csomóját, és negédesen megrántja a vállát.

— Mit tudom én? Erőszakosan jött be a tanyába.

Tóni, noha sárga cipőt hord, mégis csizmaszárba dugja ez alkalommal a gavallérságot. Dacosan felüti a fejét:

— Az se igaz ám, ángyi. Hivatalos voltam én oda éppen akkorára, mikor Mátyás bácsi kerülni ment.

— Hát osztán ki hítt oda? — kérdezi Mátyás és odavillan a bíróra a szeme sarkával, hogy ide vigyázzon, mert most bújik ki a szög a zsákból.

— Ki hítt? Hát az asszony hítt, a kend felesége, ha tudni akarja kend — kapja föl a fejét dacosan a legény.

Mátyás kiegyenesíti a derekát, és fölényes bölcsességgel néz a fiúra:

— Minek möntél, ebadta? Hiszen embör létedre neköd köllött volna több eszödnek lönni, mint az asszonynak.

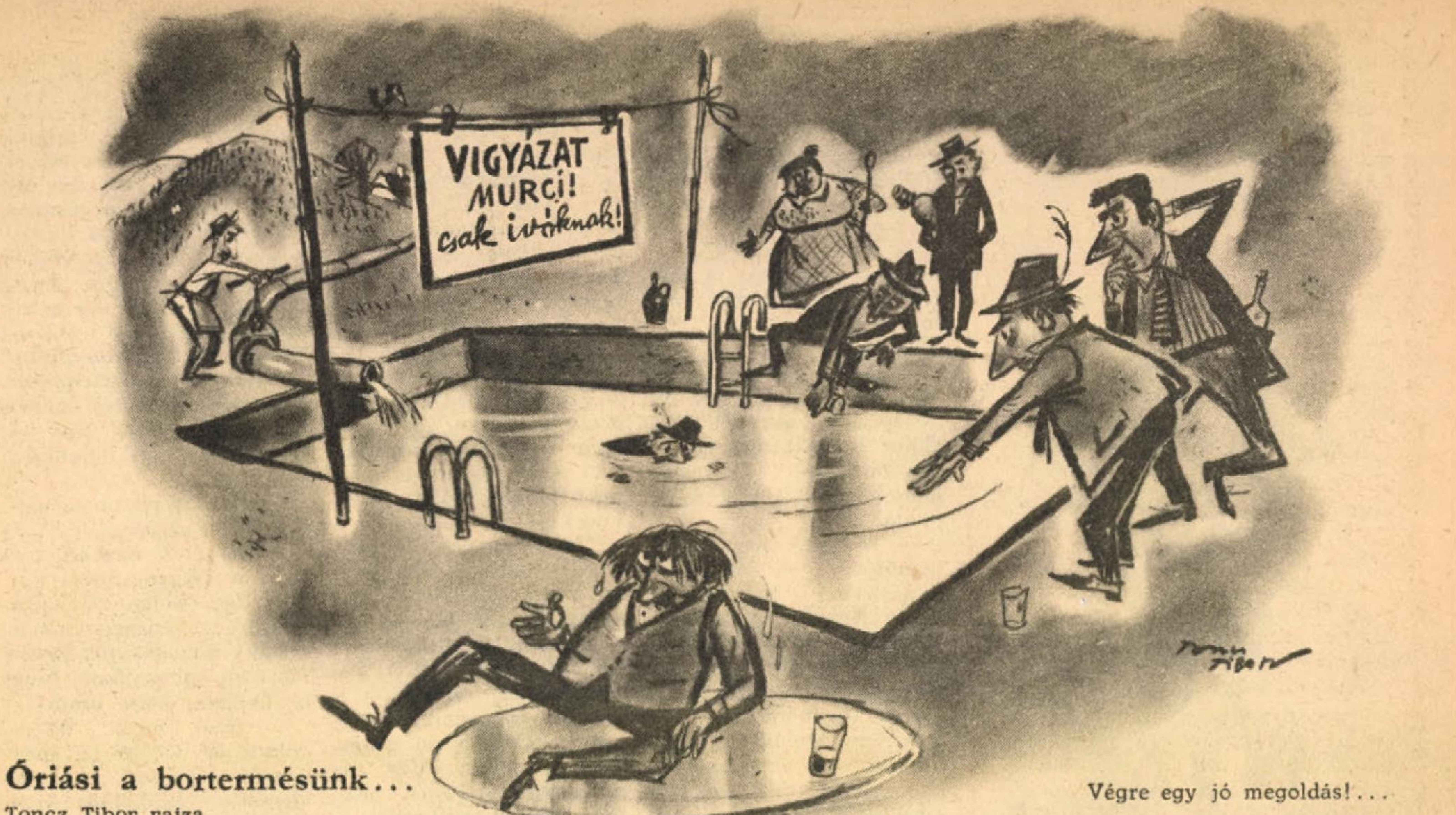
VIGYÁZAT
MURCI!
csak ivóknak!
Toncz Tibor

Óriási a bortermésünk...
Toncz Tibor rajza

Végre egy jó megoldás!...

A közgazdaságtan MÉLYEBB ÉRTELME

Ma felfeslett a papucsom varrása. A papucsot műlakkból úgy készítette remekbe a gyár, hogy elöl, a kapli helyén két darabból haránt varrták össze. Őszi hangulatba játszó mélabúval búcsúztam kedves papucsomtól. Megjavíttatni nem érdemes, mert ahhoz fel kell bontani az egészet. Tehát felbontani, levenni a talpat, összevarrni a beteggé vált részt, visszavarrni a talpat, ha már dolgozunk, ide egy kis politúr, oda egy kis fényezés, úgyis fizet a kuncsaft... Nem érdemes. Inkább újat veszünk. Elmormogtam tehát felette egy csöndes, bensőséges búcsúztatót és a sarokba vágtam. S e pillanatban világos lett előttem a Nagy Igazság. E másodpercben megértettem a Hatalmas Közgazdasági Tételt. Semmit sem szabad tökéletesre készíteni. Minden művön, használati tárgyon, gépen, tehát mindenséges mindenen kell egy kis tönkremenési százalékot hagyni. Nevezzük ezt Forgalombólkivonási Koefficiensnek. A rádiócsőben legyen egy ezredmilliméternyi helyen vékonyabb az a bizonyos nemesfémdarab, a villamosok alumínium fogódzkodóján egy helyütt hézagosabb az öntés, a szilvórium párolásnál duguljon el három másodpercre a retorta, az új zenés vígjáték második felvonásában legyen halványabb a nagy tangó... szóval, csak valahol, egy gondolatnyi rés maradjon a tökéletes és a selejt között! És máris rövidebb az elkészítendő valami élettartama a tervezettnél. Nomármost, helyes ez vagy nem? Helyes, mondom én. Mert ha nem így volna, csak tökéleteset alkotnánk és semmi sem használódna el. A raktárak megtelnének tökéletes áruval, mert mindenki végtelen időkig használná a dolgokat. Hát ha egyszer az istennek sem akar kopni, mért dobjam el, nem igaz? Tehát így jó.

Milyen bölcs is volt az, aki papucsomat úgy tervezte, hogy a kaplit ne egy darabból szabják, hanem kettőből tákolják össze! Hála néki, a Nagy Közgazdásznak!

Holnap megyek új papucsot venni.

Bondy Endre

Ezt olvastuk

A Rádió és Televízió Újság november 7-i számában olvastuk a *„Beszél a múlt”* című cikkben: „... a bűvészinas most megint kinyitotta a palack száját, hogy feltámadjanak egy félórára a szellemek.” A hasonlat nagyon szép lehetne, ha pontos volna, azonban Goethe költeményének *bűvészinasa* semmiféle palackot nem nyit ki, néki a megelevenedett seprűvel gyűlik meg a baja, melyet – mivel a varázsszót elfelejtette – nem tud megállítani. Az, aki a palackot felbontja, hogy füst formájában előbújjék a félelmetes szellem, *„Az ezeregyéjszaka Meséi”*-nek híres *halásza*... Más baj nincs is ezzel a hasonlattal...

Ausztria nem adott beutazási engedélyt Papp László boxbajnokunknak

Erdei Sándor rajza

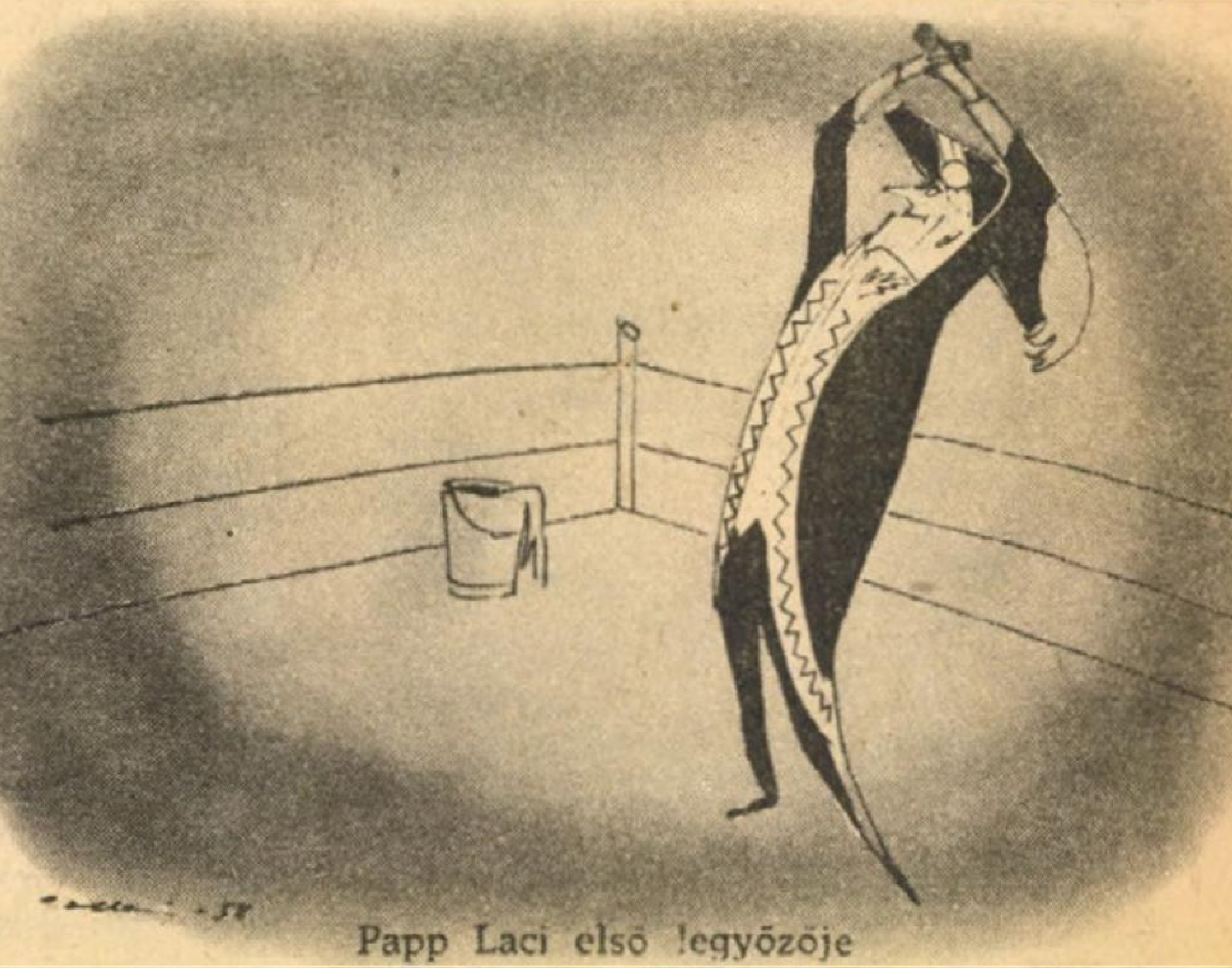

Papp Laci első legyőzője

Itt a vadászidény

Mészáros András rajza

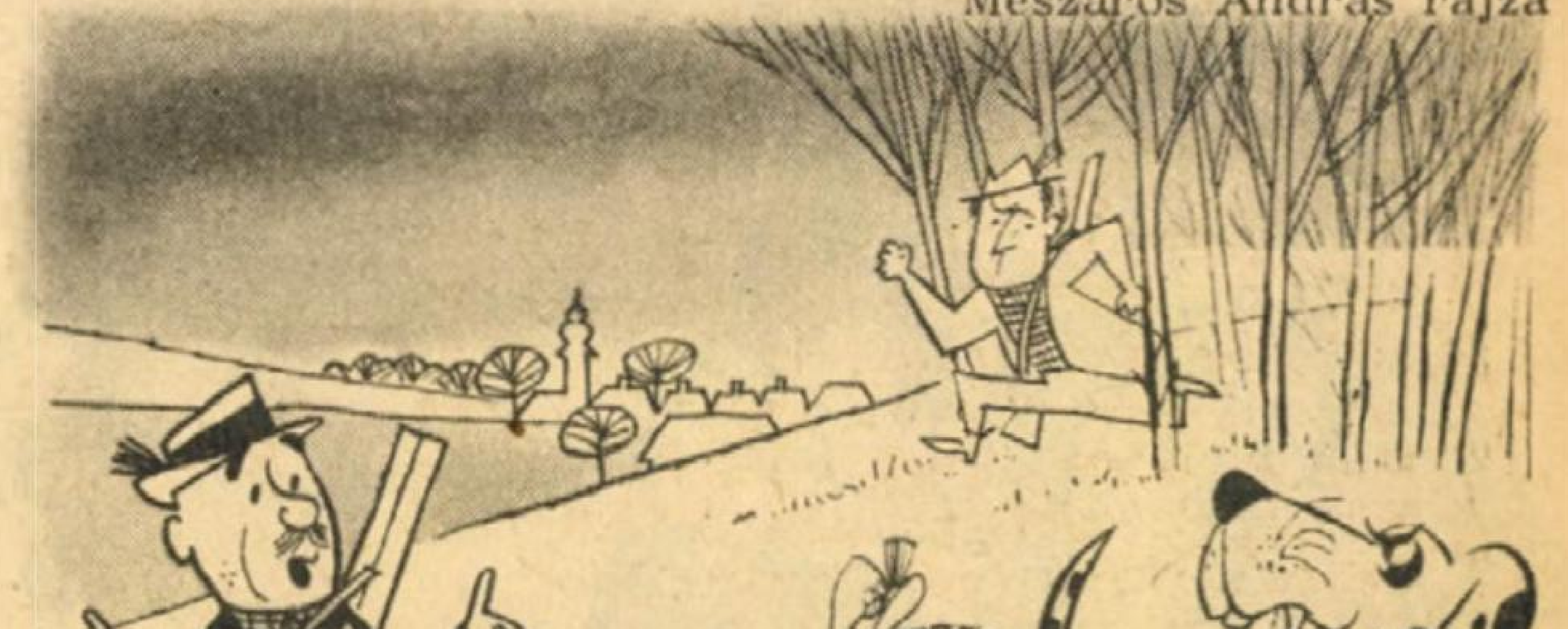

– Sajnos, nem tudjuk leszoktatni róla, azelőtt rendőrkutya volt!...

Terepszínű egyenruha

Hegedűs István rajza

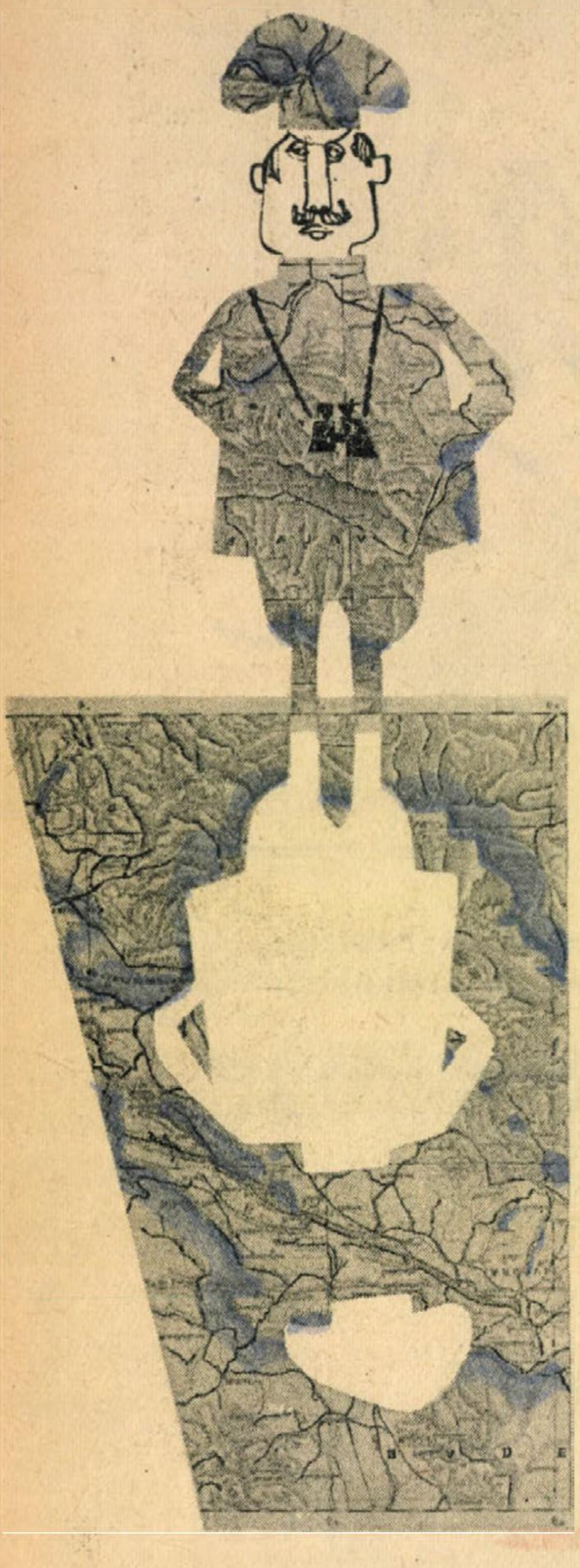

Az orvos és a páciens

A páciens görnyedten, lúdbőrös, meztelen felsőtesttel állt az orvos előtt, le-lecsusszanó, harmonikázó nadrágját fogva.

— Nincs semmi baj! — harsogta jóságosan a doktor. — Aggodalomra semmi ok, de...

— De?!

— De... ha hosszú életet akar élni, drága uram, — és ugye akar élni? — akkor be kell tartania az utasításaimat. Mondja, hány cigarettát szív el naponta?

— Negy... har... huszonötöt... — dadogta a a páciens.

— Negyharhuszonötöt? Rengeteg. Na, ennek vége. Napi nyolc cigit engedélyezek. Nyolcat és slussz. Továbbá: egy korty italt sem szabad innia... Tudom, mit akar mondani... Nem, még egy jó zsíros, fűszeres ebéd után sem. Annál is inkább, mert a zsíros, fűszeres ételekről is le kell mondania. Egy neves portugál professzor kimutatta, hogy az az ember, aki dohányzik, iszik, zsíros, fűszeres ételeket eszik, évekkel előbb hal meg, mint az, aki nem dohányzik, nem iszik és nem eszik zsíros, fűszeres ételeket. Elméletét saját halálával is bebizonyította.

A páciens ijedten hallgatta az orvost és közben hangtalanul járt a szája: elismételgette magában az utasításokat.

— Mindezeket a maga érdekében mondom, drága uram! — emelte fel a hangját és mutatóujját az orvos. — Namármost, ha valóban hosszú életet akar élni, drága uram, akkor meg kell fogadnia a további utasításaimat is.

— Van még? — sóhajtotta sápadtan a páciens és egyre görnyedtebb lett.

— Van. Háborút sem szabad indítania. Érti? Nem szabad! A portoricói Tudományos Akadémia nemrégiben kiadott egy figyelemre méltó jelentést, mely szerint a második világháborúban sokkal több ember halt meg azokban az országokban, ahol háború volt, mint azokban, ahol nem volt háború. Tételét táblázatokkal, grafikonokkal is alátámasztotta. Tehát meg ne halljam, hogy háborút indított! Az árt magának. Tehát, drága uram, nix háború!

— Igenis, nix háború!

— De még határvillongania sem szabad! — mondta szigorúan az orvos. — Eszébe ne jusson. Soha semmikor. Még egy jó vasárnapi ebéd után sem. Semmi piff-puff és semmi tatatatata... Nem felejti el?

— Semmi piff-puff és semmi tatatatatata. Nem felejtem el.

— Helyes. Elvégre is magának fontos, nem nekem. Nem az én egészségemről van szó, hanem a magáéról... De menjünk tovább... Szuronyrohamozni szokott? Nem egészséges. A svéd Királyi Orvos Egylet közzétett egy nagyon érdekes tanulmányt a szuronyrohamokról és abból világosan kitűnik, hogy egy sikeres szuronyroham egy élettel megrövidítheti az ember életét. Mondjon le róla, drága uram!

— Máris lemondtam, doktor úr!

— Látom, magával lehet beszélni, maga egy értelmes ember. Mondja, a pergőtüzet szereti? Ezzel kapcsolatban hadd mondjam el, hogy egy híres svájci professzor könyvet írt erről a témáról. A professzor adatai azt mutatják, hogy a pergőtűzben levő emberek előbb halnak meg, mint azok, akik csak uszodába járnak. Ezt statisztikailag is bebizonyította. Tehát még egy icike-picike kis pergőtüzet sem engedélyezek!... Szó sem lehet róla!... Bombázni szokott?

— Nem szoktam — vallotta be a páciens.

— Nem is szabad rászoknia. Nagyon káros dolog. Egy indiai biológus szerint... Ja igaz! Atomot szokott robbantani? Ezentúl nem robbanthat! Meg ne halljam, drága uram!

— Nem fogok, drága doktor úr — ígérte meg buzgón a páciens, s aztán idegesen öltözködni kezdett.

— Újra elismétlem — folytatta az orvos — mindezeket a maga érdekében mondtam... Összefoglalva: ha hosszú életű akar lenni ezen a földön, akkor tilos a dohányzás, tilos háborút indítani, határvillongani, zsíros, fűszeres ételeket enni, szuronyrohamozni, inni, pergőtűzben lenni, bombázni és atomot robbantani. Ha mindezeket betartja, drága uram, nos, akkor nem lesz semmi baj... Készen vagyunk.

A páciens, — aki közben felöltözködött, — halkan köszönetet rebegett, aztán az ajtó felé somfordált. Az orvos utána kiáltott:

— A legfontosabbról majdnem elfelejtkeztem! Meghalnia sem szabad!

Mikes György

Meglepő tábla

Kaján Tibor rajza

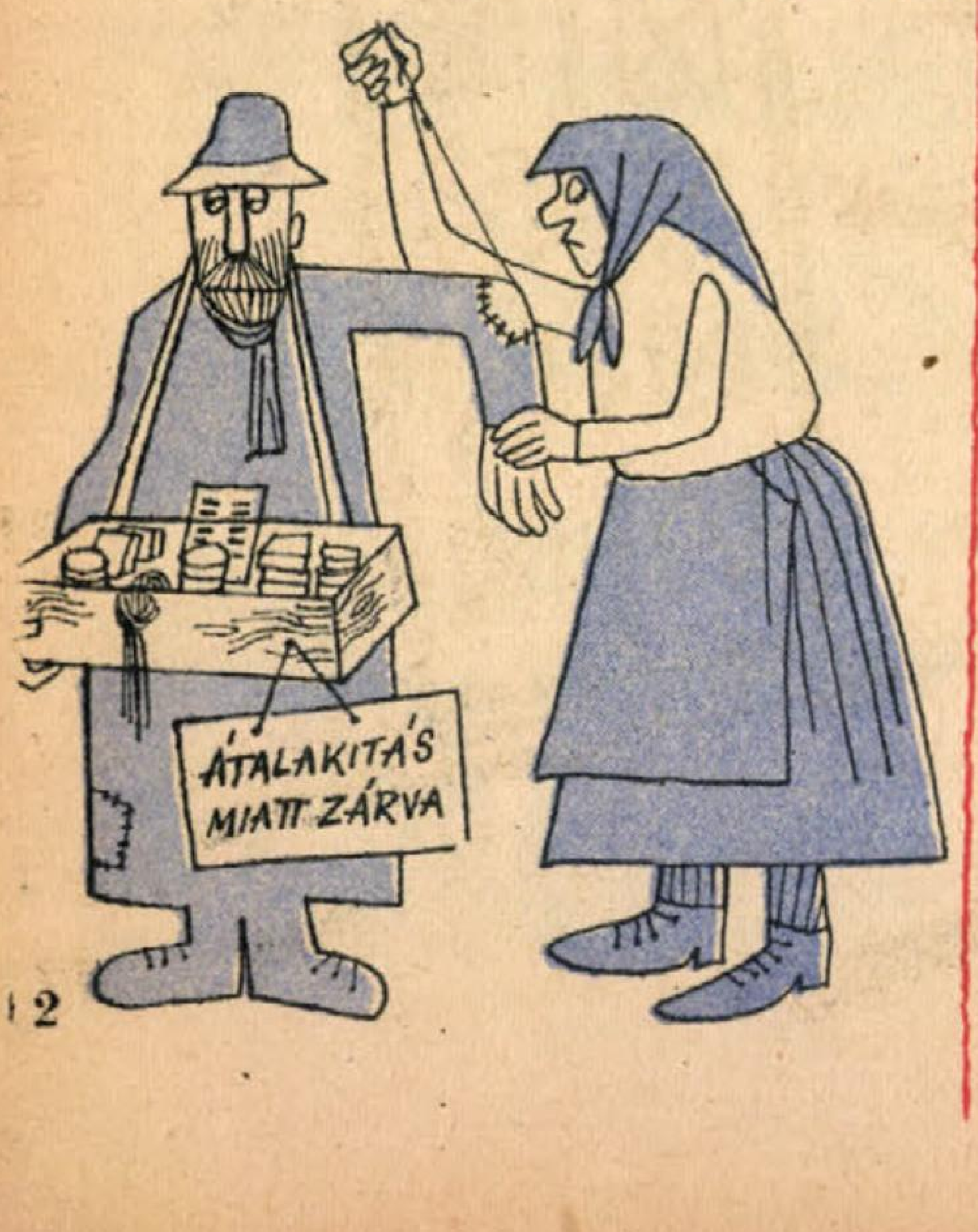

Két tűz között

Réber László rajza

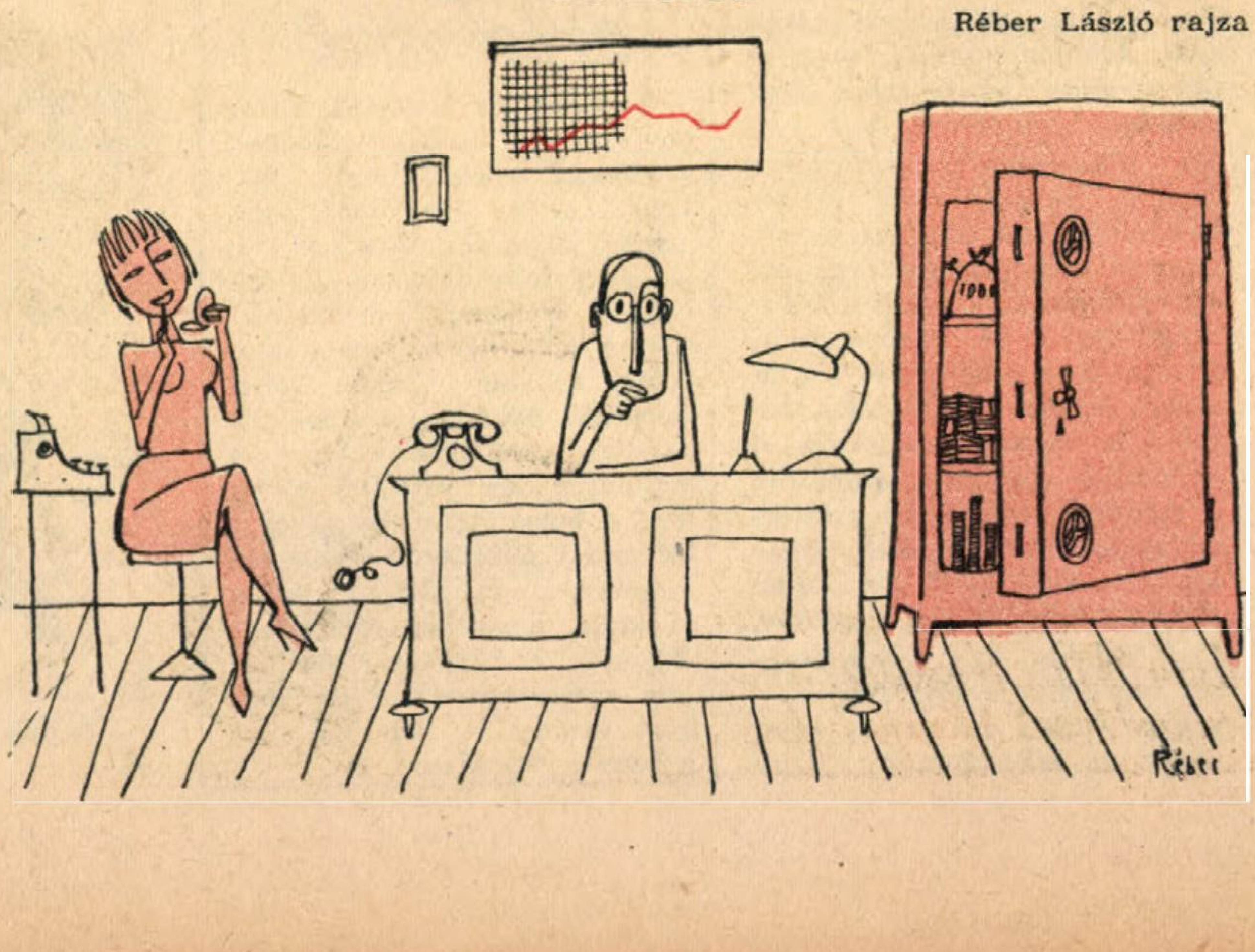

Mézes-madzag

Már-már közhelynek tűnik, ha valaki a mézes mackók sikeréről ír. Tegnap azonban megint olvastam egy mackórajongó cikket a Gresham-kávéházról. Azt, hogy kongott az ürességtől, de mióta mackósitva lett, azóta egy tűt sem lehet benne elejteni.

Ezek a mackósikerek széles perspektívát nyithatnak. Itt van például régi ismerősöm, az utcai penge- és cipőpertliárus, aki legutóbb arról panaszkodott, hogy rettentő rosszul fogy a portékája. Ma reggel azt tanácsoltam neki, hogy tegyen a nyakában levő ládikára egy cédulát ezzel a szöveggel: „Mézes mackó penge és pertli."

Szót fogadott. Délben azután nem találtam a helyén. A mellette lévő cipőtisztitó közölte velem, hogy órák alatt kiárusitotta portékáját és a Röltexhez pertliért, az Illatszerboltba pengéért rohant.

Éppen azon gondolkoztam, hogy a hanyatlóban levő magyar futballt is mackósítani kellene, amikor találkoztam Kaposvárival, régi iskolatársammal. Motorkerékpárja előtt kuporgott a földön és a benzintartóját festette.

– Mit csinálsz? – kérdeztem.

– Kérlek, ez a rusnya, ócska motor már vagy féléve nem akar rendesen beindulni. Néha órákig kell rugdosnom az inditókart, amig végre megindul, hogy azután rövid idő múlva újra leálljon. De én most kifogok ezen a tragacson.

Megmutatta művét. Sárga festékkel ezt festette a motorra: „Mézes mackó".

Ráült a nyeregre és alig érintette meg a lábával az inditót, a motor rögtön begyulladt és Kaposvári elindult.

– Tudtam – kiáltotta vissza – hogy most már remekül fog menni!

Palásti László

E heti hirdetésünk

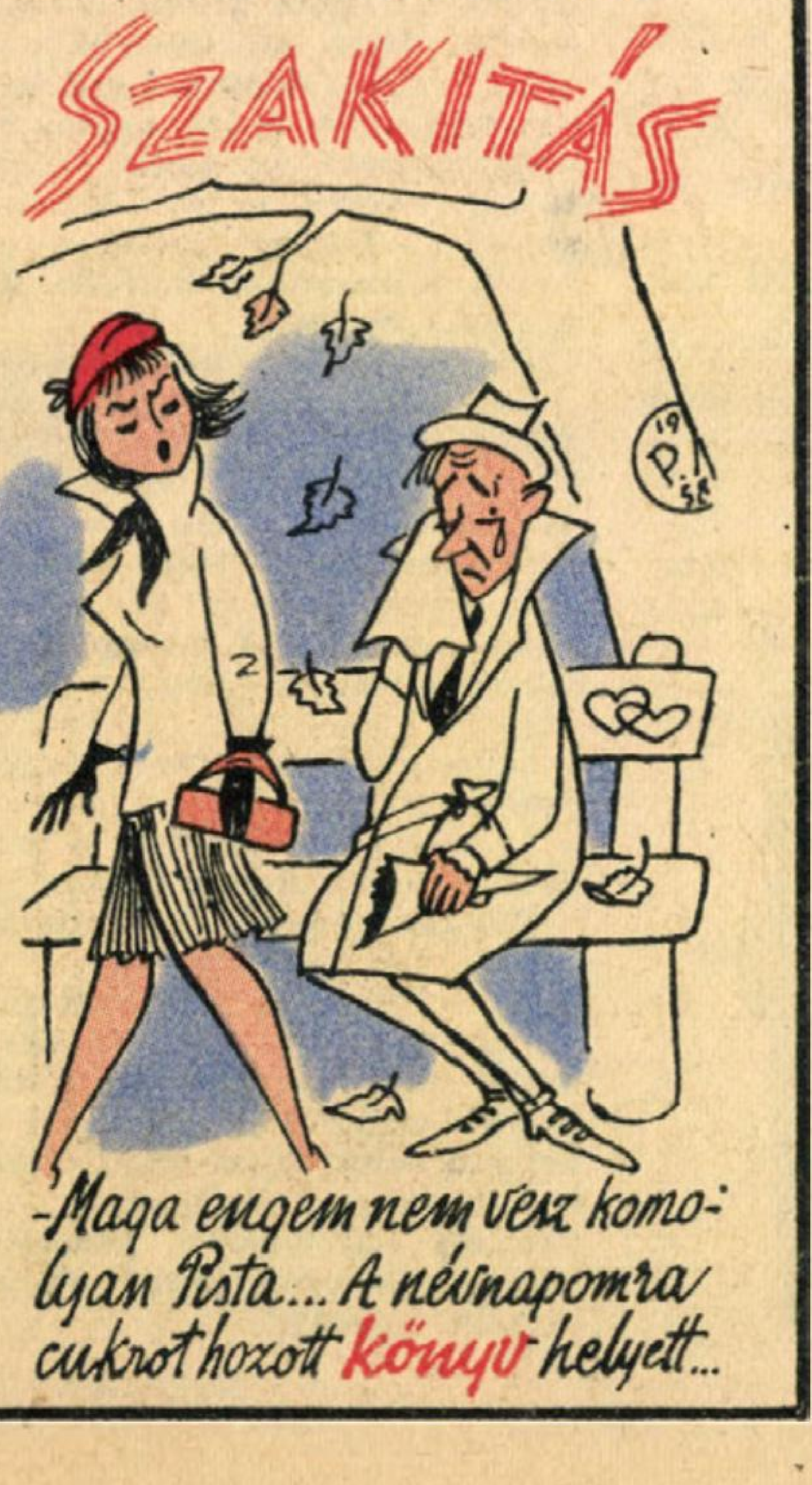

-Maga engem nem vesz komolyan Pista... A névnapomra cukrot hozott könyv helyett...

Rátarti gazdák

Szegő Gizi rajza

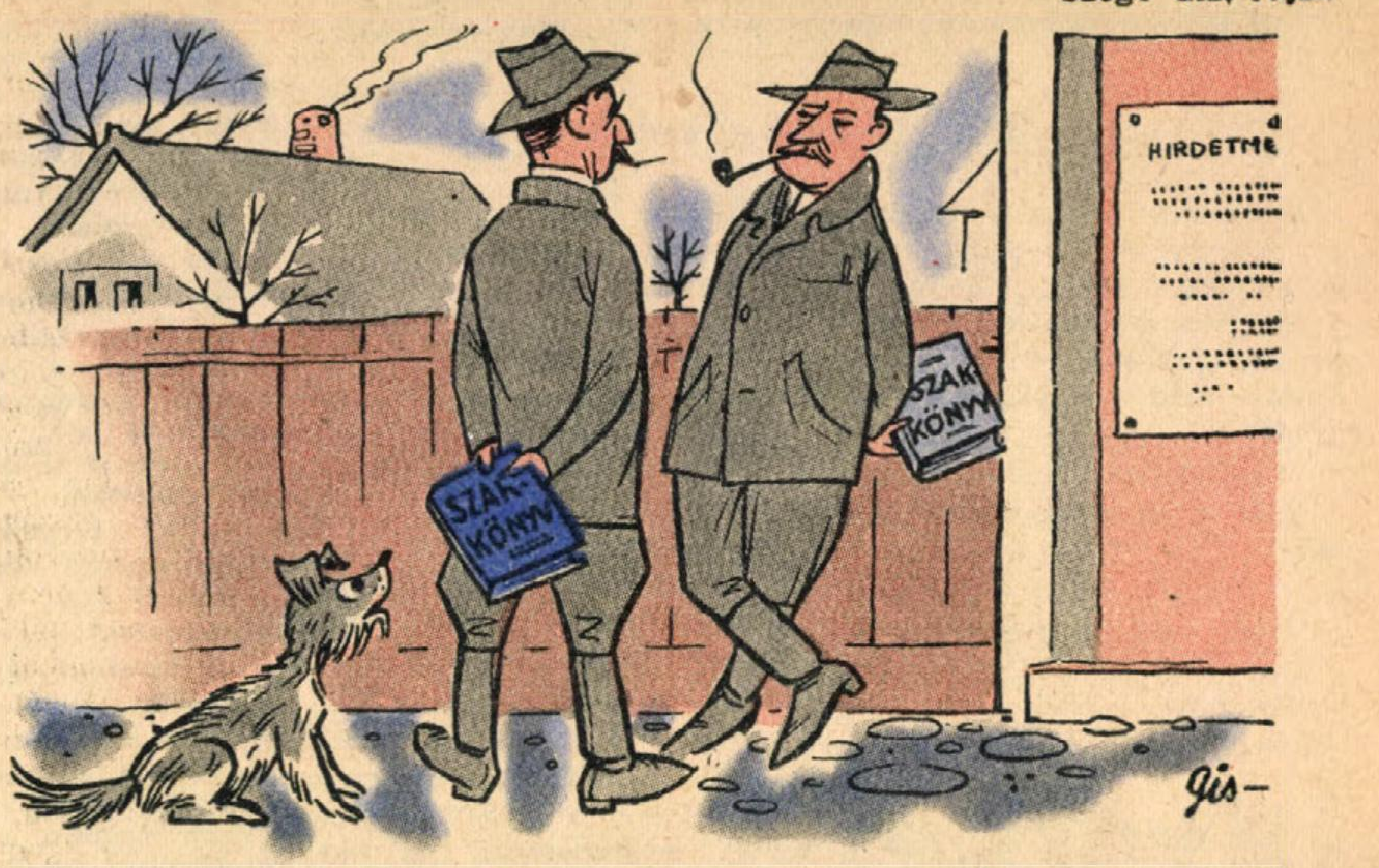

– Szakkönyv? Rég tudom én már azt, amit abba összefirkáltak...
– Így vagyok én is... A kezembe nem venném...

Beépítik a foghíjas házhelyeket

Gerő Sándor rajza

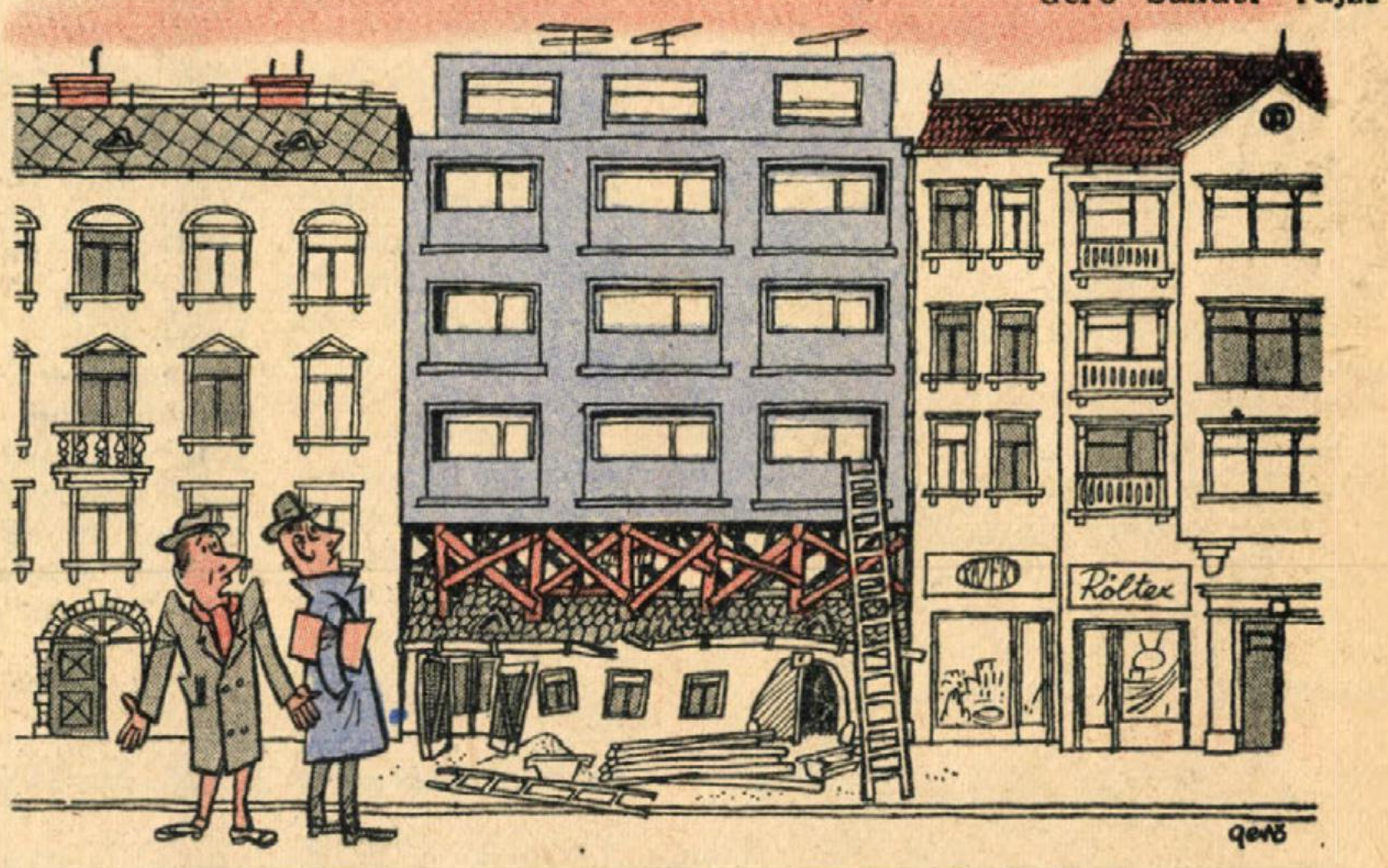

– Mit csináljak, a régi ház lakója nem akar kimenni!...

Nem fontos, hogy az egész ház tudjon róla...

Toncz Tibor rajza

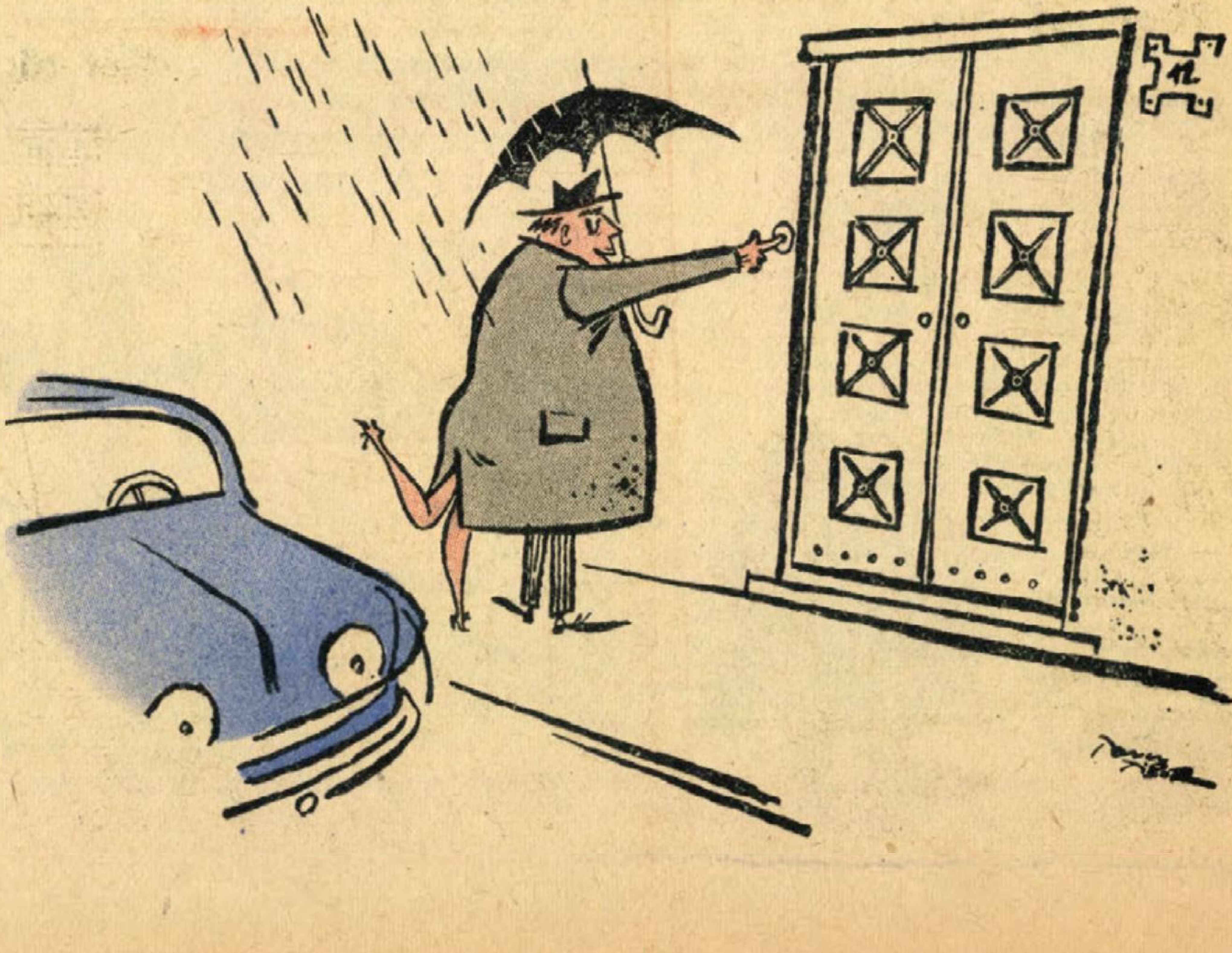

Le a bürokráciával.

Huhu, ki vagyok?

Bizonyára önök is ismerik azt a régi viccet, mely arról szól, hogy a papa, a mama és a kis Pisti elmennek az Állatkertbe, ahol a kis Pisti minden ketrec előtt megáll, s megkérdi:

– Édesapám! Minő állat ez?

Mire a papa mindig azt feleli:

– Tudja a fene, édes fiam!

Végül is a mama megunja a sok kérdezősködést és rászól a fiára:

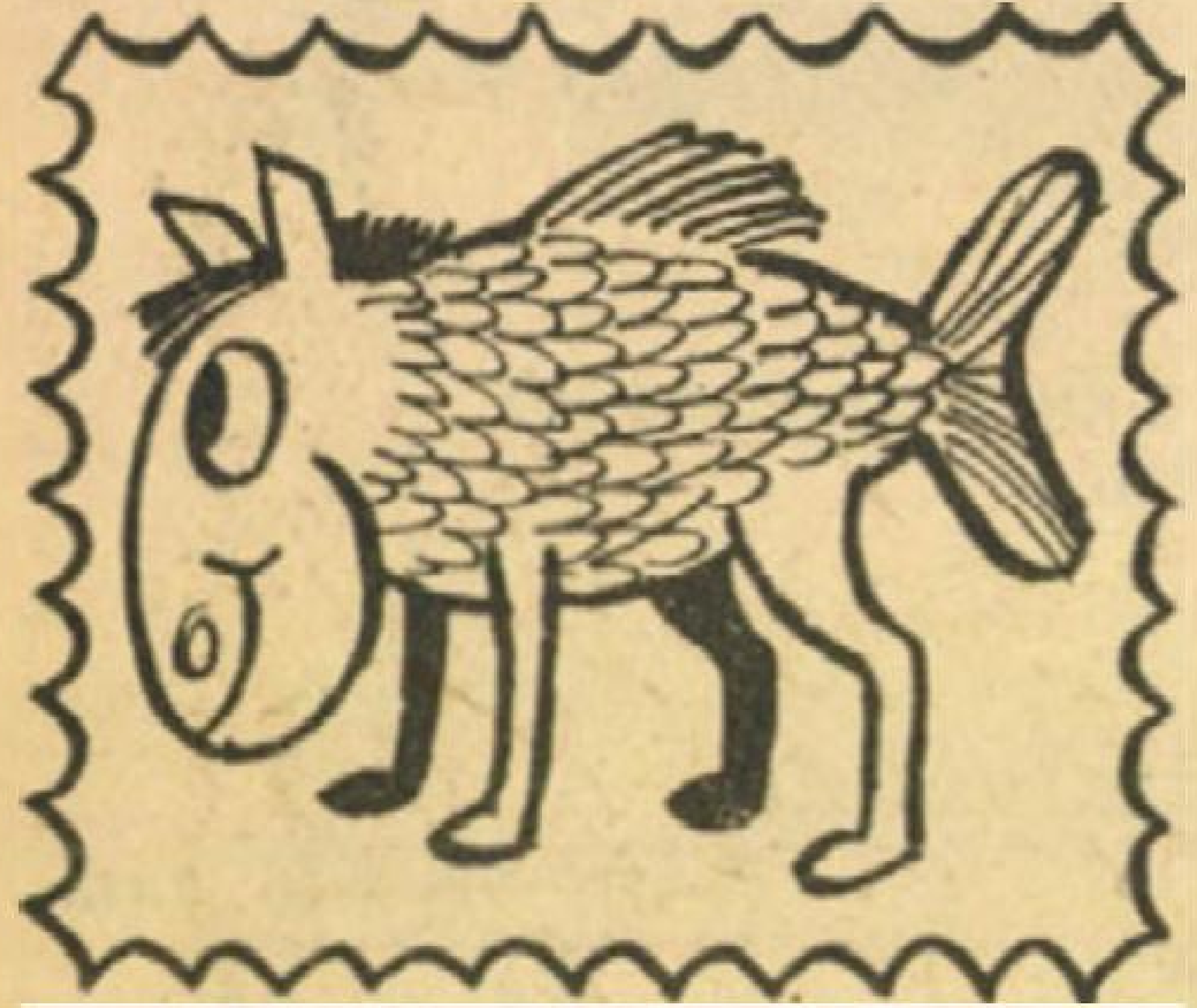

– Ne nyaggasd már annyit az apádat, Pisti!

Az apa azonban szemrehányó hangon azt mondja:

– Hadd kérdezzen a gyerek. Attól okosodik...

– Nos, ez a vicc akkor jutott az eszembe, amikor a fiam hazahozott két csomag természetrajzi bélyeget. Először büszke voltam a gyerekre, aki az egész vagyonát – négy forintot – tudományos célokra fordította és titokban arra gondoltam: talán egy új Brehm indult el a pályáján.

Kiderült azonban, hogy a bélyegeken nem tüntették fel: ki milyen állat és mekkora. Azt a gyereknek kell kitalálni az ösztönösség elve alapján, ha nem megy, akkor az apjának, vagy a szomszédnak, vagy a házbizalminak, vagy kollektíve.

Én a magam részéről, bevallom őszintén, nagy aggodalommal nézek a 293 darabból álló sorozat elé. Mi lesz, ha a kisfiam megkérdi:

– Édesapám, minő állat ez?

Mert a zsiráfot még csak megismerem, a kacsát is meg tudom különböztetni az elefánttól, de a széki lilét már nem tudom megkülönböztetni a stiglictől, a gepárdot a leopárdtól, a leopárdot a jaguártól, a jaguárt a pumától, pedig már többször bemutatták nekik. De azt mégsem mondhatom a gyereknek:

– Tudja a fene, édes fiam, de el ne felejtsd, mert többször nem mondom!

Nem tudom, hogy milyen pedagógiai meggondolásból nem írták rá a bélyegekre az állatok nevét. Ha totózni akarok, akkor nem természetrajzi bélyegeket veszek, hanem totót. Amióta ez a sorozat megjelent, se éjjelem, se nappalom. Tegnap például álmomban megjelent egy lófejű, négylábú hal és gúnyosan azt kérdezte:

– Huhu, ki vagyok?

(m. gy.)

Ludas Matyi elintézte

„Belvárosi postások" aláírású cikkükkel kapcsolatban közlöm, hogy az Április 4 KSZ-nél megrendelt kazánjavítási munkálatok határideje előre nem látott okok miatt hat nappal eltolódott. Az épületet október 21-től már fűtik.

Közl. és Postaügyi Min.
Kunert Ferenc szakoszt. vez.

Köszönjük szeptember 25-i számukban „Szezonvégi intelmek" cím alatt megjelent bírálatukat. A közleményt a jövő évben hasznos útmutatásként fogjuk felhasználni és az utakat megjavítjuk

Glódy András
oszt. vez. főmérnök, Miskolc

Az „Ajánlott ajánlatok" című cikk ügyében intézkedtem, hogy a küldemények érkezéséről szóló „Értesítő"-ket a kézbesítők megfelelő adatokkal és olvashatóan töltsék ki.

Bp. Postaigazgatóság
Menoni József oszt. vez.

„Új lassúsági világrekord" című cikkel kapcsolatban megállapítottam, hogy a kérdéses táviratot kezelési hiba miatt nem kézbesítették. Elnézést kértünk és a távirati díjat visszatérítettük.

Király Zsuzsanna
Postaig., Debrecen

Kacsaúsztatók a XXII. kerületben

Nálunk, Budapest XXII. kerületében, a nagytétényi Zambéli Lajos utca és Hunyadi utca sarkán a tavaszi és őszi esőzések idején bokáig ér a sár, kis kacsaúsztatók képződnek pont a pékség előtt. A kerékpárok, szállítóautók, kocsik is a járdára hajtanak, mert a sár ellepi a kerekeket. A munkába siető dolgozók a villamoshoz, a buszhoz és a gyárhoz vezető útra csak úgy tudnak némileg is száraz lábbal eljutni, ha egykilométeres kerülőt tesznek.

Kérésünk: kövezzék ki már ezt az utcarészt is!

A környék lakói

A narrátor

Gerő Sándor rajza

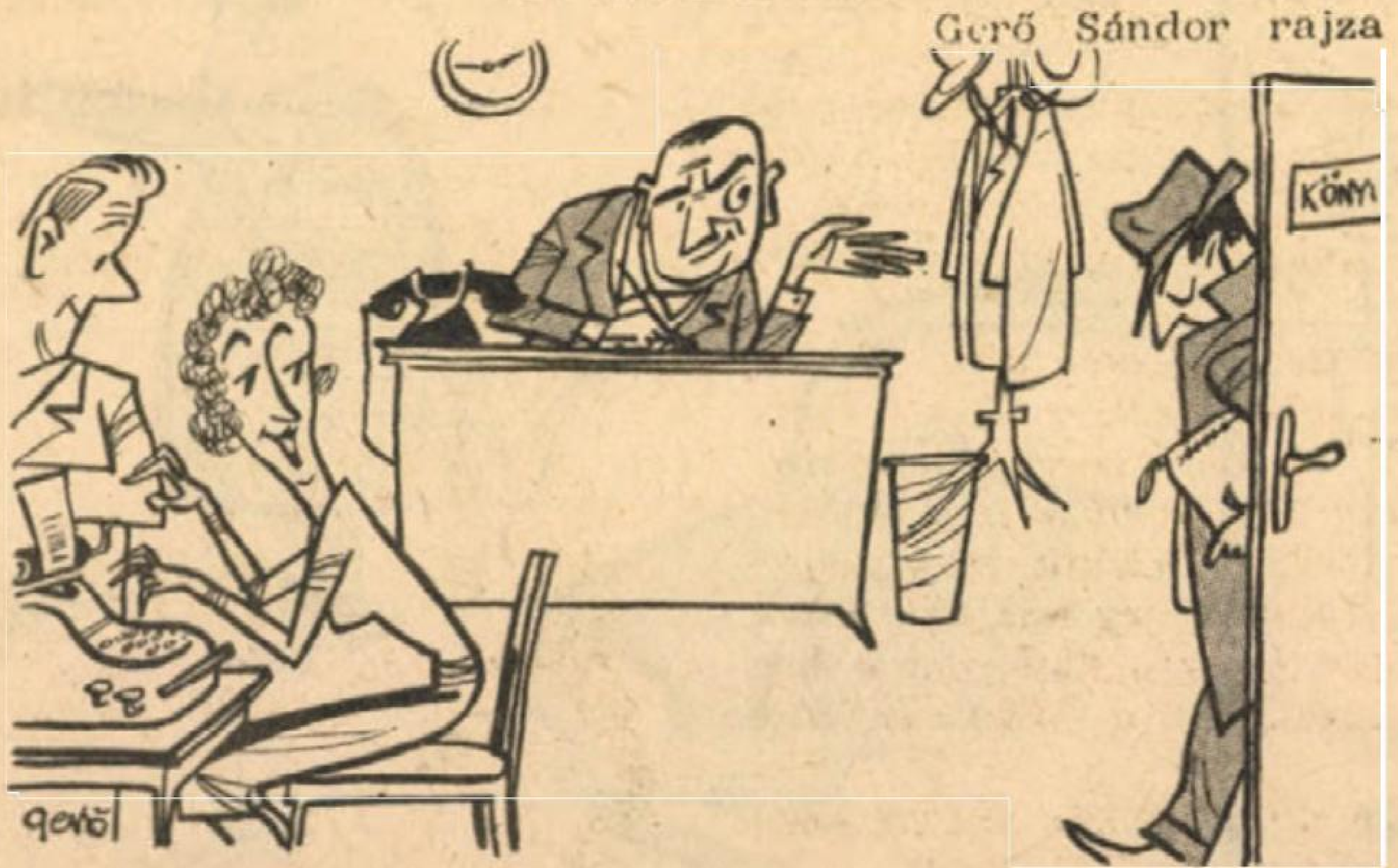

– Kovács kartárs, megint elkésett, persze, nem jött a villamos!...

Szemtől szembe a feltalálóval

Egyedül ültem az asztalnál a zsúfolt étteremben és egy cseppett sem ütődtem meg, amikor egy gondosan öltözött középkorú kartárs úr mellémtelepedett.

— Szabad? — kérdezte majdnem utólag, mert az aktatáskáját rögtön lerakta.

— Parancsoljon — válaszoltam fölényes eleganciával és rögtön újságolvasásba merültem, jelezvén, hogy ismeretlen asztaltársakkal nem óhajtok csevegni.

De az asztaltársam nem sokáig maradt ismeretlen.

Könnyedén meghajolt és bemutatkozott:

— Strampf Olivér, feltaláló.

Ezt is tudomásul vettem. De hozták a levesemet és így a társalgás megnyitását elhalasztottam. Helyette marokra fogtam a sótartót és hintáztatni kezdtem a tányér felett. Aki mostanában megfordult osztályon felüli és aluli étteremben, bizonyára találkozott az új sótartóval. Felül vékonyodó kúphoz hasonlít, fehér plasztikanyagból készült, úgynevezett hátultöltő, mint egy középkori puska. Tökéletes a maga nemében: rázhatja az ember ítéletnapig, szemernyi só sem hull ki belőle. Igaz, a régimódi sótartót is hiába rázta az ember, de azt legalább ki lehetett csavarni. Ez abban különbözik méltatlan elődjétől, hogy emberi kéz nem képes kicsavarni, legfeljebb valami nukleáris erő.

Gondoltam, kérek dugóhúzót, hátha meg lehet fúrni a sóval behegesztett piciny lyukakat, amikor az asztalszomszédom megkérdezte:

— Mit szól ehhez az újfajta sótartóhoz?

— Amit én szólok, azt nem illik ülőfogyasztáshoz kimondani.

— Minden vonalon bevezette a vendéglátóipar. Jelentős találmány

— Hogy az a...

Jelentős mosollyal folytatta:

— Mit gondol, ki találta ki ezt a szenzációs sótartót?

Edisont akartam mondani, de nem várta meg a választ.

— Én — mondotta öntelten.

Először gorombáskodni akartam, de aztán uralkodtam magamon és csupán ennyit jegyeztem meg:

— Takarodjon az asztalomtól. Nem szégyenli magát, az emberiség kártevője!

Lehet hogy hozzá volt már szokva a sértéshez, de annyi bizonyos, egyetlen arcizma sem rándult meg. Sőt, nagyon nyájasan válaszolt:

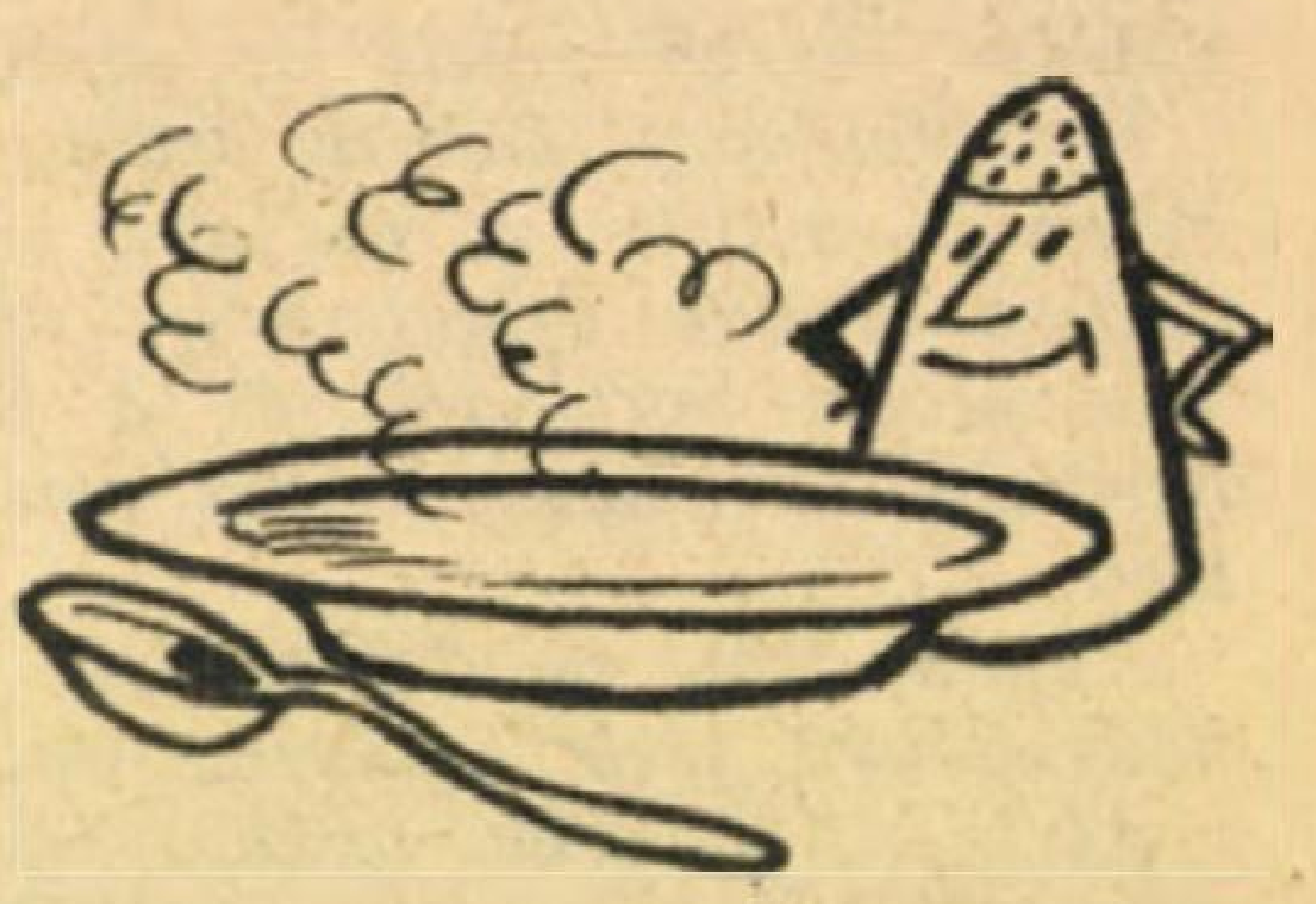

— Tudom, gyakran emlegetik a felmenőimet terített asztalok mellett, sótalan ételek fogyasztása közben. De minden átok lepattan rólam. Ön az előbb szíves volt említeni az emberiséget. Vegye tudomásul, én éppen az emberiség érdekében fedeztem fel és adtam át a történelemnek a korszak legnagyobb találmányát.

Elhűltem, akárcsak a leves, amely hiába várta a sót. Némaságomat biztatásnak fogadta a nemes feltaláló és szakszerű magyarázatba kezdett:

— Egy babonától átitatott ősrégi román közmondás azt tartja, hogy minden embernek születésekor kiosztanak bizonyos mennyiségű ételsót. Addig él, amíg ezt a sót elfogyasztja. Rajta múlik, meddig tart az élete, aki takarékoskodik a sóval, hosszú életű lesz, aki habzsolja a sót, korán hal meg, elsózta az életét. Azóta tudós orvosok is kimutatták a só káros hatását, tehát a paraszti közmondás mélyén sok igazság rejtőzik.

Emelt hangon tette hozzá:

— Felfedeztem a hosszú élet titkát. Aki ezután pesti vendéglőbe jár és az én találmányomat használja, egy porszemnyi sóhoz sem fog jutni és száz éves kort ér el. Tehát nagy szolgálatot tettem találmányommal a népgazdaságnak.

Erre aztán gyorsan megjegyeztem:

— Hogyne! Fizetheti a száz éves embereknek a nyugdíjat.

Ravasz mosoly játszadozott a feltaláló ideges ajakán.

— Ne féltsen maga engem — csattant fel. — Találmányom erre is gondolt. Bizalmasan elárulom, hogy ez a sótartó senkit sem segít hozzá matuzsálemi életkorhoz. A vendég addig-addig bosszankodik vele, míg végül mégis megüti a guta.

Stella Adorján

Film készül a Toldiból

Hegedűs István rajza

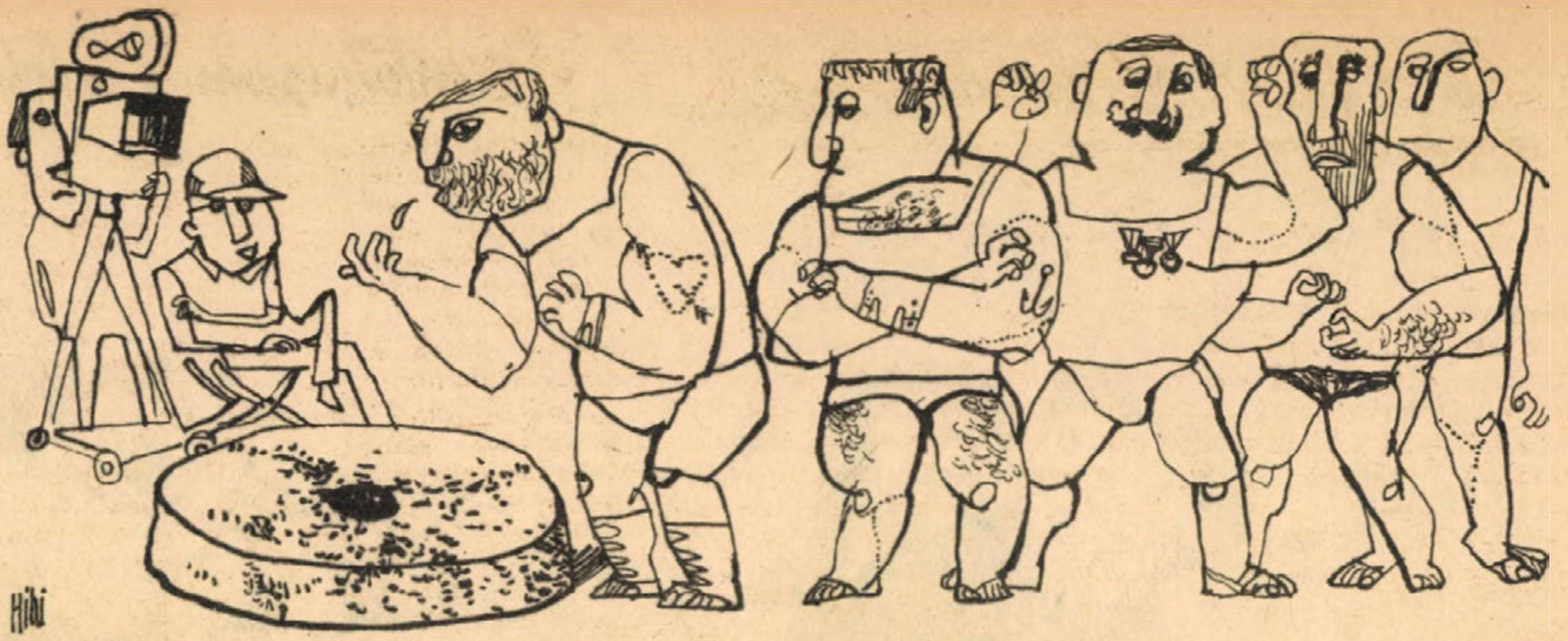

Próbafelvétel.

LEVÉL a protekcióról

Kedves Lakótársam!

Mint utólag értesültem, nagyon indokolt másirányú elfoglaltsága miatt nem lehetett Ön jelen azon a lakógyűlésen, amelyre én is meghívót kaptam. A gyűlésen a ház lakói feltárták a lakóbizottság előtt panaszaikat, melyeknek orvoslása, az Ön szerény kétszobás lakását is magába foglaló háromemeletes bérházban a körzeti Házkezelési Igazgatóság legsürgősebb kötelessége volna.

Ön is jól tudja, hogy nem oktalanul követelődző emberek lakják az elaggott kora ellenére is rendben- és tisztántartott házat, ahol az idő múlásával egyre inkább akad egy és más javítani való. A kedves postáskisasszony például a földszintről azt kéri, húzzák fel végre azt a vékonyka válaszfalat, amely hivatva volna konyháját az egyéb mellékhelyiségektől elkülöníteni és ezzel a háborús károkat ebben a házban is végleg felszámolni. A kis, négyszögletes udvar már régóta várja a betonozást, de ez is csak húzódik, pedig a réseken már a pincébe szivárog a víz. Aztán meg mosóteknőt kérnek a lakótársak és olyan világítást, melyet este tizenegy után bármelyik emeleten meg lehet gyújtani.

Érthető meglepetést keltett, amikor az egyik jól informált lakótárs közölte, hogy a kedvező elintézés nem egészen a Házkezelőségen múlik: megvan hozzá a pénzügyi keret, sőt, ahogy mondani szokták, a kapacitás is a munkálatok elvégzéséhez, csak éppen az Ön személye az akadály. Igen, az Öné, kedves lakótárs, aki megbízatása folytán a körzeti Házkezelőség munkáját figyelemmel kísérni hivatott és véletlenül ott lakik a házban. Ön ugyanis nem sürgeti az elintézést, nehogy azt mondják, a saját érdekében cselekszik. Mivel pedig a Házkezelőség is igen szemérmes; a szükséges javítások ebben a házban évről évre elmaradnak, nehogy a Házkezelőséget gyanúsítsák azzal, hogy azért készül el minden pont ebben a házban, mert Ön ott lakik.

Negyedszázaddal ezelőtt Nagy Endre egyik konferanszában a protekcióról szólva, a következő kérdéssel fordult a nézőtér közönségéhez: — Ha egy fejlődő városrész beépitendő telkén, az út egyik oldalán iskola épül és vele szemben a másik oldalon egy miniszteri tanácsos szándékozik nyolc szobás családi villáját felépiteni, vajon hova vezetik be előbb a közműveket, az épülő iskolához, vagy a miniszteri tanácsos tervezett villájához?

A nézőtéren kivétel nélkül a miniszteri tanácsos villáját saccolták elsődlegesnek, mire Nagy Endre az ő sajátos dadogásával így szólt:

— Nagyon tévednek Önök, mélyen tisztelt hölgyeim és uraim! Most elsősorban az iskolára kerül a sor! A miniszteri tanácsos úrhoz ugyanis már akkor bevezették a közműveket, a vizet, a gázt és a villanyt, sőt a telefont is, amikor a telket megvásárolta.

Látja, tisztelt lakótársam, ez a protekció, nem pedig az, ha Ön a jogos kívánságok elintézése érdekében fellép. Az Ön lakóháza körül a házakat jobbról, balról, meg a szemközti oldalon is tatarozzák már. Képzelje el, milyen kellemetlen lesz Önnek, ha az utca mindkét házsorát új köntösbe öltöztetik, csak egyetlenegy ház marad majd ki, az ósdi, kopott, öreg ház, amelyben Ön lakik! Még rágondolni is rossz, mit fog Ön tenni, ha a ház lakói egy napon felkérik majd Önt, cserélje el a lakását és isten nevében költözzék máshova?

Szerintem ez lenne a legnagyobb hiba! Mikor akadna még egy ilyen derék protektora annak az öreg háznak?

Földes György

Garázshiány

Várnai György rajza

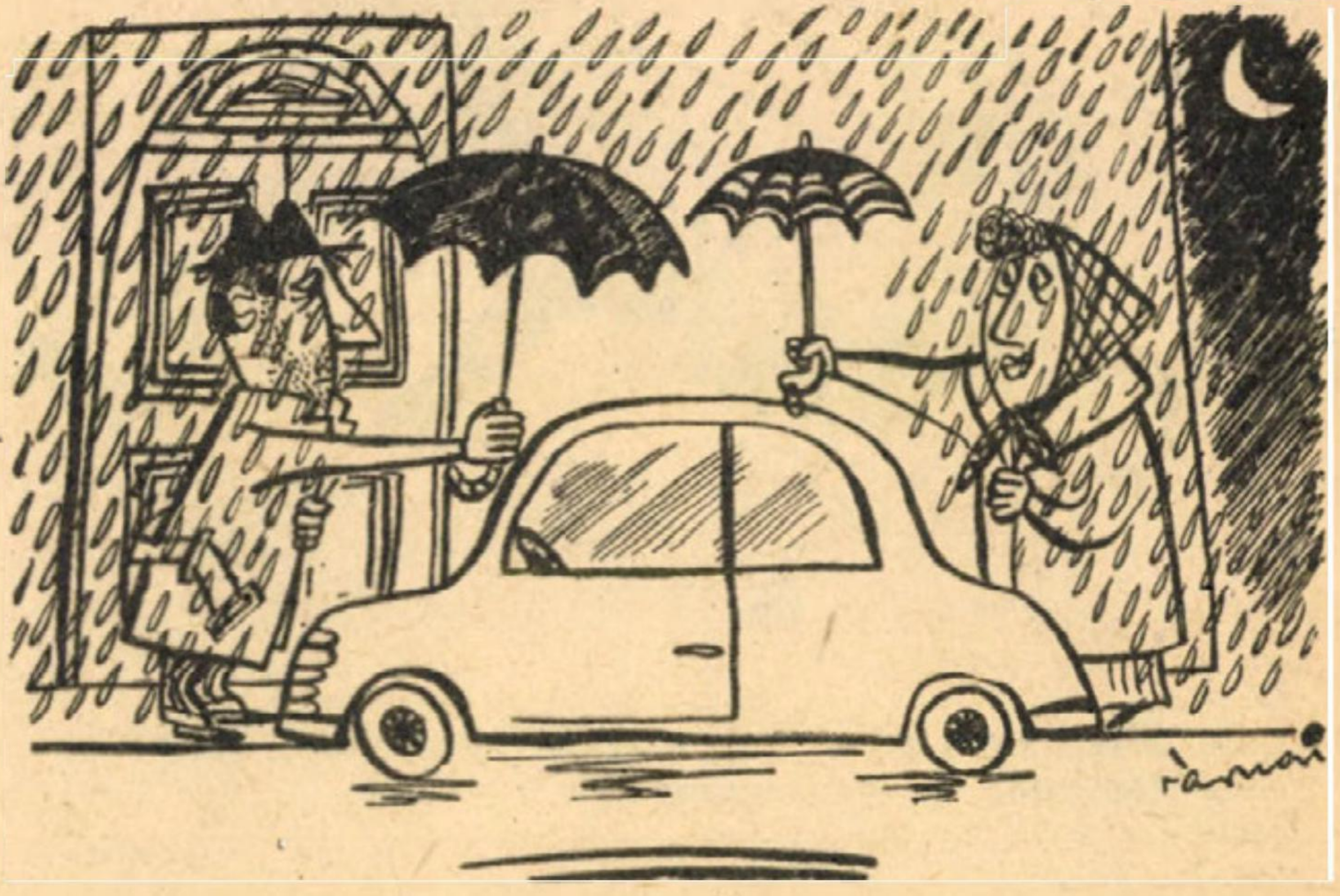

Egyre népszerűbbek a tejbálok

Sándor Károly rajza

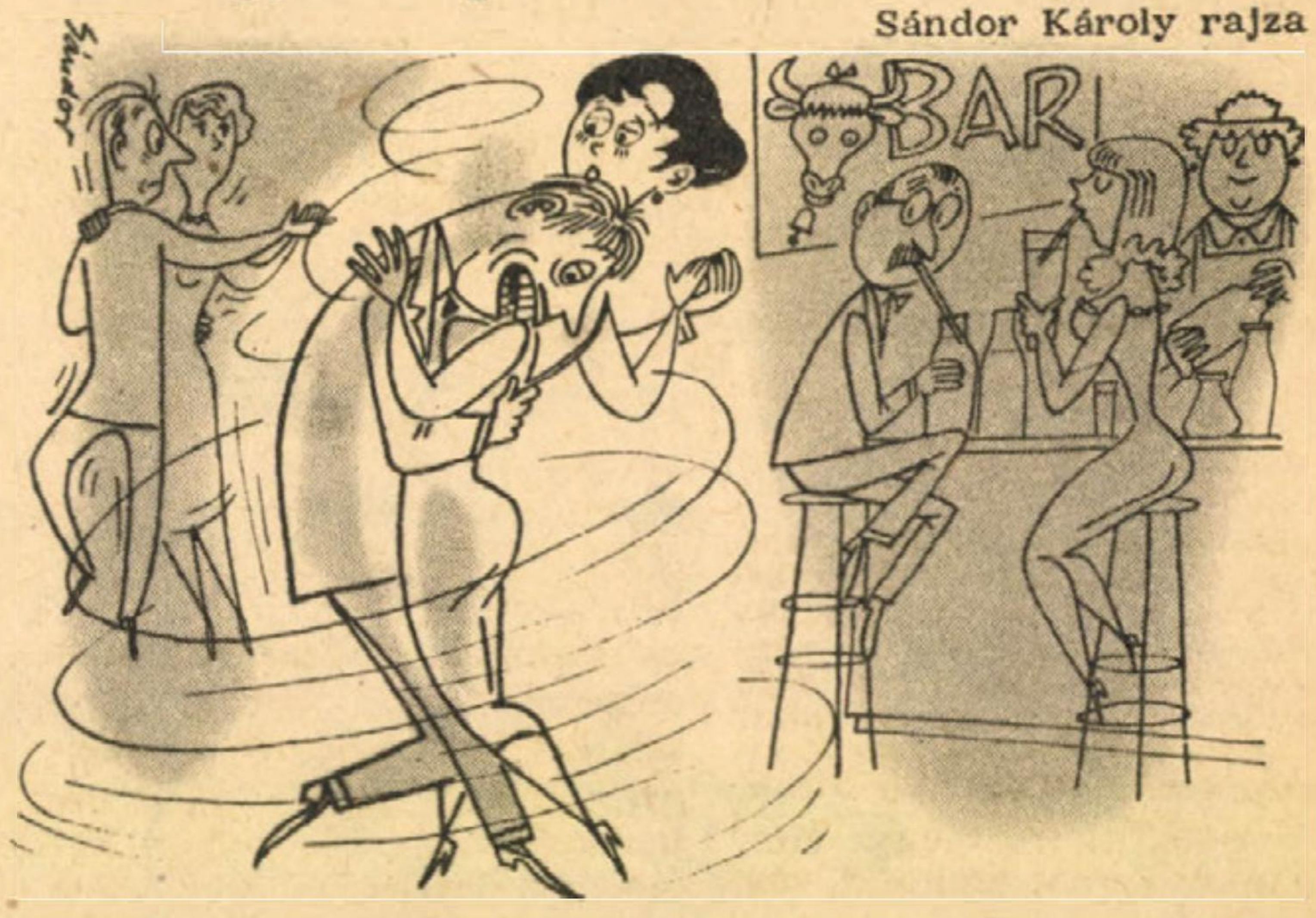

– De Jenő, hogy viselkedik? Mondtam, hogy ne igya meg azt az utolsó pohár yoghurtot!

Hős torreádor

Kaján Tibor rajza

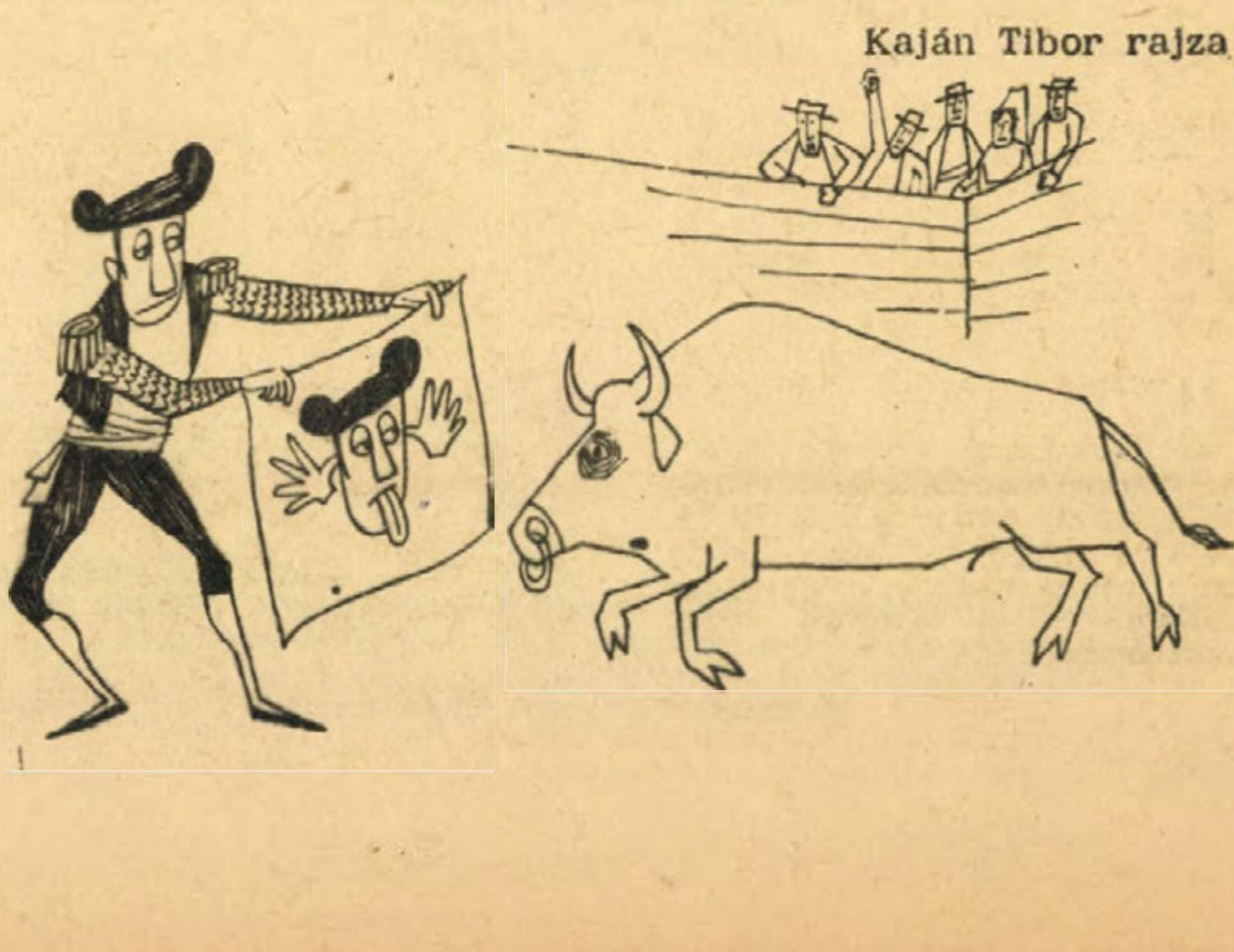

Óvatos legény

Pusztai Pál rajza

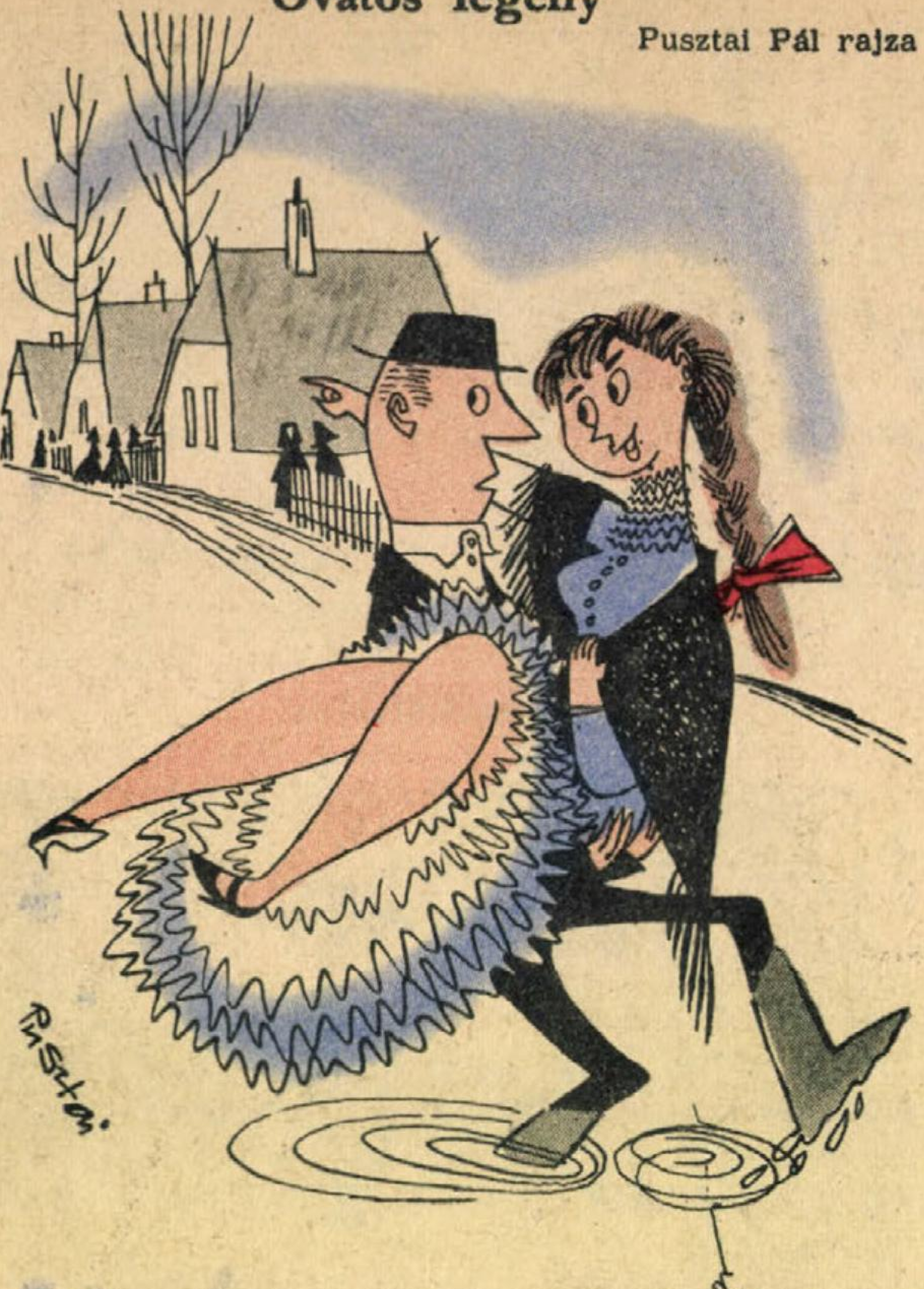

– Miért nem arra megyünk, ott kevesebb a tócsa!
– De több a vénasszony . . .

Meglepetés a szülőszobában

Szűr-Szabó József rajza

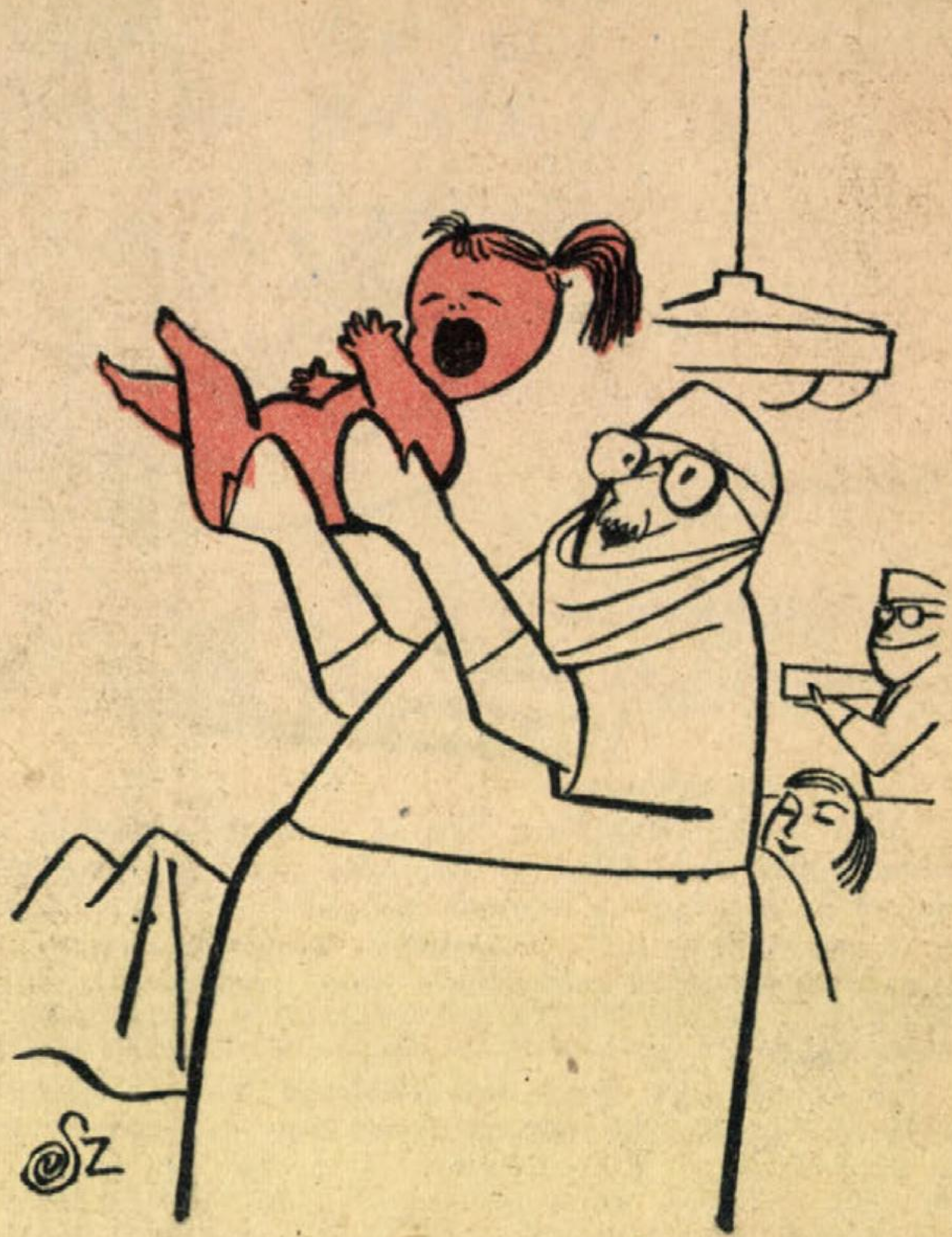

Lány!

MEGJELENIK AZ ELSŐ MAGYAR ÉGHAJLATI ATLASZ

Kaján Tibor rajza

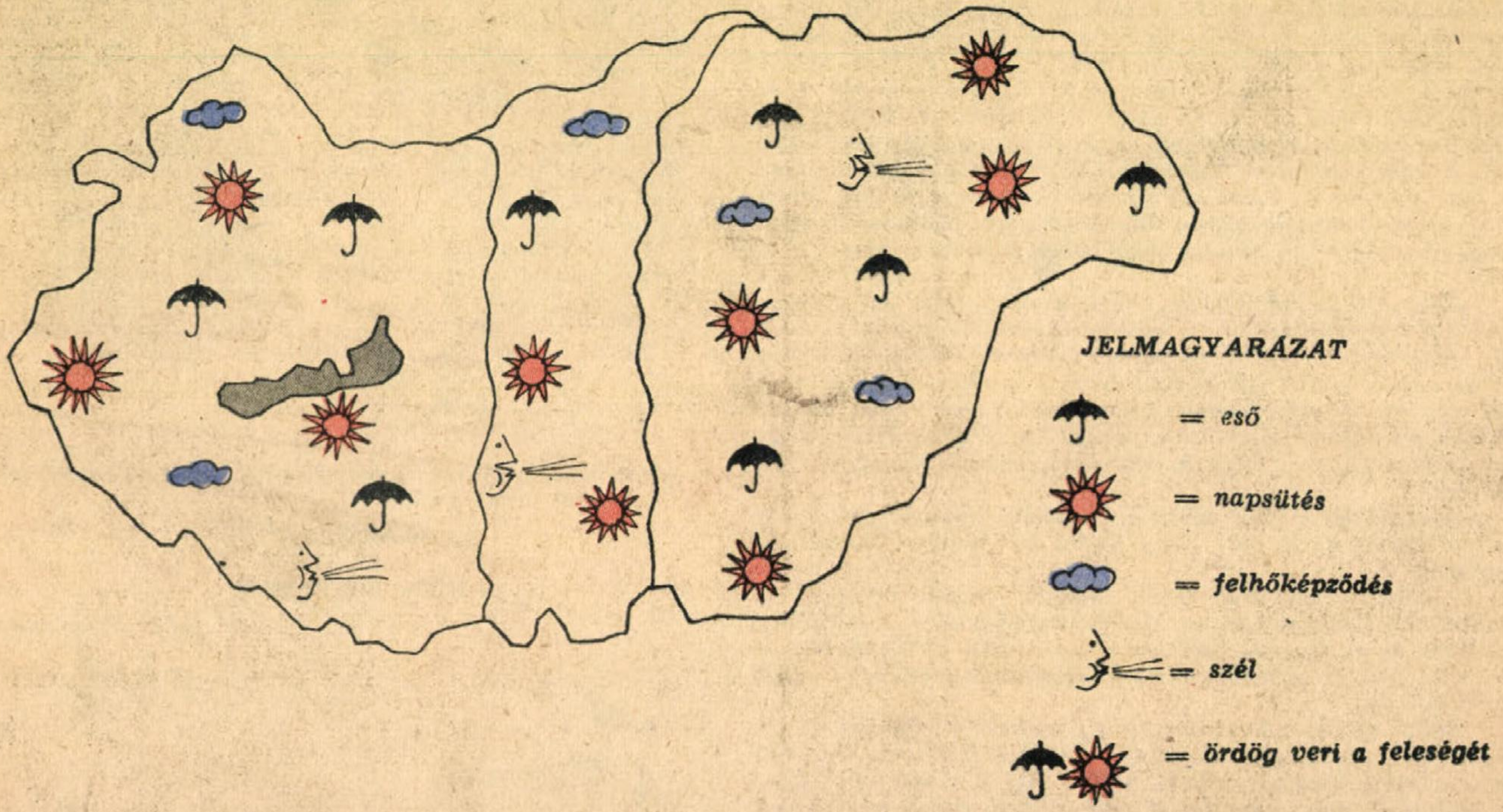

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.